

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Γ!
ΔΡΙΘ. 141

29

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ ΦΥΛΛΟ 141

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Έτησία 200

Έξαμηνος 100

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Ευρώπη Διρ. 1.10.0

Αμερική Δολ. 6

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ :

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

29 ΙΟΥΛΙΟΥ—4 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1936

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 19

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

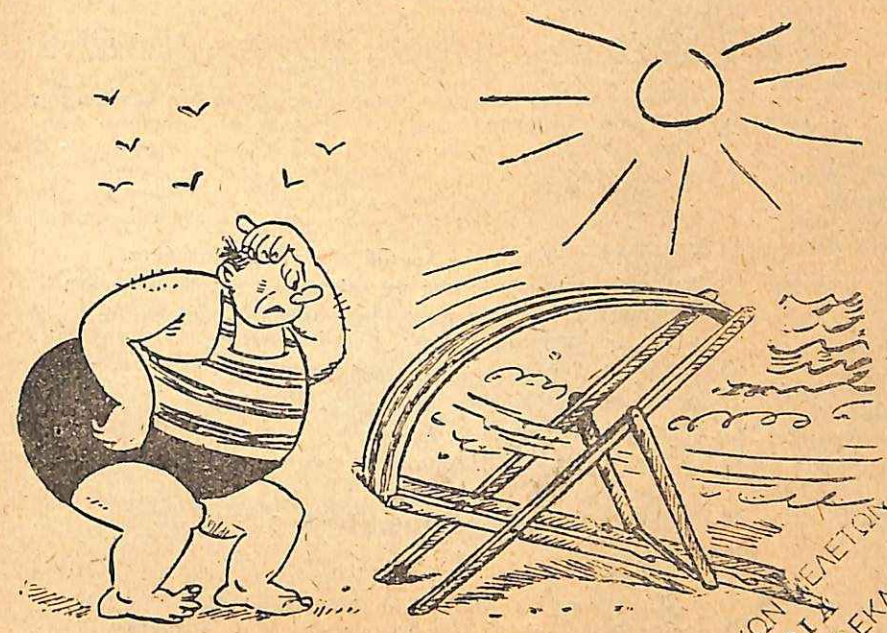
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται

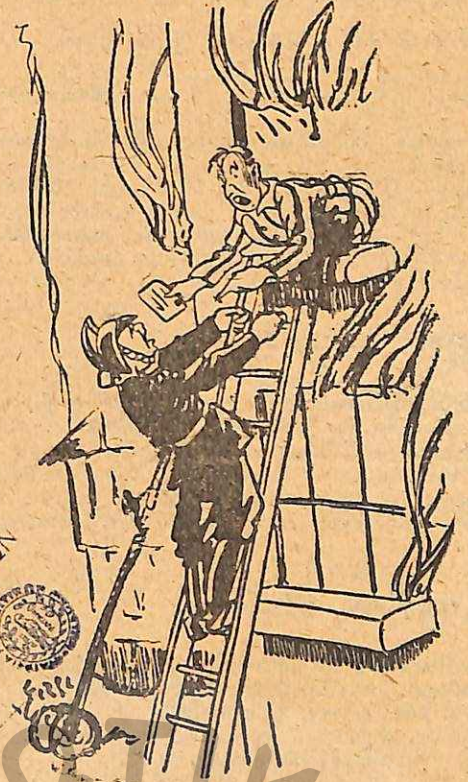

ΑΠΟΡΙΑ

— Δεν μπορώ να καταλάβω, πώς κάθονται σε τέτοιες σέζονγκς.

ΕΠΕΙΓΟΝ

— Τρέχα, σέ παρακαλώ, να είξής αυτό στο ταχυδρομείο. Είναι το συμβόλαιο της ασφαλείας.

ΕΛΛΕΙΨΙΣ

— Δυστυχώς, κυρία μου, παπούτσια μικρά απ' έξω και μεγάλα από μέσα δεν έχει το κατάστημα.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ

— Μην άρχήσης, Τζών. Φοβάμαι τούς κλέφτες.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΝΚΟΝΙΣΜΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
168885
36017

Έκδρομές εποχής

Μεταξύ των διαφόρων εκδρομών που οργανώνονται αυτή την εποχή για τους 'Ολυμπιακούς Βερολίνου και μή, μεγάλην επιτυχίαν σημειώνουν οι εκδρομές των... έρωτικών ζευγαριών εις τόν... λόφον του Φιλοπάππου και τόν Λυκαβηττών χωδὶς φεγγάρι. Τὰ ζευγαράκια ἀφοῦ ἀγωνισθοῦν καλὰ εἰς τὴν ἀνάβασιν κατόπιν... παίρνουν τὸν κατήφορον.

Κίνησις τοῦ πληθυσμοῦ (ἐβδομάδος).

Γάμοι δὲν ἐδηλώθησαν γιὰτί ὅσοι ἔγιναν ἦσαν ἐλεύθεροι γάμοι.

Γεννήσεις 120 ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 100 ἦσαν ἐκθετα, ἀγνώστου πατρὸς.

Θάνατοι 100 ἄρρενες καὶ 10 θήλειες. Ὁ θάνατος τῶν ἄρρέων ἀπὸ συμφορῆς, πείνα σύγχυση, ἀνεργία, αὐτοκτονία.

Τῶν θηλέων ἀπὸ δηλητηριάσεως προερχομένης ἀπὸ μανικίου, πεντικίου, μακιγιάζ, βάζιμο μαλλίων καὶ ἀπὸ ἐλλειψιν..... λούσων!

Θεατρικὲς ἐπιτυχίαι

Ἐπειδὴ ὅλα τὰ θέατρα γεμίζουν κάθε βράδυ καὶ δὲν ἐπαρκεῖ ἡ πελατεία τῶν γιὰ τοὺς θεατροφίλους, τὸ Ἑθνικὸν θέατρον ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ μερικὲς παραστάσεις εἰς τὸ θέατρον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ! Λέγεται ὅτι προσεχῶς γιὰ θεατρικὲς ἐπιχειρήσεις θὰ χρησιμοποιηθοῦν ὅλα τ' ἀρχαῖα θέατρα καὶ τὸ Στάδιον! Κι' ἔπειτα λένε πὺς ὁ Κινηματογράφος ἔφαγε τὸ θέατρο!

Ὑπερτροφικὸς Κίνδυνος.

Ἡ κατάσταση τοῦ Μανωλέα μετὰ τὴν ἀποφυλάκισίν του εἶναι πολὺ σοβαρά, διότι ἔπεσε μὲ τὰ μούτρα στὸ φαί καταβροχθίσας μίαν χήνα, δύο κόττες, 25 παϊδάκια, 2 ὀκάδες πεπόνι, χαλβὰ, λουκουμάδες, γλυκὰ καὶ τῶσα ἄλλα ποὺ τοῦ ἔφεραν νὰ φάγῃ οἱ φίλοι του, γιὰ νὰ τὸν ἐνισχύσουν.

Φρούτα φτηνὰ τῆς ἐποχῆς.

Ἕνας μανάβης τὸν κόσμον τὸν χαλάει σὺν δὴ καμμίᾳ μικρῇ νὰ προσπερνᾷ, τήνε κοιτάζει, ξεροκοκκινίζει κι' εὐθὺς τὰ φρούτα του διαφημίζει.

Βλέπει δυὸ κοριτσάκια παχουλά ματάκι ζαχαρένιο ποὺ γελά με στήθη ἀφράτα σιρογγυλά,
— Ροδάκινα ααααα ααααα!

Περνάει ἕνας ὄγκος κουνιστὸς γυναῖκα ἢ ἐλέφαντας σωστὸς ἀπὸ τὰ πιδὸ σπάνια καμπιόνια;
— Πεπόνια, μουλκίεκα πεπόνια!

Μικρούλα ὅλο νάζι—πεταχτὴ κουνκίτσα πούβγη τῶρ' ἀπ' τὸ κουτί, δυὸ μαῦρα μάτια—λὲς καὶ εἶν' ἀστέρια
— Σταφύλια διαλεχτά... ἐδῶ τὰ Φλέγια!

Μιὰν ἄλλη ὅλο χάρη ὅλο γλύκα
— Ἐδῶ τὰ βασιλικά τὰ σῦκα!

Καὶ μίᾳ χοντρεῖλλα ποὺ κρατᾷ τὸ μπρυνοῦζι
— Ἐδῶ τὸ ἐκλεκτὸ καρπούζι!

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁδεῖον Ἀθηνῶν.

Τάξις... ἀστυνομίας. Τὸ α' βραβεῖο τὸ πῆραν τὰ ὄργανά της διὰ τὸ ἐκλεκτὸν τους κλόμπ!

Τάξις... πλουτοκρατίας. Χρυσοῦν βραβεῖον πῆραν οἱ ἐργοστασίαρχοι γιὰ τὸ... βιολί τους.

Δημοσὶα τάξις. Πρῶτος ἐπαινος εἰς τοὺς λωποδύτας διὰ τὴν ἀξιλότη τους.

Λαϊκὰ τάξεις. Τρία βραβεῖα καὶ πλεῖστοι ἐπαινοὶ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν γιὰ... τὴν ἀντοχή καὶ ὑπομονή του.

Πολιτικὴ τάξις. Βραβεῖον Ἀκαδημίας εἰς τὰ δύο μεγάλα κόμματα διὰ τὴν... ἀρμονίαν των!

Τὰ λουτρά μας

Ἡ Κυβέρνησις θὰ κάνῃ τὰ λουτρά της στὰ... Παλουκία. Οἱ θεατρικοὶ συγγραφεῖς μας θὰ λουστοῦν στή... Βουλιαγμένη. Οἱ ἀκαδημαῖκοι θὰ Φαληρέσουν (δηλ. στὸ Φάληρον), Ὁ κ. Ράλλης στὸν πηνεῖ... Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς θὰ καθίσῃ στὸ... Καλαμάκι! Ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας στὸ ρεῦμα τῆς Καλλιγρόης! Ὁ κ. Κοτζίος στὶς παιδικὲς δεξαμενές. Ὁ Ἑλλήν. Τύπος στή... Λούτσα.

Μέλλον... ἀόριστος Φασιστικός!

(Σύμφωνα μὲ τὸ διάγγελμα Μουσολίνι) Θά! Θά! Θά! Οἱ Ἰταλοὶ στήν Ἀφρική θ' ἀδείξουν καὶ θ' ἀκάνουν ὅλους εἰς τὴ Μεσόγειο, αὐτοὶ θ' ἐνὰ τοὺς πεθαίνουν! Κάθε ἔχθρὸν τοὺς ἀσπονδοῦν θ' ἀ τὸν ξεμπερδεύουν! Ἐδῶ θ' ἀ βομβαρδίσουν, ἐκεῖ θ' ἀ κυριεύουν! Ὁ ἄλλ' αὐτοὺς τὴν τακτική, τὰ σχέδια, τὰ πλάνα θ' ἀ στείλουν ἀναρίθμητα παντοῦ ἀεροπλάνα θ' ἐνὰ σκορπίζουν παντοῦ βόμβες, πολεμοφόδια. Ὁ ἀ ράβουν τὰ μπαλῶματα, θ' ἀ κόψουν τὰ καλῶδια θ' ἀ δώσουν σὸν ἕνανε αὐτὰ κι' αὐτὰ τὰ μέρη. Οἱ στρατιῶτες τοὺς θ' ἀ τρῶν' κρέμα σαντιγύ, κασέρι, θ' ἀ στείλουν πολὺ στρατό, παντοῦ θ' ἀ προσελάσουν. Θὰ κάνουν κόλπα στοὺς Ἀσκάρο καὶ θ' ἐνὰ τοὺς γελάσουν. Αὐτὸ θ' ἀ ἐπιτρέψουν, αὐτὸ θ' ἀ ἐμποδίσουν. Ἐδῶ θ' ἀ κυριεύσουν ἐκεῖ θ' ἀ βομβαρδίσουν. Ὁ ἀ πάρουν θὰ δώσουν καὶ θ' ἀ συμμαχήσουν. Γερὸ κεφάλι ἀντίθετο στή γῇ δὲν θ' ἀ ἀφήσουν. Τὸν ἕνα θ' ἀ κυκλώσουν, τὸν ἄλλο θ' ἀ ἀποκλείσουν. Ἐτοῦτον θ' ἀγοράσουν, ἐκεῖνον θ' ἀ πουλήσουν. Ὁ ἀ στείλουν πλοῖα ἀμύπολλα, ἀντιτορπιλικὰ, Φρεγάδες, ὑποβρύχια καὶ μεταγωγικά. Ὁτομοπιλὶ ὑπερντρέντω, βαγκόνια, βάρκες κάρρα. Λιρέττα θ' ἀ μοιράζουν σὺν νάτανε δεκάρα. Ἐνάντια καὶ σὸν ἥλιο θ' ἀ στήσουν κανόνια. Καὶ θ' ἀ τὸν βομβαρδίσουν μέ... φῖνα μακαρόνια!

Ἀστυνομικὸ Δελτίο.

Εὐρέθης ρακένδυτος νέος, τὸν ὁποῖον ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ ἐλίσσενταν ξένοι κακοποιοί. Δὲν τοῦ ἀφῆκαν οὔτε πανταλόνι, ἀλλὰ μονάχα τὰ κουρελιασμένα του ἐσώρουχα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀφαιροῦσαν ἂν δὲν ἔβαζε τίς φωνές. Τ' ὄνομα τοῦ δυστυχὸς Ἑλληνικὸς λαός. Οἱ κακοποιοὶ φαίνεται νὰ εἶναι ξένοι δανεισταί του.

ΣΥΛΒΙΟΣ
ΠΑΝΘΕΟΝ

—Γιατί... ἴσως γιὰτί μ' ἐγοῖτε αἰέτως τὸ ἀπλὸ ὕψος τῆς ἐπιστῆλης σας. Ἦθελα ἀπαραιτήτως νὰ βρῶ μὲ νὰ με λεπτὸ πνεῦμα. Καὶ ἐκατάλαβα ἀμέσως ἀπὸ τὸ γράμμα σας ὅτι ἔχετε αὐτὸ τὸ προσὸν προτοῦ μου τὸ ἐπιβεβαιώσῃ ὁ τόνος τῆς φωνῆς σας.

—Εἶσθε τόσο καλὸς! εἶπε ἡ Ζίνα συγκινημένη δὲν ἀξίζω τόσους πολλοὺς ἐπαίνους!

—Ἀξίζετε περισσώτερος, δεσποινὶς Ζίνα.

Ἡ Ζίνα εἶχε φθάσει νὰ εὐλογῇ τὸ χαμὸ τῆς περιουσίας της, ποὺ τὴν ὑποχρέωσε νὰ ἐργασθῇ καὶ τὴν ἔφερε κοντὰ σὸν Γκιουζέπε. Δὲν τὴν ἐνοιαζε ποὺ δὲν ντυνόταν κομψά, γιὰτί ἐκεῖνος δὲν τὴν ἔβλεπε.

Ἀνέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα, καὶ διευθύνθηκε μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα πρὸς τὸν Γκιουζέπε.

—Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σὰς ἔφερα τέτοια ὠρα, τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ με βοηθήσετε γιὰ νὰ τακτοποιήσω μερικὰ βιβλία, ποὺ θὰ πάρω μαζί μου. Ὁ φίλος μου ἔρχεται καὶ αὐτοῦ πρέπει νὰ τοῦ ἀδείασω τὸ σπίτι. Λυποῦμαι ὑπερβολικὰ ποὺ θὰ σὰς χάσω.

Ἡ φωνὴ τῆς Ζίνας πνίγηκε στὸ λαιμὸ τῆς, τὰ δάκρυά της ἔσφιξαν σπασμωδικὰ τὸ ἀκρον τοῦ γραφείου.

—Θὰ φύγω, ἀπόψε, συνέχισε θὰ πάω μακριὰ, σ' ἕνα βουνό. Ἐχὼ ἐκεῖ, ἕνα σπίτι καὶ ποὺ μ' ἀφῆσαν οἱ δικοὶ μου.

Ἡ Ζίνα ἐδίστασε γιὰ μίαν στιγμὴ. Ἐπειτα, συγκέντρωσε ὅλο τὸ θάρρος της καὶ εἶπε:

—Πάρτε με μαζί σας! Σὰς ἰκετεύω, πάρτε με.

—Νὰ σὰς πάρω μαζί μου; Νὰ σὰς ἀπομάκρυνω ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ ζωὴ; Ἀδύνατον! Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα!

—Μὰ σὰς τὸ δίνω ἐγώ. Μὴ μοῦ τ' ἀρνήθῃτε. Ἐκοπίαζε πολὺ γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τοὺς λυγμούς της καὶ στὰ μάγουλά της ἐκυλοῦσαν δάκρυα.

—Ζίνα μικρούλα μου! Κλαῖς... ἐφώναζε ὁ Γκιουζέπε τρέχοντας κοντὰ της.

—Πῶς τὸ ξέρετε; ἐτραύλισε ἐκεῖνη σαστισμένη.

—Τὸ βλέπω, Ζίνα! Πρέπει νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια. Σὲ εἶδα. Εἶδα τὸ ὄρατο σου πρόσωπο ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα...

—ὦ! ἔκανε ἡ νέα μὲ ὕψος ἐκπληκτο καὶ λίγο ψυχρό.

Τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ, γονάτισε ἐμπρὸς τῆς κι' ἐξηκολούθησε, σφιγγόντάς της τὰ χέρια μέσα στὰ δικά της.

—Ἦσουν ἕνας δυστυχισμένος ἄνθρωπος. Ζίνα, ἕνας δυστυχισμένος ἄνθρωπος πολὺ πλούσιος... Τὸ μέγαρο αὐτοῦ εἶναι δικό μου. Ἀλλὰ τὰ πλοῦτη μου δημιούργησαν γύρω μου ἕνα περιβάλλον ψεύτικο, ὑποκριτικὸ... Ἦθελα λοιπὸν νὰ ἐπιτρέψω σ' ἕνα πλάσμα νὰ κινήται μ' ὅλη τὴν εἰλικρίνεια κοντὰ μου, χωρὶς νὰ φοβᾶται τὸ βλέμμα μου. Ἐδοκίμασα τὸ τέχνασμα αὐτό. Μὲ συγχωρεῖτε, Ζίνα, ποὺ τὸ δοκίμασα σὲ σὰς. Σὰς εἶδα νὰ ζῆτε, νὰ σκέπτεσθε μὲ ἀπόλυτη εἰλικρίνεια, νομίζοντάς με γιὰ πτωχό. Χιλιάδες φορὲς ἠθέλησα νὰ σὰς τὰ ὁμολογήσω ὅλα, ἐφοβόμουν μήπως σὰς χάσω. Σήμερα ἔπαιξα τὸ τελευταῖο παίγνιδι. Σὰς εἶπα ὅτι θὰ φεύγα γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ αἰσθηματὶ σὰς ἀπέναντί μου...

Ἡ νέα εἶχε σκύβει γλυκὰ πρὸς τὸ πρόσωπό του, πρὸς τὰ ζωντανά του μάτια.

—Καὶ τώρα, Γκιουζέπε, ψιθύρισε.

—Τώρα, ἀγαπημένη μου, ξέρω πῶς μὰς περιμένει ἡ εὐτυχία.

Τὴν σήκωσε μαλακὰ καὶ τὴν ὤδησε πρὸς τὴ μεγάλη τραπέζα. Ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίξε ἡ νέα σταμάτησε κατάπληκτη ἀπὸ τὴν ἀπερίγραπτη χαρὰ ποὺ δοκίμαζε. Τὸ μεσημέρι αὐτό, τὸ τραπέζι ἦταν στολισμένο μὲ λευκὰ λουλούδια ὅπως γιὰ ἕνα γεῦμα ἀρραβόνων.

Ἡ Ζίνα συγκρατώντας τὸν ἑαυτοῦ της γιὰ νὰ μὴν πέσῃ, οἶχτηκε θαυρομένη στήν ἀγκαλιά του.

—Δὲν θὰ μπορούσα νὰ ζῇσῃ χωρὶς ἐσένα μουρουμίσει.

—Μικρὴ μου, Ζίνα, ἀγάπη μου! τῆς ἀπήντησε ὁ νέος σφιγγόντάς της τὴν ἀγκαλιά του.

ΜΑΡΙΟ ΙΝΦΑΝΤΙ

Ἡ καρδιά τῆς Ζίνας Μανέτι κτυποῦσε δυνατὰ, ἐνῶ ἡ νέα προχωροῦσε πατώντας στὰ παχειὰ χαλῖα. Ὁ ὑπηρετὴς ποὺ τὴν ὤδηγοῦσε, τὴν ἔμπασε σὲ μιά μεγάλη αἴθουσα.

Ἕνας νέος ἄνδρας, ἀκουμπισμένος στὸ τζάκι, ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος της.

Ἦταν ψηλὸς ἀδύνατος, μελαχροινός. Εἶχε ἕνα βλέμμα ἐντελὸς ἀπλανές.

Ἡ τελευταία αὐτῆς λεπτομέρεια ἔκανε τὴν νέα νὰ καταλάβῃ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸν Γκιουζέπε Περίλι, ἐκεῖνον ποὺ εἶχε δημοσιεύσει στὶς ἐφημερίδες τὴν ἀγγελία ποὺ τὴν εἶχε φέρεϊ ἐκεῖ.

—Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς, ποὺ δὲν προχωρῶ γιὰ νὰ σὰς ὑποδεχθῶ, εἶπε ὁ νέος μὲ φωνὴ βαθειὰ καὶ σοβαρή. Ἄλλοιμονο. Οὔτε σὰς βλέπω κἄν!

Ἡ Ζίνα ἐπλησίασε τὸν τυφλὸ καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χεῖρ της ποὺ ἐκεῖνος ἐκράτησε γιὰ μίαν στιγμὴ μέσα στὸ δικό του.

—Δὲν κάθεσθε; ἐπρόσθεσε ὁ νέος, ἐνῶ ψηλαφοῦσε γύρω του νὰ βοηθῇ μιά πολυθρόνα. Ἐχομε νὰ συζητήσωμε πολὺ.

Ἡ Ζίνα ὑπήκουσε. Ἦταν βεβαία τώρα γιὰ τὸ εὐχάριστο ἀποτέλεσμα τῆς συνομιλίας των.

—Δὲν θὰ πλήξετε λοιπὸν πολὺ, δεσποινίς μὲ τὸ νὰ γίνετε ἡ φωτεινὴ ἀκτὶνὰ τῶν σβυσμένων ματιῶν μου; ἐρώτησε ὁ Γκιουζέπε.

—Ἄν μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμη, κύριε, ἀπήντησε ἡ Ζίνα, θὰ τὸ κάνω εὐχαρίστως.

—Περίεργο... Δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἰδῶ, δὲν ξέρω παρὸ μόνον τὸν τόνο τῆς φωνῆς σας... Καὶ ὅμως θὰ λυτῶμαι πολὺ, ἂν ἡ συζήτησίς μας δὲν κατέληγε σὲ εὐνοϊκὴ λύση. ἴσως, ἐν τούτοις... δικαίως βέβαια... νὰ θέλετε περισσότερη ἀμοιβὴ ἀπ' ὅση μπορῶ νὰ σὰς προσφέρω. Δὲν εἰμαι πλούσιος, δυστυχῶς.

Ἡ νέα ἔκανε μὲ τὸ κεφάλι της μιὰν ἀρνητικὴν κίνησιν.

—Ὡς ἐδῶ, στὸ σπίτι ἐνὸς ἀγαπητοῦ μου φίλου, ἐξακολούθησε ὁ Γκιουζέπε. Ὁ σπιτονοικοκύρης ταξιδεύει ἀπὸ χρόνια τώρα κι' ἔχει ἀφήσει τὸ μέγαρό του στήν διάθεσί μου. Εἰμαι ἕνας φτωχὸς μέσα σ' ἕνα πλούσιο φόντο... Θὰ θελήσετε νὰ ἐνώσετε τὰ νειάτα σας μὲ τὴν ἐπιχρυσωμένην δυστυχία μου; Καὶ τὸ μικρὸ ποσὸν ποὺ μπορῶ νὰ σὰς προσφέρω, θὰ εἶναι ἀρκετὴ ἀνταμοιβὴ γιὰ τὴν θυσία ποὺ σὰς ζητῶ; Τὴ θυσία τῆς ἐλευθερίας σας; Ἀκοῦστε!

Θέλω νὰ ἐρχεσθε κάθε μέρα στὴ 1, γιὰ νὰ τρῶτε μαζί μου. Τὸ ἀπόγευμα, ἂν ἔχη ἥλιο, θὰ κάνωμε ἕνα. περὶπατο. Ἄν ὁ καιρὸς εἶναι κακός, θὰ μένωμε στὸ σπίτι, θὰ μοῦ διαβάζετε κατὶ θὰ συζητοῦμε. Στὶς 6, θὰ εἰσθε ἐλεύθερη. Γιὰ ὅλα αὐτὰ σὰς προσφέρω... Δὲν τολμῶ νὰ τὸ πῶ, ὁ ἐμὸς, σὰς προσφέρω 50 φράγκα τὴν ἡμέρα.

Ἡ Ζίνα σηκώθηκε ἀπότομα ὀρθία.

—Μὰ εἶναι πολλὰ, πάρα πολλὰ, κύριε! Ὅσα δὲν ἤλιξα, ἐδήλωσε.

—Ἀλήθεια; Πόσο χαίρομαι γι' αὐτό. Εἵμαστε σύμφωνοι λοιπόν; Εὐχρημα νὰ μὴ θυμώσετε πολὺ ἐναντίον μου, γιὰτί φυλάκισα τὴν νειότη σας.

—Μὲ σώζετε, κύριε, ἀπὸ τὴν δυστυχία, ἀπήντησε ἀπλὰ ἡ νέα.

—Προσέξτε, ὁ καφὲς καίει! Εἶπε ἡ Ζίνα, δίνοντας τὸ φλυτζάνι σὸν Γκιουζέπε, μ' ἕνα δροσερὸ γέλιο. Ἄν θέλετε μπορούμε τὰ βγοῦμε στὴ λιακάδα. Εἶναι ὅμως τόσο ὄρατα ἐδῶ μέσα!

—Θὰ κάνωμε ὅτι σὰς ἀρέσει, δεσποινίς Ζίνα, ἀπήντησε ὁ νέος.

Ἡ Ζίνα τὸν κύτταξε γλυκὰ, μὲ τρυφερότητα.

—Ξέρετε, δεσποινίς, ὅτι ἔχουν περάσει πιά δυὸ μῆνες, ἀφότου σκορπίσατε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι τὴν χαρὰ τῆς παρουσίας σας;

—Δυὸ μῆνες; Πῶς περνᾷ ὁ καιρὸς... Ἀλήθεια, γιὰτί, κύριε Γκιουζέπε, ἐπροτιμήσατε ἐμένα ἀπὸ τόσα ἄλλα κορίτσια ποὺ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΜΕΣΑ ΣΤΗ

ΘΑΛΑΣΣΑ

ΥΠΟ ΦΡΑΝΣΙΣ ΟΥ'ΙΛΙΑΜΣ

Τὸ διάβαζε καὶ τὸ ξαναδιάβαζε ὁ Μάουσον τὸ γράμμα, ποὺ ἦταν τόσο κατηγορηματικὸ, τόσο φρικτὰ εἰλικρινές.

«Εἶμαι τόσα χρόνια τώρα φίλος σου καὶ νομίζω πὼς ἔχω τὴν υποχρέωση νὰ σοὺ καταγγείλω τὸ σκάνδαλο, ποὺ σὲ γελοιοποιεῖ. Ἀρκετοί, ἐδῶ στὸ χωριὸ τὸ ξέρουν καὶ μόνο ἐσύ δὲν τὸ μαθες ἀκόμη. Ἡ γυναῖκα σου, σὲ ἀπατᾷ μὲ τὸν συναδελφὸ σου, τὸν Σέρζαν Μπάλλ. Θὰ σοὺ φανῇ παράξενο· καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὸ πιστέψης. Εἶσαι ἄνδρας, ἔξυπνος καὶ ἀποφασιστικὸς καὶ μοῦ φαίνεται περιττὸν νὰ σοὺ πῶ ἐγὼ τί πρέπει νὰ κάνης.

«Ὁ φίλος σου Ντελμαῖν».

Τὸ χαρτί, αὐτὸ τὸ ἀποκαλυπτικὸ χαρτί, ἔκαιγε τὰ χέρια τοῦ Μάουσον. Ἄλλοιμον! Ἡ Καικιλία, ἡ γυναῖκα του, τὸν ἀπατοῦσε καὶ μάλιστα μὲ τὸν Σέρζαν Μπάλλ. Δὲν μποροῦσε νὰ τὸ πιστέψῃ. Αὐτός, αὐτός ὁ αἰσχρὸς ἄνθρωπος γλεντοῦσε, λοιπόν, τὸ κορμὶ τῆς γυναίκας του; Μά ἦταν δυνατόν; Βέβαια! Ὁ Ντελμαῖν, δὲν ἔλεγε ψέματα. Παλιὸς φίλος τῶν παιδικῶν του χρόνων, ἐνδιαφερόταν γιὰ τὴν ὑπόληψή του, πὺς πολὺ ἴσως καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιο. Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ καταγγείλῃ κάτι, ἀβασάνιστα καὶ ἐπιτόλεια.

Τὸ αἷμα τοῦ Μάουσον ἔβραζε. Οἱ γροθιές του σφίχτηκαν καὶ τὸ γράμμα τσαλακώθηκε καὶ ἔγινε ἓνα μικρὸ κουβάρι μέσα στὸ ντυρισμένο χέρι του.

Δὲν πρέπει νὰ μοῦ γλυ ὦση, γυρῶλισε μανιασμένος. Θὰ τὸν... Τὸ λυσσάλειο μουγκρητό του τοῦπνιξε τὰ λόγια στὸ λαμὸ καὶ ἡ συνέχειά τους δὲν ἀκούσθηκε παρὰ σὰν ἓνας συρτός, ἀπειλητικὸς ἦχος.

— Ἐμπρός, πιτδιά! φώναξε ὁ καπετάνιος. Τὴ δουλειά μας. Ὁ Μάουσον, μὲ βαρὺ βῆμα, πήγε στὴν ἀεραντλία καὶ ὁ Σέρζαν Μπάλλ, φόρεσε τὸ σκάφανδρο.

Ψάρευαν, πέντε μέρες τώρα, σφουγγάρια στ' ἀνοικτὰ τῆς Μάλτας. Τώρα βρισκόντουσαν στὸ τέλος τῆς δουλειᾶς καὶ τ' ἀμπάρι τοῦ καϊκιῦ τους ἦταν γεμάτο ὡς ἐπάνω σχεδὸν μὲ σφουγγάρια. Ὁ Σέρζαν Μπάλλ, φορώντας τὸ σκάφανδρο, ἄρχισε, σιγά—σιγά νὰ κατεβαίνει καὶ νὰ χάνεται μέσα στὴν θάλασσα.

Ὁ καπετάνιος ἐπέβλεπε ἀπ' τὴν κουπαστὴ τῆς δουλειᾶς καὶ ἔδινε τὶς ἀπαραίτητες ὁδηγίες στὸν Μάουσον. Κι' ἐκεῖνος γύριζε τὴν μανιβέλλα τῆς ἀεραντίας, γιὰ νὰ στέλγῃ ἀέρα στὸ βουτηχτὴ πού δούλευε κάτω στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας.

Ὁ ἥλιος ἔκαιγε φρικτὰ καὶ τ' ἀνάλαφρο ἀεράκι ποὺ φύσαγε ἦταν κι' αὐτὸ θερμὸ. Ὡστόσο οἱ σφουγγαράδες ἐργαζόνταν μὲ ζήλο. Ὁ Μάουσον γύριζε τὴν μανιβέλλα, ὁ καπετάνιος ἐπέβλεπε καὶ οἱ ἄλλοι δυὸ ναῦτες τοῦ καϊκιῦ στοίβαζαν τὸ «πρᾶμμα» στ' ἀμπάρι.

Ὁ Μάουσον ἔκανε τὴ δουλειά του μὲ βαρειά καρδιά, δύσθυμος καὶ σκεπτικὸς.

Ἡ σκέψις του πετοῦσε πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα, πέρα στὸ χωριὸ του καὶ ἔφερε μπροστὰ του τὴν γυναῖκα του. Τὴν ἔβλεπε νὰ στέκεται ἐκεῖ κοντὰ μὲ χαμηλωμένα τὰ μάτια, τρομαγμένη καὶ ἔνοχη. Πλαί της, ἔνοχος καὶ αὐτός, ἔσκυβε ὁ Σέρζαν Μπάλλ.

Μιά σατανικὴ ἐκφρασις φώτιζε τὴ μισητὴ μορφή του καὶ τὸ βλέμμα του ἔβγαζε παράξενες ἀστραπὲς σὰν νὰ τὸν προκαλοῦσε σὰν νὰ τὸν κοροϊδεύε.

Τὴ στιγμιαία ὀπτασία διέλυσε ἡ φωνὴ κάποιου ναῦτη, ποὺ ἐρχόταν ἀπ' τ' ἀμπάρι καὶ καλοῦσε τὸν καπετάνιο νὰ κατέβῃ ἐκεῖ, γιὰτὶ ἀπὸ ἀδέξιο στοίβαγμα ἀρκετὰ δέματα σφουγγαριῶν κατρακύλισαν ἀπὸ τὴ θέσι τους.

Ὁ καπετάνιος ἔτρεξε ἀμέσως καὶ ὁ Μάουσον ἔμεινε μόνος στὸ κατὰστρωμα, γυρίζοντας πάντα τὴ μανιβέλλα τῆς ἀεραντίας.

Οἱ μαῦρες σκέψεις ξαναγύρισαν στὸ μυαλό του καὶ ξαφνικὰ μιά σατανικὴ ἰδέα τὸν κυρίευσε. Τὰ ματιὰ του ἔλαμψαν καὶ ἓνα

χαμόγελο διέστελε τὸ χεῖλός του.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τοῦκλεβε τὴν τιμὴ του βρισκόταν κάτω, στὸν βυθὸ τῆς θάλασσας καὶ ἔπεριμενε ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀέρα ποὺ τὸν κράταγε στὴ ζωή.

Γιατὶ νὰ μὴ σταματοῦσε τὸ γύρισμα τῆς μανιβέλλας καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐκεῖ στὰ τάρταρα νὰ σκάσῃ ἀπὸ ἀσφυξία; Κανείς δὲν θὰ τὸν ἔπαινε εἰδηση.

Σὲ λίγα λεπτὰ ὅλα θὰ τελείωνον, καὶ ὅταν ὕστερα θὰ τραβοῦσαν ἐπάνω τὸ πτώμα τοῦ Σέρζαν ἐκεῖνο τί θὰ μποροῦσε νὰ μαρτυρήσῃ;

Μήπως θάταν ἐγκληματικὸ αὐτὸ ποὺ θάκανε; Μὰ τότε τὸ ξεπλάνεμα τῆς γυναίκας του πὼς θάπρεπε νὰ χαρακτηριστεῖ; Μήπως ἐκεῖνο δὲν ἦταν τὸ ἴδιο καὶ χειρότερο;

Ἀγρίως, κυριευμένος ἀπ' τὴ μανία τῆς ἐκδικήσεως ὁ Μάουσον μὲ γουρλωμένα καὶ ὀλοκόκκινα τὰ μάτια, πήρε ἀπότομα τὴν ἀπόφασή του: Τὰ χέρια τοῦ παρήσαν τὴ μανιβέλλα.

Ἀπ' τ' ἀμπάρι ἀνέβησαν δυνατὲς φωνές. Ὁ καπετάνιος μάλωνε τοὺς ναῦτες. Κανένας δὲν παρακολουθοῦσε τὸ δράμα ἀπὸ πουθενά. Κι' ἐστὶ ὁ θάνατος τοῦ Σέρζαν δὲν θάχε κανένα μάρτυρα. Ὁ Μάουσον ἐνοιώθη τὶς στιγμὲς νὰ περνοῦν βαρεῖες καὶ ὀλοένα ἀνακουφίζονταν. Γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του ἄρχισε νὰ μετρά.

— Ἐνα... δύο... τρία... τέσσερα... πενήντα... ἑβδομήντα... Ὡστόσο λίγη ὥρα ἀκόμα θὰ περνοῦσε κι' ἡ ἐκδίκησις θὰ δολιχθροῦνταν.

Ξαφνικὰ τὸ σχοινί, ποὺ κρατοῦσε τὸ σκάφανδρο, ἄρχισε νὰ κουνιέται τρελλά. Πεταγόταν πότε ἐδῶ, πότε ἐκεῖ, δυνατὰ καὶ γρήγορα. Ἐφανε ἀπ' τοὺς βυθοὺς τὸ μήνυμα πὼς κάποια ζωὴ κινδύνευε νὰ σβύσῃ.

Ὁ Μάουσον παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία τὶς ταλαντεύσεις τοῦ σχοινοῦ καὶ μὴ νευρικὴ ἀνατριχίλα τράνταζε τὸ κορμὶ του.

Ἦταν ἀπίστευτα τρομερὸ τὸ πρᾶγμα! Ὁ Σέρζαν δὲν θὰ μποροῦσε πιά ν' ἀναπνεύσῃ, τ' αὐτιά του θὰ βουίζαν, τὰ μάτια του θὰ πεταγόνταν ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες τους, τὰ γόνατά του θὰ λυγίσαν. Θὰ ἔβλεπε τὸν θάνατο νὰ τὸν ζυγώνει καὶ θὰ ζητοῦσε νὰ βοῇ μὲ κάθε τρόπο σωτηρία.

Τὸ σχοινὶ κουνιόταν ὀλοένα πὺς δυνατὰ, ἀπεγνωσμένα, ἐνῶ ὁ Μάουσον γιὰ νὰ μὴ δίνῃ σημασία, συγχίζε τὸ μέτρημά του: — Ἐκατὸν ἓνα... ἑκατὸν δύο... ἑκατὸν εἴκοσι, ἑκατὸν τριάντα.

Ὡ! Δὲν ἄντεγε πιά!... Ἐνας ἄνθρωπος, ἓνας νὰ ὑπὸ τῆς πέθαινας ἀπὸ χε παρὰ ν' ἀρπάζῃ τὴ μανιβέλλα καὶ νὰ στείλῃ ἀμέσως ἀέρα στὸν Σέρζαν ποὺ πνιγότανε.

Τί καὶ ἂν τὸν ἀπατοῦσε μὲ τὴ γυναῖκα του; Ἀν ἦταν ἄνδρας, ὅπως τοῦγραφε καὶ ὁ φίλος του, μποροῦσε μ' ἄλλον τρόπο νὰ τὸν ἐκδικηθῇ.

Τὸ ἐπαγγελματικὸ καθήκον νίκησε. Μ' ἓνα πῆδημα βροῦθηκε κοντὰ στὴν ἀεραντία, ἄρπαξε τὴ μανιβέλλα καὶ ἄρχισε νὰ τὴν γυρίζῃ νὰ τὴν γυρίσῃ, ἐνῶ ἡ ἀγωνία του διαλυόταν καὶ τὸ βάρος ἔφευγε ἀπ' τὴν ψυχὴ του.

Σὲ λίγο γύρισε στὸ κατὰστρωμα καὶ ὁ καπετάνιος. Κ' ἡ κανονικὴ δουλειὰ ἄρχισε πάλι, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἔκαιγε φοβερά.

Ὅταν ὁ Σέρζαν ἀνέβηκε στὴν ἐπιφάνεια συγχινημένος καὶ καταικτιρῶς εἶπε ὅτι τοῦ ἔλειψε, γιὰ ἀρκετὴ ὥρα, ὁ ἀέρας, σὲ σημεῖο ποὺ ἐφοβήθηκε.

Ὁ Μάουσον ἐγήγησε ὅτι ἡ ἀεραντία εἶχε πάθει κάποια βλάβη, ποὺ φρόντισε μόνος του καὶ τὴν ἔφτιαξε. Καμμιά ὑπόνοια δὲν γεννήθηκε στὸ μυαλό κανενός. Καὶ ἡ δουλειὰ προχώρησε χωρὶς ἄλλη συζήτηση γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Τὸ βράδυ οἱ ναῦτες μαζεμμένοι στὴν κουπαστὴ ξεκουραζόνταν κουτσουπιπόντας. Ὅλοι τους εἶχαν κέφι, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Μάουσον, ποὺ καθόταν παρὰμερὰ ἀμίλητος.

Ἐκουβέντιαζαν γιὰ τὸ νησί τους, γιὰ γλέντια, γιὰ γυναῖκες, γιὰ ἔρωτα.

Κορδωμένος καὶ περήφανος ὁ Σέρζαν Μπάλλ, ἔλεγε: — Ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ μὴ γυναῖκα καὶ μ' ἀγαπᾷ καὶ αὐτή. Ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ παντρευθοῦμε, γιὰτὶ... Μά, τί τὰ θέλετε; Τόσον καιρὸ δὲν εἶμαστε τάχα σὰν παντρεμμένοι!

Ὁ Μάουσον τὸν ἀκούγε μὲ λύπη. Τοῦ γεννιόταν ἡ διάθεσις νὰ χυμῇ ἐπάνω του καὶ νὰ τοῦ στρίψῃ τὸ λαρύγγι.

Μά, πάλι ἡσυχάζε καὶ μαζεψόταν στὴ θέσι του. Δὲν ἦταν δειλός. Μὰ τὸ αἷμα τὸν τάραζε. Πὼς θάθελε νὰ μὴν ὑπῆρχε αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Ὡστόσο ὁ Σέρζαν, συνέχισε πάντα τὴν ἀφήγησή του. — Καὶ εἶναι πολὺ ὁμορφη ἡ γυναῖκα π' ἀγαπῶ. Εἶναι τὸ πὺς

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

δροσερὸ λουλούδι τοῦ χωριοῦ μας. Καὶ τὸ μυρίζομαι ἀχόρταγα καὶ μεθ' ἀπ' τὴν μυρωδιά του!

Ὁ Μάουσον ἔλυνε ἀπ' τὴν λύσσα καὶ τὸν θυμὸ.

Τὸ μικρὸ σφουγγαράδικο καϊκι, ἔφθασε στὸ χωριό. Οἱ γυναῖκες τῶν σφουγγαράδων μαζεμμένες στὸ μῶλο ὑποδεχόνταν τοὺς ἄνδρες τους. Καὶ μαζὶ μ' αὐτὲς καὶ ἡ Καικιλία ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Μάουσον μὲ τὸν ἀντίκρουσε, ἐνῶ ἡ ματιά της ἀναζητοῦσε τὸν Σέρζαν, ποὺ κουβέντιαζε ἐκεῖ κοντὰ μὲ τὴν μητέρα του.

Ὁ Μάουσον δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ τελειώσουν τὰ καλωσῶνίσματα γιὰ νὰ τρέξῃ ν' ἀνταμώσῃ τὸν Νταλμαῖν. Καὶ μὲ μὲν ἔβλεπε νὰ ἐλευρωθῇ ἔτρεξε καὶ βρήκε τὸ φίλο του στὴ μικρὴ ταβέρνα, κοντὰ στὸν γιανό.

Στενοχωρημένος ὁ Ντελμαῖν τοῦ ξανάπε μὲ τὸ στόμα ὅσα τοῦχε γράψῃ στὸ γράμμα ποὺ τοῦστελεσε στὸ καϊκι.

— Ὅ,τι σοῦγραφα τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἐθέλησα νὰ σοὺ μαρτυρήσω τίποτε· μὰ ὕστερα συλλογίστηκα πὼς ἔλα υποχρέωση νὰ σ' ἀξιοκατέσω ὅλα. Τώρα καὶ ἐσύ κάνε ὅ,τι προτιμᾷς.

— Ὡστε εἶδες τὴν γυναῖκα μου μαζὶ μὲ τὸν Σέρζαν; ρώτησε ἐκμηδενισμένος ὁ Μάουσον.

— Τὸς εἶδα σοῦ εἶπα. Ἦμουν στὸ βουνὸ μὲ τὰ δυὸ παιδιὰ μου ὅταν ξάφνου μοῦ φάνηκε πὼς ἐξώρισα ἑκατὸ μέτρα μακριὰ, τὴ γυναῖκα σου, μὲ κάποιον, ποὺρρόταν πρὸς τὸ μέρος μου. Τραβήχθηκα παρὰμερὰ, πίσω ἀπὸ ἓνα δέντρο καὶ ἔβαλα τὰ παιδιὰ νὰ προσέξουν. Ἦραγ μιλικά. Ἦταν ἐκεῖνη μὲ τὸν Σέρζαν. Τὰ παιδιὰ τοὺς γινώρισαν καὶ τοὺς δυὸ. Ὑστερὰ ἀπὸ μέρες ἀκούσα καὶ ἄλλους στὸ χωριὸ νὰ συζητοῦνε τὸ πρᾶγμα.

Ὁ Ντελμαῖν δὲν ἔλεγε ψέματα. Βεβαιώθηκε γι' αὐτὸ ὁ Μάουσον πολὺ γρήγορα, ἀπ' τὰ μισόλογα ἄλλων φίλων του καὶ ἀπ' τὶς λοξές καὶ παρὰξενες ματιές ποὺ τοῦρριχναν σὰν πέρανε ἀπ' τὰ καφενεῖα καὶ τὶς ταβέρνες τοῦ χωριοῦ.

Θέε μου! τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ; Τὸ πρᾶγμα χρειαζόταν ἓνα τέλος. Νὰ χωρίσῃ τὴν Καικιλία; Ἀχ! αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ! Τὴν ἀγαποῦσε τόσο, ποὺ θὰ τῆς τὰ συγχωροῦσε ὅλα ἂν μετάνιωε. Μὰ μόνον ἡ ἀγάπη του ἦταν στὴ μέση; Ἐπειτα καὶ ἡ Μπέττυ, ἡ μικρὴ του ἡ κορούλα, τί θὰ γινότανε χωρὶς μανούλα; Ποῖος θὰ τ' ἀντάφρε; Ποῖος θὰ τὸ μεγάλωνε; ποῖος θὰ τὸ χάριδε; ὅταν αὐτὸς θὰ θάλασσοδερόταν στὰ μακριὰ ταξείδια του; Πῶς θὰ ἔβλεπε τὸ μικρὸ του τὰ χάρδια, τὰ φίλια, τὰ παγνιδίσματα, ποὺ μόνον τῆς μάννας ἡ στοργὴ μπορεῖ καὶ ξερεῖ νὰ χαρίσῃ;

Μά, πάλι, νᾶφηνε ἐστὶ τὴν κατάστασι; Νὰ δεχόταν τὸν διασυρμό του, τὸν ἐξευτελισμὸ τῆς τιμῆς του, τὸ σβύσιμο τ' ἀνδρὶσμοῦ του. Ὁχι! Χίλιες φορές ὄχι. Μὰ τί νᾶκανε, λοιπόν;

Ὁ Μάουσον κτύπησε μὲ βαρειά καρδιά τὴν πόρτα τοῦ Σέρζαν Μπάλλ.

Τοῦ ἀνοίξε ὁ ἴδιος, καὶ τὸν δέχθηκε μὲ γέλια καὶ φωνές.

— Πὼς ἦταν αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ, Μάουσον; Πὼς μὲ θυμήθηκες;

— Ἦρθα νὰ σὲ δῶ, γιὰτὶ θέλω νὰ σοὺ μιλήσω, ἀπὴντησε ὁ Μάουσον βαρεῖα καὶ σοβαρά.

Τὸ ὕψος του ἔκανε τὸν Σέρζαν ν' ἀνησυχῇ. Τὰ χεῖλός του τρέμισαν καὶ ἄσπρισαν καὶ τὰ μάτια του κύτταζαν ἀνίσχυα ἓνα γύρο. Κάτι τοῦλεγε πὼς ἡ πόρτα θὰ ἔσπαγε.

— Εἶμαστε παλιοὶ φίλοι καὶ συνάδελφοι, Σέρζαν, ἄρχισε ὁ Μάουσον. Σ' ἀγαποῦσα σὰν ἀδελφὸ μου καὶ ἴσως κατὶ περισσότερο ἀκόμα. Ὅμως ἐσύ, μ' ἐπλήρωσες μὲ τὸν πὺς πρόστυχο τρόπο.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ὁ Σέρζαν ἀκούγε ζαλισμένος. Ἐνοιώθη τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται.

— Μάουσον, τραύλισε, μὲ κατηγορεῖς ἄδικα. Ἐγώ...

Δὲν χροιάζεται νὰ δικαιολογηθῇ, τὸν σταμάτησε ἐκεῖνος. Τὰ ξέρω, ὅλα, ὅλα! Ἐκανε δική σου τὴν Καικιλία, χωρὶς νὰ σκεφθῇς πὼς ἀπατοῦσε ἓναν ἐντιμὸ φίλο καὶ συνάδελφό σου. Τοῦλάχιστον, Σέρζαν, δὲν συλλογίστηκες πὼς ἔχω παιδί;

Χαμένος ὁ ἄλλος, δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ. Μισὰ καὶ μπερδεμένα λόγια ἔβγαζαν ἀπ' τὸ στόμα του καὶ τὰ δάχτυλά του παίζανε νευρικὰ τὴν ἀλυσίδα τοῦ ρολογιοῦ του.

Κι' ὁ Μάουσον ἐξακοουήθηκε:

— Ἐμαθα ὅτι μ' ἀπατοῦσε, ὅταν εἶμαστε στὸ ταξείδι μὲ τὸ καϊκι. Μοῦ τοῦγραψε κάποιος φίλος. Δὲν φαντάζεσαι πόσο μοῦ κόστισε αὐτό. Ἦ ἔκανε ἄλλον ἄνθρωπο. Καὶ πῆρα τὴν σκληρὴ ἀπόφασιν νὰ σὲ σκοτώσω. Θυμᾶσαι ὅταν ἤσουν κατὸν στὴν θάλασσα, ποὺ σοῦλειψε ὁ ἀέρας καὶ κουνούσε σὰν τρελλὸς τὸ σχοινί; Ἐ, τὸ θυμᾶσαι; Μάθε το τώρα! Δὲν εἶχε πάθει καμμιά βλάβη ἡ ἀεραντία, ἀλλὰ ἐγὼ θέλησα νὰ σ' ἀφήσω νὰ πεθάνῃς ἐκεῖ κάτω. Ἦμουν μόνος στὸ κατὰστρωμα. Ὁ καπετάνιος καὶ οἱ ἄλλοι ἦσαν στ' ἀμπάρι καὶ θὰ μπορούσαν νὰ σ' ἀφήσω νὰ πεθάνῃς, χωρὶς νὰ υποπευθῇ τίποτα κανεὶς. Δὲν τὸκανα ὅμως Σέρζαν. Ὁ σπαραγμὸς σου, ἐκεῖ κάτω, μέσα στὸ νερὸ νίκησε τὴ θέλησή μου νὰ σὲ τιμωρήσω. Καὶ σοῦ χάρισα τὴν ζωὴ, ἂν καὶ ἤξερα πὼς θάερχόσουν νὰ γκαρεμίσῃς τὸ σίτι μού.

Ἀναστεναξε βαρεῖα καὶ σώπασε. Ὁ ἄλλος μὲ τὸ βλέμμα χαμηλωμένο, ἀκίνητος σὰν μαρμαρωμένος δὲν μιλοῦσε. Ἀλήθεια, πόσο δίκιο εἶχε ὁ Μάουσον. Πόσο τιποτένιος, πόσο ταπεινός, πόσο αἰσχρὸς φάνηκε! Σεχάστηκε στὴν ὁμορφίαν τῆς Καικιλίας, ἂν καὶ ἤξερε πὼς κατὰστρεφε μ' αὐτὸ ἓνα παλιὸ του φίλο. Δὲν εὑρίσκει κανένα ἐλαφρυντικὸ στὸν ἑαυτὸ του. Δὲν φάνηκε ἄνδρας! Δὲν φάνηκε τίμιος! Ἐπέσε πολὺ χαμηλά. Ἀλλά, ἂς δειχνόταν τώρα τοῦλάχιστον, ἱππότης. Ἀς ἐξάγνιζε τώρα τὸ μεγάλο ἁμάρτημά του, ποὺ θὰ τοῦ βάρανε γιὰ πάντα τὴν ζωή.

— Μάουσον, τραύλισε, δὲν ἀρνούμαι πὼς ἔχεις δίκιο. Ἀλλωστε τί ὀφείλει αὐτό; Σοῦ φέρθηκα ἄτιμα καὶ ἄνανδρα. Μὰ θὰ φροντίσω νὰ κάνω, αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶχε γίνῃ ἀπὸ καιρὸ... Συγχώρησε τὴν Καικιλία. Δὲν φταίει καὶ ἐκεῖνη. Εἶναι μιά ἀγαθὴ γυναῖκα ποὺ τὴν ξεγέλασα. Ζῆσε εὐτυχισμένος μαζὶ τῆς καὶ μὲ τὴν κόρη σου. Ἐμένα μὴ μὲ λογαριάσετε πιά.

Ὁ Μάουσον τὸν κύτταζε στὸ μάτι, ὅση ὥρα μιλοῦσε, σὰν νὰθελε ἐκεῖ μέσα τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων του.

Ὁ Σέρζαν δὲν χαμήλωσε τὸ βλέμμα. Ἦταν εἰλικρινής. Εἶχε νοιώσει πράγματι βαθεῖα πόσο βαρὺ ἦταν τὸ ἐγκλημα του, ἀπέναντι τοῦ παιδιοῦ του φίλου.

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἔμειναν ἀρκετὴ ὥρα σιωπηλοὶ καὶ ὕστερα μὲ μιά αὐθόρμητη κίνησιν ἔδωσαν τὰ χέρια.

Τὸ μικρὸ καϊκι θάφηνε πάλι γιὰ σφουγγάρια. Ὁ καπετάνιος περπατώντας νευρικὰ στὴν κουπαστὴ, περιέμενε τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ σαλπάρῃ. Ἦρθαν οἱ δυὸ ναῦτες, ἦρθε καὶ ὁ Μάουσον καὶ μόνον ὁ Σέρζαν δὲν φαινόταν πούθενά. Τοῦ κάκου τὸν περιέμεναν. Ἀναγκάστηκαν στὸ τέλος νὰ βάλουν ἄλλον στὴ θέσιν του καὶ νὰ ξεκινήσουν.

Ἀπὸ τότε κανεὶς ποτε δὲν ἔμαθε τί ἀπέγινε ὁ Σέρζαν Μπάλλ, ὁ τολμηρὸς καὶ ἐπιδέξιος δύτης, λὲς καὶ εἶχ' ἀνοίξει ἡ γῆ καὶ τὸν κατέπιε.

ΦΡΑΝΣΙΣ ΟΥ'ΙΛΙΑΜΣ

1918

1919

Η ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΦΛΟΓΑ

ΕΔΩ ΚΑΙ ΔΥΟΜΙΣΥ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΧΡΟΝΙΑ...

Η ιερή φλόγα πούσθηκε εδώ και δυο περίπου χιλιάδες χρόνους, άναψε και πάλι, για να σκορπίσει σ' όλον τον κόσμο το φως του Έλληνικού πολιτισμού. Από την Άλτιν, τον ιερών χώρων της Ολυμπίας, από τον βωμόν του Διός, φερόμενον από τρεις χιλιάδες αλκίμους νεανίας, το ιερὸν πῦρ, κατευθύνεται να φωτίσει την έναρξιν της ΧΙ Ολυμπιάδος του Βερολίνου, όπου η νεότης 52 κρατῶν τὸν πέντε Ἡπειρώων θὰ ἀγωνισθῇ τὸν λαμπρὸν ἀγῶνα τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ νοῦ.

Ἀλλ' αὖτις! Τὸ ἄλλος ὅπου ὁ ναὸς τοῦ Διός, ὅπου ἐφέυγετο ὁ κότινος, τὸν ὁποῖον ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ Δουνάβεως μεταφύτευσε στὴν Οὐλυμπία ὁ Ἡρακλῆς, ἡ καταπράσινη ἑκτασίς, ὅπου ἐβλάσταναν ὑψικόρμα δένδρα κι' εὐωδίαζαν πλήθη ἀνθρώπων, ἦτο ὁ ἱερὸς χώρος τῶν Οὐλυμπιῶν ἀγῶνων, ποὺ οἰγὰ-οἰγὰ ἐκοσμήθη μετὰ μεγαλοπρεπῆ ἱερᾶ.

Ἐννεακόσια χρόνια πρὸ Χριστοῦ ἡ Οὐλυμπία ἐκηρύχθη οὐδέ- τέρα χώρα, δυνάμει τῆς συνθήκης ποὺ συνήφθη μετὰ τοῦ ἡγε- μόνου Ἰφίτου καὶ τοῦ Σπαρτιάτου Λυκαύργου, καὶ οἰγὰ οἰγὰ ἀ- νεπτύχθη στὴν χώραν ἡ «Ἡλεία Εἰρήνη» ἥτοι ἡ «Οὐλυμπιακή Ἐκεχειρία», ποὺ ἴσχυε σ' ὅλες τὶς χώρας καὶ διαρκοῦσε ὅσο καὶ οἱ ἀγῶνες.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια, τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἰφίτου, οἱ ἀγῶνες ἐγίνοντο κατονικά κατὰ τέταρτο χρόνο, καὶ οἰγὰ οἰγὰ ἐφθασαν σὲ σημεῖο ὑπερλαμπρο, γιὰ νὰ καταρῃθῶν στὰ 369 μ.Χ. τὴν πρῶτη φορὰ καὶ μετὰ 25 χρόνια ἀργότερα ὁριστικά.

Στοὺς Οὐλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ποὺ ἦσαν γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἑθ- νικὴ ἐορτὴ, ἐλάμβανον στὴν ἀρχὴ μέρος μόνον οἱ Ἕλληνες, δι- εκδικουμένους ὡς γέρας τὸ στεφάνι ἀπὸ κότινον καὶ κλάδον ἐλαίας. Ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ γιὸς τοῦ βασιλέως Περδίκου, ὑπερεσθῆν ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἦτο βάρβαρος καὶ τοῦ ἐπετρέπη νὰ λάβῃ μέρος μόνον, ὅταν ἀπέδειξε ὅτι κατήγετο ἀπὸ τὸ Ἄργος, ἀλλὰ καὶ μ' ὁ- λον τοῦτο δὲν τοῦ ἔδωσαν τὸ πρῶτον βραβεῖον, ἀν καὶ ἐνίκησε. Ἀλλ' ὅταν οἱ Ῥωμαῖοι ἐκυρίευσαν τὴν Ἑλλάδα κατήργησαν αὐτὸν τὸν ὅρον καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο οἱ Ἕλληνες τοὺς ἀπέφευγαν πιά. Κι' ὅταν ἀργότερα οἱ Ῥωμαῖοι ἐστεφάνωσαν μετὰ κλάδους ἐλαίας Ῥωμαῖον Ἀυτοκράτορα, ὁ ὁποῖος ἐνίκηθη στοὺς ἀγῶνας καὶ κατέ- κειτο ἀξιοθαύμητος, ἐπαψε τὸ στεφάνι νάχη πιά τὴν αἰτία του. Ἡ ἱερὰ φλόγα ποὺ ἀναψε ὁ πρῶτος Οὐλυμπιονίκης, ὁ ἐκ Μεσσηνίας Δαϊλῆς, ἐσβυσε καὶ τελευτήσας Οὐλυμπιονίκης δὲν ἦταν Ἕλλη, ἀλλ' ὁ Ἀρταβάζης ὁ Ἀρμένιος!

Στὴν ἀρχὴ μόνον ἄνδρες ἐλάμβαναν μέρος. Ἀπὸ τοῦ 632 συμ- μετείχαν καὶ τὰ παιδιὰ στὸ δρόμο καὶ στὰ 368 ὁ Μεσσήνιος νε- νίας Δαμίσκος, ἕνα παιδί δώδεκα χρόνων, ἔγινε Οὐλυμπιονίκης στὸ δρόμο. Τὴν ἐπομένην Οὐλυμπιάδα ἔγιναν δεκτοὶ καὶ στὸ πεν- ταθλον καὶ ὁ Λάκων νεανίας Εὐτυχίδης ἐνίκησε στὸ πένταθλο. Ἀργότερα καὶ στὴν πυγμῇ.

Γυναῖκες δὲν ἐπετρέπατο νὰ ἰδοῦν τοὺς ἀγῶνας λέγεται ἐν τούτοις, ὅτι σιὰς παρθένους τῆς Ἡλείας δὲν ἀπηγορεύοντο. Ἀρ- γότερα ὅμως ἐλάμβανον εἰς αὐτοὺς μέρος, ἰδίως σιὰς ἀρ- ματοδρομίας καὶ πρῶτη Οὐ- λυμπιονίκης ἦτο ἡ Σπαρ- τιάτις Κυνί- σσα, κόρη τοῦ Ἀρχιδάμου καὶ ἀδελφῆ τοῦ Ἀγησίλα- ου.

Ἐως τὴν 14 Οὐλυμπιάδα ἀγῶνιζον ἐν τῷ μόνον στὸν ἀ- πλοῦν δρόμο. Στὰ 724 π.Χ. ἐισήχθη ὁ δι- αυλός, μετὰ 4 χρόνια ὁδὸ-

λῆχος, στὴν 18 Οὐλυμπιάδα τὸ πένταθλον, ποὺ ἐσύγκειτο ἀπὸ τὸν δρόμον, τὸ ἄλμα, τὸν δίσκον, τὸ ἀκόντιον καὶ τὴν πάλην. Μετὰ 20 ἔτη εἰσῆχθη ἡ πυγμῇ, ἔπειτα οἱ ἱππικοί ἀγῶνες, οἱ ἀρματοδρο- μίες, δηλαδὴ μετὰ τέθριππους, ἔπειτα ἡ ἱπποδρομία καὶ ἀργότερα τὸ παγκράτιον (πάλη καὶ πυγμῇ). Καὶ στὰ 520 π.Χ. ὁ ὀπλίτης δρόμος.

Στὸ δρόμο ἀπόδιδαν τὴν μεγαλειότητα σπουδαιότητα. Ὅταν οἱ Ἀθηναῖοι ἐκάλεσαν εἰς βοήθειαν τοὺς Σπαρτιάτας στὸ Μαράθῳ- ν, κατὰ τὸν Περσῶν, δὲν ἐστεῖλαν ἱππεία, ἀλλὰ τὸν Φειδιππίδην πεζόν. Ὁ Βοιωτὴς Εὐχίδας διήνυσσε τρέχοντας τὸ διάστημα ἀπὸ Πλαταιῶν εἰς Δελφούς καὶ ξαναγυρίσας αὐθιγὰ ἐπέθανε. Ἀλ- λος Βοιωτὸς, ὁ Λασθένης, συνογώνιζετο μ' ἕνα ἄλλογον στὸν δρό- μο ἀπὸ τὴν Χαιρώνεια ἕως τὰς Θήβας καὶ κερδίζει τὸν ἀγῶνα.

Ὁ πῶς χαριτωμένος στὴν πάλη ἦταν ὁ ἀπὸ τὴν Αἰγύρην νέος Κρατίνος, ὁ δυνατώτερος ὁ γιὸς τοῦ Διοτίμου Μίλων ὁ Κροτῶ- δὲν ὑποπόσειε νὰ τοῦ τὸ πάρε, οὐτε νὰ τὸ λυθῇ. Ὅταν κάποιος ἀνέβηκε εἰς ἕνα δίσκο ἀλειμμένον μετὰ λάδι, δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν μετακινήσουν μ' ὅλες τὰς προσπάθειες. Ἐδνε μὴ χορδῇ στὸ κεφάλι του καὶ τὴν ἐσπάζε κρατώντας τὴν ἀναπνοή του καὶ ἐξογ- σκῶντας εἰς πόλεμον, φέρεσε ἕνα δόγμα λέοντος, πῆρε στὸ χέρι ἕνα ρόπαλο, κι' ὅταν ἔτσι γιγάντιος παρουσιάσθη στοὺς ἐχθρούς, ἐκείνοι ἐτρέπατοσαν ἐντρομοὶ εἰς φυγὴν.

Στὴν Οὐλυμπία δὲν ἔδειχναν οἱ Ἕλληνες τὴν δύναμιν τοῦ σώ- ματος μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ νοῦ. Οἱ τρεῖς μεσαῖες ἡμέρες — οἱ ἀ- γῶνες στὴν ἀρχὴ διαρκοῦσαν μὴ μέρη, ἀργότερα πέντε — ἦσαν ἀ- φιερωμένους γιὰ τ' ἀγωνίσματα, ἡ πρῶτη καὶ ἡ τελευταία, γιὰ τὶς γε- νικὲς καὶ τὶς ἀτομικὲς θυσίες, τὶς λιτανεῖες καὶ τὰ συμπόσια. Κι' ὅπως οἱ ἀγῶνες ἔδειχναν τὴν δύναμιν τῶν τέκνων τῶν, ἔτσι οἱ τελετὲς ἐφανερώσαν τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν πόλεων.

Στὴν Οὐλυμπία δὲν ἐπῆγιναν μόνον νὰ ἰδοῦν ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς ροῦς» τῆς — τοὺς ἀπεσταλμένους τῆς — μετὰ τὴν μεγαλειότητα λαμ- συνεκεντροῦτο στὴν Ἄλτιν.

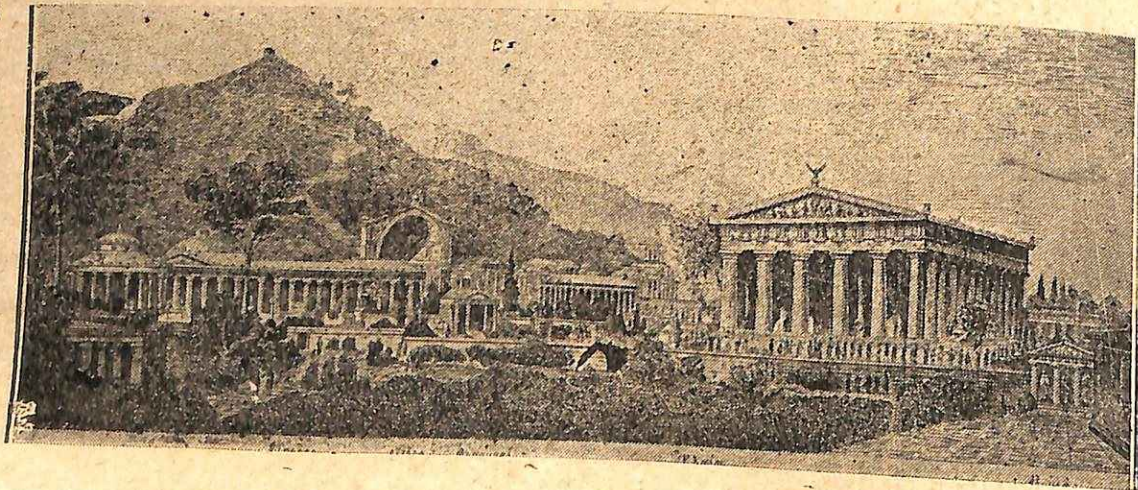
Ἡ ὀλη γιορτὴ ἀρχίζει μετὰ τὴν θυσία στὸ Δία. Ὁρχίζοντο οἱ ἀθληταί, ἀπεδείκνυναν τὴν Ἑλληνικὴν καταγωγὴν τους, ἐκανονίζε- το ἡ σειρά τους.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν ἐγίνοντο οἱ γυμνικοί καὶ ἱππικοί ἀγῶ- νες, τὴν τρίτην ὁ δόλιχος δρόμος, ἔπειτα ὁ ἀπλοῦς, καὶ ἀκολου- θοῦσε ὁ διαυλός, μετ' αὐτοὺς ἡ πάλη, ἔπειτα ἡ πυγμῇ καὶ τέλος τὸ παγκράτιον. Τὴν τετάρτην ἀρχίζαν οἱ ἱππικοί καὶ ἄλλοι γυμνι- κοὶ ἀγῶνες καὶ τὸ πένταθλον καὶ τέλος ὁ ὀπλίτης δρόμος.

Ἡ τελευταία ἡμέρα ἦτο ἡ λαμπρότερη. Παρεδίδετο εἰς τοὺς νικητὰς ὁ στέφανος ἕνα παδάκι ποὺ εἶχε ζωντανούς τοὺς γονεῖς του, ἔκοβε μετὰ χρυσὸ μαχαίρι κλάδους ἀπὸ τὴν ἀγριελιά ποὺ ἦταν στὴν Ἄλτιν, κοντὰ στὸ βῶμο τῶν Καλιστεφάνων Νυμφῶν.

Καὶ τὶς γιορ- τὲς ἐκλείνει ἡ ἐπίδειξις τοῦ πνεύματος. Καὶ συνεκεν- τροῦντο ἐκεῖ οἱ Οὐλυμπιο- νίκαί τῆς δια- νοίας, διὰ νὰ διδῶσιν τὴν γνῶσιν καὶ ν' ἀνάψουν μαζὶ μετὰ τὴν ἱερὰ φλόγα καὶ τὴν φλό- γα τῆς ἐπι- στήμης, ποὺ καταναίξει ἅ- νὰ τοὺς αἰώ- νας τὴν ἀν- θρωπότητα.

Ο ΙΣΤΟ- ΡΙΚΟΣ

Ἀποψις τῆς ἱερᾶς Ἄλτιος μετὰ τὸ Φιλιππεῖον, τὸ Ἡραῖον, τὸ Πελοπίον, τὸν ναὸν τοῦ Διὸς κλπ.

Ο'ΤΙ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΣΤΑ ΑΔΥΤΑ ΤΟΥ ΘΙΒΕΤ

Περίεργα ἔθιμα Θιβητιανῶν φυλῶν.— Ὁ Δαλαϊλάμας.— Ἐνα σπαρταριστὸ ρεπορτάζ Ἀγγλίδος δημοσιογράφου.

Ἡ γνωστὴ Ἀγγλὶς δημοσιογράφος μὲς Χάρτ, ποὺ κατάρθωσε νὰ εἰσδύσῃ στὰ ἀδύτα τοῦ Θιβέτ, δίδει σ' ἕνα ἄρθρο τῆς ποὺ δη- μοσιεύθηκε τελευταίως, μερικὲς σπαρταριστὲς λεπτομέρειες γιὰ τὴ μυστηριώδη χώρα.

Τὸ νὰ μπορέσῃ κανεὶς γράφει νὰ εἰσδύσῃ στὸ Θιβέτ, δὲν εἶ- ναι διόλου εὐκόλο. Πολλὲς φορὲς μάλιστα εἶναι ἀκατόρθωτο κι' ἐπικίνδυνον.

Ὡστόσο ἐγὼ κατάρθωσα νὰ τὸ ἐπιτύχω ἀρκετὰ ἀκίνδυνα χάρις σ' ἕνα Θιβητιανὸ ἱερέα, ποὺ τὸν γνώρισα στὴν Περσία.

Ἀκολουθοῦμένη ἀπ' τὸν Θιβητιανὸ ἱερωμένο ἐφθάσα ἕως τοὺς καταυλισμοὺς τῶν Ἀρ—Μπεσσάτι, ποὺ εἶναι ἡ πῶς πολυάριθμη Θιβητιανὴ φυλὴ. Ὁμολογῶ ὅτι ἔμεινα κατὰπληκτικὴ ἀπ' τὰ κανο- νικά χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν καὶ κυ- ρίως τῶν γυναικῶν, ἀπ' τὶς ὁποῖες, οἱ περισσότερες εἶναι ἐξαιρε- τικὰ ὡραῖες.

Τὰ σπῖτια τοῦ Ἀρ Μπεσσάτι εἶναι κτισμένα ἀπὸ τοῦβλα κι' ἔχουν κορμούς φοινικοδένδρων γιὰ στέγη. Τὸ ἐσωτερικὸ δὲν ἔχει κανένα διάκοσμο ἢ ἐπιπλοή, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα κομμένο κορμὸ χον- τροῦ δένδρου, ποὺ χρησιμεύει γιὰ τραπέζι καὶ καρέκλες φτιαγ- μένες ἀπὸ κλάδους ἀγρίας φτελιάς. Κοιμοῦνται ὅλοι ἐπάνω σὲ ἰ- διόρρυθμες κούνιες, ψηλά, πολὺ ψηλά, κρεμασμένες.

Ἐνα πρᾶγμα ποὺ προκαλεῖ ἀμέσως ἐντύπωση, εἶναι ὁ θρη- σκευτικὸς φανατισμὸς, τῆς φυλῆς αὐτῆς. Εἶναι ὅλοι βαθεῖα προ- σκλημένοι στὴν ἀνυπερβλήτη προσωπικότητα τοῦ Δαλαϊλάμα, ποὺ εἶναι ὁ ὑψίστος θρησκευτικὸς καὶ πολιτικὸς ἀρχηγὸς ὅλων τῶν Θιβητιανῶν.

Ὅπως εἰναίγνωστον τὸ ἀξίωμα τοῦ Δαλαϊλάμα, δὲν καταλαμβάνεται οὔτε διὰ διαδοχῆς, οὔτε διὰ ψηφοφορίας. Οἱ ἀνώτεροι ἱερεῖς ὀ- πτασιάζονται, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δαλαϊλάμα, κάποιον πρόσωπο παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον προσπαθοῦν ν' ἀνακαλύψουν καὶ στὴν πραγμα- τικότητα. Ὅταν βροῦν τὸ παιδί, ποὺ υἱοῖται μετὰ τὸ πρόσωπο, ποὺ εἶδαν μετὰ τὴν φαντασίαν τους, κατὰ τὶς στιγμὲς τῆς θρησκευτικῆς κατανύξεως, τὸ παίρνουν καὶ τ' ἀνσκηρύνουν Δαλαϊλάμα!

Οἱ Ἀρ—Μπεσσάτι εἶναι, ὡς σημειώθη, ἀρκετὰ εὐερέθιστοι κι' ὀξύθυμοι.

Παρακολούθησα μὴ μέρη δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ γιὰ κάποια ἀ- σήμαντη ἀφορμὴ ἦρθαν στὰ χέρια.

Κανεὶς δὲν ἔτρεξε νὰ τοὺς χωρίσῃ, ἐνῶ βρισκόνταν ἕνα γύρω τους τόσο ἀνθρωποι.

Τοὺς ἄφησαν νὰ συμπλακοῦν ἕως ὅτου ὁ ἕνας ἔπεσε ἀναίσθη- τος χάμω μετὰ τὸ ἕνα μάτι βγαλμένο κι' ὅλα τὰ δόντια σπασμένα.

Πῶς παντρεύονται

Πολὺ ἐνδιαφέρον εἶναι νὰ παρακολουθήσῃ κανεὶς ἕνα γάμο τῶν Ἀρ—Μπεσσάτι.

Πρὶν νὰ γίνῃ τὸ μυστήριον, ὁ ἱερεὺς ξυλοκοπεῖ μέχρις αἱματώ- σεως, κυριολεκτικῶς, τὴν νύφη. Κι' αὐτὸ γίνεται, ὅπως μοῦ ἐξή- γησαν γιὰ νὰ συνήθισῃ ἡ νύφη στὸ ἄγριο ξύλο ποὺ θὰ τῆς δίνη ὁ ἄνδρας τῆς!

Τὸ μυστήριον, ποὺ ἐπακολουθεῖ, εἶναι κι' αὐτὸ ἐξαιρετικὰ ἰδιόρρυθμον.

Τὸ ἀνδρόγυνον κάθεται χάμω μετὰ σταυρωμένα τὰ πόδια, ἐνῶ ὁ ἱερεὺς τοὺς ψιθυρίζει, μουρμουριστὰ ξόρκια κι' εὐχές. Ὅταν αὐ- τὲς τελειώνουν οἱ καλεσμένοι περνοῦν ὅλοι μπροστὰ ἀπ' τὸ ἀνδρό- γυνον καὶ τοὺς προσφέρουν μὴ-

ἀνὰς ὅσες περισσότερες μπορεῖ ὁ καθένας. Ὅσες μπανάνες τοὺς προσφέρουν, τόσα χρόνια... θὰ ζήσουν.

Ὑστερα ἀκολουθεῖ τὸ γλέν- τι, χωρὶς ὅμως τραγού- δια καὶ χορούς. Ἀποῦ φᾶνε καλά, κάθονται δια- δοχικὰ ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον κι' ἀκούει τὸν

«Κούρτ» — ἕνα εἶδος ἡ- θοποιοῦ — ποὺ διηγείται, τι, χωρὶς ὅμως τραγού- δια καὶ χορούς. Ἀποῦ φᾶνε καλά, κάθονται δια- δοχικὰ ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον κι' ἀκούει τὸν «Κούρτ» — ἕνα εἶδος ἡ- θοποιοῦ — ποὺ διηγείται,

διάφορες καμικὲς ἱστορίες καὶ τὶς συνοδεύει μ' ἐξωφρενικοὺς μορφασμούς.

Ἔτσι περνᾷ ὁλόκληρη ἡ νύκτα.

Ὅταν πεθάνουν

Ὅταν πεθάνῃ ἕνας Ἀρ, δὲν κλαῖνε καθόλου οἱ δικοὶ του. Πιστεύουν στὴν μετὰ θάνατον ζωὴ κι' ἔτσι δὲν φοβοῦνται καθό- λου τὸν Χάρη! Φαντάζονται ὅτι ὁ Μεγάλος Θεὸς θὰ καλέσῃ κοντά του τὸν εὐσεβεῖ Ἀρ καὶ θὰ τοῦ δόσῃ ὅ,τι δὲν κατάρθωσε στὴν ζωὴ ν' ἀποκτήσῃ.

Γιὰ νὰ ταφῇ ὁ Ἀρ, δὲν χρειάζεται μεγάλη διαδικασία. Τὸν μεταφέρει στὸν τόπο τῆς ταφῆς, ἐπάνω στὸν ὄμο του, αὐτὸς ποὺ ἦταν ὁ περισσότερον προσφιλεῖς του ὅταν ζοῦσε καὶ τὸν ἐναποθέ- τει στὸν τάφο, μετὰ τὴν βοήθεια ἄλλων δυὸ συγγενῶν ἐκ τῶν ὀ- ποίων ὁ ἕνας ἄνδρας καὶ ἡ ἄλλη γυναίκα. Ὁ ἱερεὺς ψιθυρίζει μετὰ τὴν σβυσμένη του φωνή, ἐξορκισμούς κι' ὅλα τελειώνουν.

Τὴν νύκτα τῆς δεκάτης ἡμέρας μετὰ τὴν ταφὴν ἔρχεται καὶ κοιμάται ἐπάνω στὸν τάφο τοῦ νεκροῦ ἡ μητέρα του, ἂν ζῇ, ἢ ὁ πατέρας του, ἢ ἡ γυναίκα του, ἢ τὸ πῶς μεγάλο παιδί του. Ὅ,τι ὄνειρον τῆς ἔχεινος ποὺ θὰ κοιμηθῇ στὸν τάφο πρέπει νὰ συγ- κρατήσῃ στὴ μνήμη του καὶ νὰ τὸ ἀφηγήθῃ τὴν ἐπομένη στοὺς ὑπολοίπους συγγενεῖς, γιὰ νὰ ὑποτίθεται ἐκεῖνα ποὺ εἶδε ἀποτελοῦν ἀφηγήσεις τοῦ νεκροῦ πρὸς τὴν οἰκογένειάν του, οἱ ὁποῖες πρέπει νὰ ἐκτελεστοῦν γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ ἡ ψυχὴ του.

Ἄλλα ἦθη καὶ συνήθειες

Οἱ Ἀρ—Μπεσσάτι, εἶναι ἐξαιρετικοὶ κυνηγοί. Ἡ ἱκανότης σὲ κυνήγι παίξει σπουδαῖο ρόλο στὴν κοινωνικὴ θέσιν τοῦ κάθε Ἀρ. Ὅποιος σκοτώσῃ περισσότερα ἀπὸ δέκα ἄγρια ζῶα διτθί- ποτε κι' ἂν εἶναι ἀποκαλεῖται «Κουφάουντ». Ὅποιος σκοτώσῃ περισσότερα ἀπὸ εἴκοσι παίρνει τὸν τίτλον τοῦ «Κουφάουντ» καὶ πάγων ἀπὸ σαράντα τοῦ «Ντάτ».

Ὁ «Κουφάουντ» μπορεῖ νὰ μιλήσῃ, ὅποτε θέλῃ, μ' ἕνα ἱερέα καὶ νὰ τὸν κἀνῃ καὶ φίλο ὁ «Κουφάουντ» μπορεῖ νὰ πανδρευθῇ κόρη ἱερέως κι' ὁ «Ντάτ» μπορεῖ νὰ γίνῃ κι' ὁ ἴδιος ἱερεὺς.

Ἀς σημειώθῃ ὅτι οἱ ἱερεῖς θεωροῦνται ὡς ἡ ἀνώτερη τάξις, οἱ μόνον ποὺ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἔχουν γνώμην σ' ὅλα τὰ ζητήματα.

Μονομαχία ἀρχηγῶν

Ἡ τύχη μ' ἔφερε κάποια μέρη νὰ παρακολουθήσω μὴ φονι- κὴ μονομαχία μετὰ τῶν ἀρχηγῶν δυὸ φυλῶν, παρακλαδιῶν τῶν Ἀρ—Μπεσσάτι.

Ἡ αἰτία τῆς μονομαχίας μοῦ ἦταν ἀγνωστὴ, μοῦ ἐπροξένησε ὅμως ἐντύπωση ἡ ἐξαιρετικὴ ἀνδρεία τῶν δυὸ ἀρχηγῶν.

Ἦσαν ὀπλισμένοι μετὰ μαχαίρια καὶ οἱ προσπά- θειά τους ἦταν συγκλονιστικὴ στὸ πῶς ν' ἀποπλίσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Εἶχαν κι' οἱ δυὸ ἐξαιρετικὴ εὐκίνησι, πάλαιαν ἐπὶ μὴ ὥρα συνεχῶς. Τέλος κατάρθωσε ὁ ἕνας νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄλλον καὶ νὰ τοῦ κόψῃ τὸ κεφάλι τὸ ὁποῖον φεύγοντας πῆρε μαζί του ὡς λάφυρον.

Οἱ Ἀρ—Μπεσσάτι εἶναι, ὀ- πως ὅλες οἱ Θιβητιανὲς φυλὲς, τρομερὸ ἀφιλόξενοι. Πολλοὶ λευ- κοὶ, ποὺ ἐπεχείρησαν νὰ εἰσχω- ρήσουν ὡς ἐκεῖ, βεῖχαν οἰκτρὸ θάνατον.

Πολὰ ὁστὰ Εὐρωπαίων εἶδα πεταγμένα μέσα σ' ἕνα τεράστιον βαρέλι. Καὶ ἐ- φριξα, ἀναλογιζομένη ποῖα τύχη θὰ περὶ- μενε καὶ μένα, ἂν ἐπιχειροῦσα μόνη αὐτὸ τὸ ταξεῖδι.

ΤΑΛΗΡΟΜΗΝΗ ΑΓΑΠΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

—Α! απαγορεύω...

Τὸ γέλιο τῆς Σοφίας τοῦκοψε καὶ πάλι τὴν φράση του! Εἶδε τὸ γελοῖο τῆς μαχητικῆς του διάθεως, ἔκανε κάποια κίνηση συγγνώμης καὶ ξανακάθισε, συντριμμένος, ἐνὸς ἐκείνῃ ἐσάρκαζεν ἀπότομα.

—Απαγορεύετε; ἀλήθεια! Ἀλλὰ ὅταν θὰ εἰσθε νεκρός, ποῖος...

...ποιὸν θὰ κάνῃ νὰ σεβασθοῦν τὴν ἀπαγόρευσίν σας καὶ θὰ ἐμπέδισι τοὺς ἀνθρώπους νὰ λερώουν τὸ ὄνομά σας καὶ νὰ ὑποπεύονται ὡς καὶ αὐτὲς τίς καλὰς προθέσεις τῆς τελευταίας σας πράξεως στὴν ὁποίαν ἴσως θὰ ἀποδόσουν ὅλα τὰ ἐλατήρια... τὰ ἴσων ἀνομολόγητα πρὸ παντός, εἰς τρόπον ὥστε ἡ αὐτοκτονία σας δὲν θὰ εἶναι πιά ἐκείνου πού εὐχέσθε νὰ εἶναι μιά ἐπανόρθωσις τιμῆς... ἀλλὰ θὰ καταντήσῃ, περνώντας ἀπ' ὅλα τὰ στόματα, μιά πράξις ἀπελπισίας.

Τὴν ἐκύτταξε σὰν σαστισμένος! Μὲ πόση λεπτότητα τὸν ἐμαστίζωνε αὐτὴ ἡ γυναίκα, στὴν ὁποίαν εἶχε ἔλθει γεμάτος ἐμπιστοσύνη, νὰ φωνάξῃ τὴν ἀθλίαν του ἀμηχανία! Δὲν εἶχε μιά νὰ γλυκάνῃ τὸν πόνον του, οὔτε ἓνα κἂν λόγο οἴκτου καὶ ἐπαρρησίως.

Αἰσθάνθη μέσα του ξαφνικά γι' αὐτὴν, αἰσθήματα μίσους καὶ κακὰ λόγια ἀνέβηκαν στὰ χεῖλιά του, τὰ ὁποῖα, εὐτυχῶς γιὰ τὴν ἀξιοπρέπειαν του ὡς ἀνδρός, ἔμειναν κλειστά.

Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν ἐν τούτοις ἐξακολούθησε εἰς πείσμα τῆς ὑπόκωφης αὐτῆς ἔχθρας πού διάβαζε ξαφνικά στὰ μάτια τοῦ ἀξιωματικοῦ.

—Νὰ πεθάνετε; Ὁχι, ἐξάδελφέ μου, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα! Ὅσο περισσότεροι εἶναι ἀπελπιστικὴ ἡ κατάσταση, τόσο πιο πολὺ ἔχετε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ σφίξετε τὰ δόντια καὶ νὰ προσπαθῆτε νὰ τὴν ἀντιμετωπίζετε. Στὴν ἡλικίαν σας, παλαίουν ἐναντίον τῶν δυσμενῶν περιστάσεων. Εἰσθε φτωχός. Ἐλοιπόν, προσπαθήστε νὰ γίνετε πλούσιος, ἀλλὰ μὴ μιλάτε γιὰ θάνατον. Εἰσθε ὁ τελευταῖος τῆς οἰκογενείας μας καὶ ἡ ζωὴ σας δὲν εἶναι ἀδύνατον. Ἦς μπορεῖτε νὰ τὸ λησμονήσετε καὶ ν' ἀφήσετε σὲ μιά ἀδύνατη γυναίκα τὴν φροντίδα νὰ σᾶς τὸ ὑπενθυμίσῃ;

Ἐξαπτομένη ἀπὸ τὰ ἴδια τῆς τὰ λόγια εἶχε ἀνορθωθῇ μὲ μάτια λαμπρὰ καὶ μιλοῦσε μὲ παλλομένη φωνή, βάζοντας δλόκληρὴ τὴν ψυχὴ τῆς στὴν διαμαρτυρία τῆς. Καὶ μ' ὀλην τὴν ἀντιπάθειαν πού τῆς εἶχε ὁ Ροδόλφος, τὴν στιγμή ἐκείνῃ ἐδοκίμαζε ἓνα εἶδος θαυμασμοῦ. Ὁ φανατισμός τῆς εἶχε κατὰ τὸ σεβαστὸν τοῦ τὸν συγγενικοῦ ἔως τὰ κατὰβαθα τῆς ψυχῆς του.

Μὲ θυμὸ, μᾶλλον, παρὰ μὲ κακὴ διάθεσιν τῆς ἀπήντησε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ τίποτε, πὼς εἶχε φθάσει στὸ ἀδιέξοδο.

—Στὸ ἀδιέξοδο; Κι' ἂν ἐν ὧς εἶδεχναι μιά διέξοδο;

—Ἀλλὰ πὼς;

—Μπορῶ νὰ σᾶς χορηγήσω τὰ μέσα νὰ πληρώσετε τὰ χρεῖα σας τὴν ὥρα πού εἴπατε.

—Ὁ, ἂν τὸ ἐκάνετε αὐτό.

Δὲν ἐτελείωσε. Ἡ συγκίνησις τοῦκοψε τὰ λόγια. Σὲ μιά ξαφνικὴ καὶ στιγμιαία πνοή, ἡ ἐλπίς τοῦ ξαναρχότανε καί, καθὼς ἦταν εὐθύς καὶ εὐκρινὴς τὰ αἰσθημάτων του πρὸς τὴν ἐξαδέλφη του ἄλλαξαν ἐντελῶς. Καὶ ἦταν ἐτοιμὸς νὰ τὴν βεβαιώσῃ γιὰ τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὰ αἰσθημάτων πού ἐπλημμυρίζαν ἐκείνῃ τὴν ἰγμὴ τὴν καρδιά του, ἀλλ' ἐκείνῃ τὸν ἐπρόλαβε καὶ τοῦ ἐδήλωσε ὅτι αὐτὸ πούκανε, τόκανε περισσότερο γιὰ τοὺς προγόνους του, παρὰ γι' αὐτόν.

—Προσκαλώντας σας νάλθετε κοντά μου ἐξακολούθησε, δὲν ἤξερα τὴν ἀληθινὴν σας κατάσταση, ἀλλ' ἐν τούτοις εἶχα ἓνα σχέδιο σχετικὰ μὲ τὸ μέλλον σας καὶ τὴν λάμψη πού θέλω νὰ τοῦ προσδώσω. Καὶ ἡ καλλίτερη ἀπόδειξις εὐγνωμοσύνης, πού θὰ μπο-

Ὁ ὑπολοχαγὸς τῆς ἀεροπορίας Ροδόλφος ντὲ Φραγκὸν, κατόπιν ἐνός μικροῦ πλανητοῦ, ἔπαιξε γὰρ τὴν πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του καὶ ἔμεινε χρεὸς 25.000 φράγκα. Ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ τὰ πληρώσῃ μὲτρί τοῦ μεσογυκίου, ἀπεφάσισε ν' αὐτοκτονήσῃ, ἀλλ' ἔλαβε, ἓνα γράμμα, μὲς μακρινῆς συγγενεῖς τοῦ, τῆς Σοφίας ντὲ Φραγκὸν, ἡ ὁποία τὸν καλοῦσε κοντὰ τῆς καὶ ἐφαινόσθη ὅτι πιδανὸν ἐκείνη γὰ τὸν ἔσωζε. Ἐφυγε τότε ἀμέσως, πῆγε στὸ Παρίσι, τὴν ἐπισκέφθη στὸ σπίτι τῆς καὶ δὲν τῆς ἔκρυψε τὴν δυσχερὴ θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο, καὶ τὴν ἀπόφασιν πού εἶχε νὰ σκοτώσῃ τὸ πρᾶγμα πού ἔκανε τὴν «θεῖα Σοφία» νὰ τοῦ ὑποδείξῃ μὲ δὲ μετὶς ἐκφράσεις πόσον αὐτὸ θὰ ἦταν προβλητικὸ γιὰ τὸν ὄνομά του.

πολυτέλεια.

—Ἐν τούτοις ἡ σκέψις τοῦ γάμου δὲν σᾶς ἦταν δυσάρεστη ἔ; Καὶ ἂν δὲν εἶχατε αὐτὲς τίς φροντίδες γιὰ τὴ ζωὴ, δὲν θὰ θέλατε νὰ δημιουργήσετε οἰκογένεια;

—Προφανῶς ἓνα δικό του νοικοκυριό, παιδιὰ πού θὰ διαιώνιζαν τὸ ὄνομά του... αὐτὸ τὸ ἔχει ὀνειρευθῇ κάθε ἀνδρας.

—Ἐ λοιπόν, ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ κάνετε πραγματικότητα αὐτὸ τὸ ὄνειρό.

Καθὼς ἔκανε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἐκείνῃ τὸν ἐσταμάτησε μὲ μιά κίνηση τοῦ χεριοῦ.

—Ὁχι, μὴ μοῦ λέτε ὅτι δὲν ἔχετε περιουσία. Ἡ νέα πού σκοπεύω νὰ σᾶς προτείνω, εἶναι πλούσια... πολὺ πλούσια.

Ἐκείνος ἐμνηδείασε.

—Τότε δὲν μπορεῖ νὰ δεχθῇ διὰ ἀνδρα τῆς ἓναν μέτριον ἀ-

ξιωματικόν, σὰν ἐμένα.

—Ἀπατάσθε. Ἐν πρώτοις ἡ περιουσία τῆς ἐπιτρέπη νὰ παντρευθῇ τὸν ἀνθρωπο πού θὰ τῆς ἀρ-σε καὶ εἶμαι βεβαία πὼς θὰ εἰσθε σεῖς αὐτὸς ὁ ἀνδρας... Εἶμαι βεβαία γι' αὐτό.....

Ἐδίστασε. Ἐπειτα ψάχνοντας νὰ βοῇ τίς κατάλληλες λέξεις, ἐπρόσθεσε.

—Κατ' ἀρχὴν... ἐκείνῃ δέχεται αὐτὸν τὸν γάμο.

—Ἀλλὰ μὲ γνωρίζει λοιπὸν αὐτὴ ἡ νέα; ἐφώναξε ἐκπληκτός.

—Τῆς ἐμίλησα γιὰ σᾶς... πολὺ!

—Κι' ἔφτασε αὐτό; ῥώτης παραχαλισμένος.

—Μάλιστα... Ὅλα ὅσα τῆς εἶπα γιὰ σᾶς... γιὰ τὴν ἐντιμότη-

τά σας... καὶ τὴν νεότητά σας... ἔπειτα ὁ ῥωμαντικός χαρακτήρ-

της... ὁ ἐρωτολόγητος... τέλος ὁ κηδεμών της—γιατὶ εἶναι ὀρφανή—

ἔλαβε πληροφορίες γιὰ σᾶς... μιλήσαμε γι' αὐτό... ἀρέσετε. Μὲ

λίγα λόγια, ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ εἰσθε ὁ εὐτυχής ἔ-

κλεκτός.

Πέρασε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του πού ἔκαιγε, ὅπου οἱ ἰδέ-

ες συνεκρούοντο σὰν σὲ χάος.

—Εἶμαι κατάλληλος γιὰ τὴν πρότασίν σας, ἀπήντησε ὕστερα

ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ. Ἀλλὰ καὶ ἂν δεχθῶ ὅτι σι' ἀλήθεια ἀρέσω

σ' αὐτὴ τὴ νέα, τίποτε δὲν ἀποδεικνύει ὅτι μοῦ ἀρέσει κι' αὐτὴ

ἐμένα καὶ ὅτι εἶναι ἡ γυναίκα πού εὐχόμουν νὰ ἔβλεπα πάντα στὸ

πλευρό μου. Ἀνταποκρίνεται τάχα στὰ ὄνειρά μου; καὶ τὴν

γυναίκα, ἡ ὁποία θὰ μοιρασθῇ τὴ ζωὴ μου;

Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν ἐγέλασε.

—Παιδί... Λησμονεῖτε ὅτι ἡ προστατευομένη μου εἶναι,

πλούσια... μυθωδὸς πλούσια...

—Ἐνας γάμος γιὰ χρήματα! διεμαρτυρήθη ἐνὸς ἑνός μορφα-

σμός περιφρονήσεως διέστειλε τὰ χεῖλιά του.

Ἀλλὰ ὑπομονητικὰ ἐκείνη ἐδιωρθησε.

—Ἐνας γάμος λογικός, ἴσως καὶ ἀγάπης, ἀφοῦ σᾶς ἐπιτρέ-

πει νὰ πραγματοποιήσετε ὅλες σας τίς φιλοδοξίες, καὶ ὅλα σας

τὰ ὄνειρα. Σκεφθεῖτε ὅτι ὁ γάμος αὐτός, δὲν θὰ σᾶς βγάλῃ μόνον ἀπὸ

τὴν σημερινὴν δύσκολη θέσιν σας, ἀλλὰ θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ ταῦτο-

χρόνως νὰ ξανακτίσετε τὸ σπίτι σας καὶ νὰ γίνετε ὅπως σᾶς ται-

ριάξῃ κι' ὅπως σᾶς ἀρέσῃ. Θὰ μπορέσετε τέλος, νὰ ἐξακολουθή-

σετε τὰς ἐρεῖνές σας νὰκαὶ φέρετε εἰς πέρας τὰς ἐπιθυμίες σας. Μὲ

μιά λέξιν νὰ γίνετε κάποιος.

Ἐνὸς μιλοῦσε, διερευνοῦσε τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ νέου ἀξιωμα-
τικοῦ, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μαντέψῃ τὰ συναισθημάτων του. Στὴ σο-
βαρὴ ἔκφραση τοῦ προσώπου του ἀντελήφθη τὸ ἀποτέλεσμα τῶν
ἐπιχειρημάτων τῆς, καὶ ὅτι μόνον ὁ ἐγωϊσμός, ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ
ἡ φιλοτιμία τοῦκλειναν τὸ στόμα γιὰ μιά συγκατάθεσιν.

Καὶ ὅμως ἡ κακὴ ὕψις αὐτοῦ τοῦ συμφεροντολογικοῦ γάμου,
παρ' ὅλ' αὐτὰ, ἐτάρασσε τὸν Ροδόλφον.

—Βλέπω πολὺ καλὰ τὰ ὠφελήματα πού θὰ κερδίσω ἀπ' αὐ-
τὴν τὴν ἔνωσιν, εἶπε σκεπτικὸς ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ὅλλα δύσκολα
διακρίνω κείνα πού θὰ κερδίσῃ ἀπ' αὐτὴν ἡ νέα.

—Λησμονήτε ὅτι ἐκείνῃ θὰ γίνῃ κυρία Ροδόλφου ντὲ
Φραγκόν!

Ἐδάγκασε τὰ χεῖλιά του καὶ ἓνα ξαφνικὸ κοκκίνισμα ἔβαψε
τὸ ὄχρὸ προσώπόν του.

—Μάλιστα! Εἶναι ἀλήθεια! Πρόκειται νὰ πουλίσω τὸ ὄ-
νομά μου!

Ἡ γραία ἔκανε μιά κίνηση ἀνυπομονησίας.

—Νὰ τὸ μοιράσετε μόνον μὲ μιά πλούσια γυναίκα, ἡ ὁποία
θὰ τοῦ δόσῃ τὴν λάμψιν ἐκείνη, στὴν ὁποίαν ἔχει δικαίωμα!

Εἰσθε γελοῖος νὰ μεταχειρίζεσθε τέτοιες λέξεις. Σήμερα,
ἓνας γάμος γιὰ χρήματα, εἶναι παντοῦ παραδεκτός.

Ὁ ὑπολοχαγὸς ἐσηκώθη καὶ διέσκελλε μὲ μεγάλα βήματα τὸ
στενὸ διάστημα πούταν μεταξὺ τῶν ἐπιπλῶν τῶν στιβαγμένων
κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου.

—Εἶναι κόρη κάποιου ἐμπόρου πού πλούτισε; εἶπε σταματών
τὰς ἀπότομα μπρὸς τὴν θεῖαν Σοφίαν.

—Ὁχι!

—Τότε! Τὸ παιδί κάποιος γυναικός...;

Ἄλλ' ἐκείνῃ δὲν τὸν ἀφῆσε νὰ τελειώσῃ.

—Σταματήστε! Εἶναι μιά κόρη τῆς τάξεώς μας! Τὸ ὄνομά

τῆς φηγουράρει σὲ καλὴ θέσιν στὸ βιβλίον τῶν οἰκοσήμενων.

Ἐμεινε ἄφωνος.

—Ὅσο πάω καὶ καταλαβαίνω λιγότερα! Εἶναι λοιπὸν πά-

ρα πολὺ ἄσχημη;

—Θὰ κρίνετε γι' αὐτό.

—Ἀνάτηρη, ἴσως;

Ἡ θεῖα Σοφία ἔσκασε στὰ γέλια κι' ἀπήντησε εἰρωνικά.

—Ναί! Ἐχει κεφάλι ξύλινο.

Ἐπειτα σοβαρευομένη ἐπανελάβε πειστικά.

—Ἐμπρός, κακόμοιρο παιδί, μὴ βασανίζετε ἔτσι τὸ μυαλό

σας γιὰ νὰ βοῇτε ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχουν. Δὲν κατα-

λαβαίνετε λοιπὸν σὲ ποῖο βαθμὸ σεβασμὸ τὸ παρελθὸν καὶ

καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ ὀνόματός μας καὶ πόσο ἄγρια

διατηρῶ αὐτὰ μου τὰ αἰσθημάτων; Πὼς μπορεῖτε νὰ ὑποθέσετε

σεῖς, ὁ σημερινὸς ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας μας, ὅτι θὰ συνεβού-

λευα ἓνα γάμον, ὁ ὁποῖος θὰ μπορούσε νὰ σᾶς; κάνῃ γελοῖον;

Ἐπείσθη. Περισσότερον ἀπὸ ὅλα ὅσα

τοῦ εἶχεν εἰπῇ ἔως τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἡ

ζωηρὴ διαμαρτυρία τῆς ἐξεμνηδύνει τὴν

διάθεσιν τοῦ πρὸς ἀντίστασιν.

Ἡ Σοφία ἀντελήφθη τὸν θρίαμβόν

τῆς καὶ κυψώντας τὸ σῆδερό τὴν

πύτηταν ἔστω, ῥώτης.

—Ἐ, λοιπόν, μπορῶ νὰ εἰπῶ

μιά λέξιν εἰς τίς προθέσεις σας

στὴν οἰκογένειαν;

Διεμαρτυρήθη, μὴ ὑποκύπον-

τας ἀκόμη.

—Ὁ, ὄχι, ὄχι! Σᾶς πα-

ρακαλῶ, ὄχι τόσο γρήγορα.

—Ἐρχνᾶτε ἐκεῖνον πού εἰσα-

ποχρεωμένος νὰ βοῇτε πρὸ τῆς

νυκτός; ἐξήγησε ἐκείνῃ ψυχρά.

—Μοῦ βάζετε τὸ μαχαίρι στὸ

λαιμό.

—Οἱ ὑπεκφυγές σας εἶναι

ἀλλόκοτες. Ναί ἢ ὄχι; συγ-

κατατίθεσθε; Θὰ ἀξίζετε νὰ σᾶς

ἐγκαταλείψω στὴν θλίβεσιν τῆς

τῆς σας.

—Μὴ θυμώνετε! ἀνεφώνησε

μὲ θλίψη. Βρίσκομαι σὲ τελεία

σύγχισιν... πρόκειται γιὰ τὴν

εὐτυχίαν ὁλοκληροῦ τῆς ζωῆς μου,

τὴν διάβωλο!

—Εἶναι λοιπὸν πάρα πολὺ ἄσχημη;

—Πρόκειται γιὰ τὴν ἴδια τὴ ζωὴν σας, ἀφοῦ ἂν ὁ γάμος αὐτός
δὲν γίνῃ, δὲν θ' ἴσως μείνῃ πλέον παρὰ ἡ αὐτοκτονία ὡς τὸ τε-
λευταῖον καταφύγιον.

—Καὶ πὼς ἓνας γάμος, θ' ἴσως ἐξασφαλίσῃ ἀπὸψε τὸ ποσὸν
πού ἔχω ἀνάγκη;

—Μὴν ἀνησυχῇτε γι' αὐτό. Τὸ ζήτημα εἶναι πολὺ ντελικάτο
γιὰ νὰ τὸ λύσετε σεῖς. Ἀναλαμβάνω ἐγώ. Ἀρχεῖ νὰ εἰσθε ὁ μελ-
λοντικὸς σύζυγος τῆς κόρης αὐτῆς, κι' ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

—Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι ἔτσι ἀπότομα ὁ ἀρραβων ἀ-
στικός; τῆς.

—Μπορεῖτε νὰ γίνετε πρὸ τῆς νυκτός.

Ἡ βεβαιότης τῆς ἔκανε ἐντύπωση στὸν ἀξιωματικόν, ὁ ὁποῖος

δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιμείνῃ.

—Ἐμπρός! Εἰσθε ἀποφασισμένος αὐτὴ τὴν φορὰ;

Μιά λάμψις τρέλλας πέρασε ἀπὸ τίς κόρες τῶν ματιῶν τοῦ

νέου.

—Ὁ, αὐτὸ τὸ δ λημμα! ἐφώναξε. Νὰ μὴν πληρώσω χρεὸς
καὶ νὰ δυσφημισθῶ! Νὰ παντρευθῶ τὴν νέαν αὐτὴν καὶ νὰ πε-

ριφρονηθῶ! Νὰ σκοτωθῶ καὶ ν' ἀφήσω ἐν γνώσει μου λερωμέ-

νο τὸν ὄνομά μου, ἐξαφανίζοντας ταῦτοχρόνως καὶ τὸ γένος μου...

—Ἀκριβὸς! Ἀπὸ τρία κακὰ, διαλέχτε τὸ λιγότερο. Ἐκτός

αὐτοῦ, τίποτα δὲν μᾶς ἀποδεικνύει ὅτι δὲν θὰ ἐρωτευθῇτε τρελ-

λά τὴν γυναίκα σας καὶ ὅτι ὁ γάμος αὐτός πού ἀρχίζει ὡς ἐπιχει-

ρησις δὲν θὰ καταλήξῃ σ' ἓνα ῥωμάντζο.

—Ἀς τὴ εὐχρηθῶμε!

Ἦταν φωνὴ νικημένου. Συμφωνοῦσε, ἐπὶ τέλους, μὲ τὰ ἐπι-
χειρήματα τῆς συγγενεῖς τοῦ. Ἐκείνῃ ἐσήκωσε τὰ χεῖρια πρὸς τὸν

οὐρανόν, σὰν γιὰ νὰ τὸν ἐπικαλεσθῇ ὡς μάρτυρα γιὰ τὴν ὑπομο-

νὴ πύεικε ἀπέναντι τοῦ Ροδόλφου.

—Ἐπὶ τέλους, νὰ πού γινήκατε λογικός! εἶπε. Ἦμουν βε-

βαία πὼς θὰ καταλήγατε νὰ συμφωνήσετε μὲ τὴ γνώμην μου. Ὅ-

ταν κανεῖς δὲν εἶναι τρελλός, δὲν ἀρνεῖται τόσο εὐκόλα μιά πε-

ριουσία ἐννέα ἑκατομμυρίων!

—Ἐννέα ἑκατομμύρια!

Ἦταν ἱκανὸν νὰ κάνῃ τρελλὸν καὶ τὸν ἡρεμώτερον ἀνθρωπον

Καὶ ὅμως αὐτός ὁ ἀριθμὸς, τρομερὸς γι' αὐτόν πού δὲν εἶχε τί-

ποτα, μᾶλλον τὸν ἐφόβιζε, καὶ τοῦκανε τὴν ἐντύπωση ἐνός μεγά-

ΜΕΣ' ΣΤ' ΑΔΕΛΦΙΚΟ ΑΙΜΑ

ΓΑΒΡΙΗΛ ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ

Ο χρυσικός τους περίμενε στην πόρτα.

Σε μία γερμανική πόλη ζούσαν κάποτε δυο αδέρφια, ο Έρρικος κι' ο Τριστάνος, που κάθε βράδυ σχεδόν, συνήθιζαν να πηγαίνουν στο σπίτι του γέροντος χρυσικού Έρμανς. Ο γέροντος, άλλοτε τους περίμενε στην πόρτα του σπιτιού του κι' άλλες φορές, πάλι, τους δεχόταν στη κάμαρά του καθισμένου κοντά στη φωτιά και καπνίζοντας την πίππα του. Μολονότι τα δυο αδέρφια ήσαν από φυσικό τους λιγόλογα κι' ο χρυσικός, πάλι, δεν άγαπούσε και τόσο την φλυαρία, ωστόσο κουβέντιαζαν φιλικά ώρες ατελείωτες κι' ο διαβάτης, που θα περνούσε τη νύχτα έξω από το σπίτι, θα βλέπε πάντα μέσα από τα τζάμια τα κεφάλαια των τριών φίλων γύρω από τη λάμπα, μπροστά σ' ένα δοχείο γεμάτο μύρα, τις περισσότερες φορές.

Μία βραδυά ο Έρμανς, φαινόταν ξαιρετικά χαρούμενος.

—Τι τρέχει, τον ρώτησαν. Στο πρόσωπό σου λάμπει η χαρά!

—Παιδιά μου, αποκρίθηκε ο χρυσικός, αὐριο βγαίνει η κόρη μου από το μοναστήρι. Την είχα κλείσει εκεί για να μάθει γράμματα κι' έχω τέτοια χαρά, φίλοι μου, και καλοί μου γείτονες, για το ξαναγύρισμά της, που μοῦρχεται ν' ανέβω στο τραπέζι και να χορέψω.

Τὸν Έρμανς τὸν εἶχε παρακινήσει μία γοργή αδελφή του, πολύ πλούσια και θρήσκα, να βάλλει την κόρη του σὲ μοναστήρι. Αὐτὸς δίστασε σὲν ἄρχῃ. Μὰ κατόπιν δέχτηκε, ἂν και κατὰ βάθος λυπόταν πού θ' ἀποχωριζόταν τὴν κόρη του.

—Θά τὴν δῇδε, παιδιά μου κι' ἐσεῖς, θά τὴν δῇτε! ἔλεγε και ξανάλεγε ὁ γέροντος. Ἀχ, πὼς ἤθελα νάτανε ἐδῶ νὰ τὴν φιλοῦσα στὰ μάγουλα!

Ἡ κόρη τοῦ χρυσικοῦ θάφτανε στὸ πατρικὸ σπίτι τὴν ἄλλη μέρα κι' ὁ εὐτυχισμένος γονιὸς κάλεσε τὰ δυο ἀδέρφια νὰ δειπνήσουν τὸ ἐπόμενο βράδυ μαζί του και μετὰ τὴν κόρη του.

Πραγματικὰ, τὸ ἄλλο βράδυ, φόρεσαν τὰ γιορτινὰ τους ρούχα και μόλις ἔγυρε ὁ ἥλιος, τράβηξαν γιὰ τὸ σπίτι τοῦ φίλου τους.

Σ' ὅλο τὸ δειπνὸ ἡ κόρη τοῦ χρυσικοῦ, καθόταν δειλὴ και συμμαζεμένη, μετὰ μάτια χαμηλωμένα και τὸ στόμα σφαιριστὸ Μ' ὅλες τὶς προσπάθειες τοῦ πατέρου της ἡ συγκέντρωσίς τους ἦταν κατηφὴς και σιωπηλὴ. Στὰ τελευταῖα ἔχασε κι' ὁ γέροντος τὴν πρώτη του εὐθυμία και περιορίστηκε νὰ χαμογελάει μετὰ στοργὴ στὴν κόρη του.

Τὰ δυο ἀδέρφια δειχνόνταν ψυχρά κι' οὔτε λέξη δὲν ἄλλαξαν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο. Κι' ὅταν ἀκόμη γύρισαν στὸ σπίτι τους και ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν, δὲν ἔβγαλαν μιὰ, ἂν κι' ὡς τότε συνήθιζαν νὰ κουβεντιάζουν γιὰ τὶς δουλειές του, ὥσπου ν' ἀποκοιμηθοῦν.

Τὰ δυο ἀδέρφια ἀγαπιόνταν πολὺ. Δὲν χωριζόνταν ποτέ. Στὸν περίπατο, στὰ πανηγύρια, στὸ κυνήγι. Ἦταν, λοιπόν, πολὺ περιέργοι τὸ πὼς ἐκείνη τὴν βραδυά, οὔτε μιὰ ματιά δὲν ἄλλαξαν. Τὸ φέροισιμο τους εἶχε στενοχωρήσει πολὺ τὸν γέροντος φίλο τους. Ὅλη τὴν νύχτα δὲν μπόρεσαν νὰ κοιμηθοῦν ἀλλὰ στριφογύριζαν στὰ κρεβάτια τους κι' ἀναστεύσαν. Ἦταν φανερό, πὼς εἶχαν κι' οἱ δυο τους ἀγαπήσει τὴν Βιλλελμίνη, τὴν κόρη τοῦ χρυσικοῦ.

Μία ἐβδομάδα πέρασε ἀπὸ τότε κι' οὔτε μιὰ φορὰ τὰ δυο ἀδέρφια δὲν ἐσφίξαν ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου τοῦ χέρι.

Καθὼς ἦταν σκυμμένος στὴ δουλειά του, και σόπαινε.

—Δὲν μοῦ εἶχες πῆ, πατέρα, ρώτησε μιὰ μέρα τὸν γέροντος Έρμανς ἡ κόρη του, πὼς τὰ δυο ἀδέρφια θά τὰ βλέπαμε στὸ σπίτι μας κάθε βράδυ;

—Ναί, παιδί μου, μὰ τώρα ὅκτὼ μέρες πέρασαν χωρὶς νὰ ῥθουν νὰ μᾶς δοῦν κι' αὐτὸ μὲ παραξενεύει πολὺ.

—Μήπως ἐγὼ ἔγινα ἡ αἰτία πού δὲν ἔρχονται ἐδῶ τώρα; ρώτησε ἡ κόρη ἀπονήρευτα.

Ὁ γέροντος ἀκούοντας τὰ λόγια της αὐτὰ τὴν ἀγκάλιασε κι' ἔμεινε ὥρα πολλὴ συλλογισμένος.

—Κόρη μου! Κόρη μου! φώναξε στὸ τέλος, φιλώντας μετὰ μαλακὰ χεῖλη τοῦ δροσεροῦ μέτωπο της θυγατέρας του. Οἱ καλὸγεροὶ σ' ἔμαθαν δίχως ἄλλο νὰ μισῇ τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ σὲ δασκάλεψαν και πὼς νὰ τοῦ ἀντιστέκεσαι. Κοπέλλα μου, πρόσεξε... Ἀκου τί σοῦ λέει ὁ γέροντος πατέρας σου. Πολὺ γοήγορα θ' ἀγαπήσεις!

Ἡ Βιλλελμίνη κούνησε τὸ κεφάλι της και χαμογέλασε ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ.

—Τὸ χαμόγελό σου εἶναι γλυκὸ σὰν μέλι. Ἀμποτε νὰ μὴ γίνῃ καμμιά μέρα πικρὸ σὰν δάκρυ, εἶπε ὁ γέροντος πατέρας.

—Ἀχ, πατέρα, εἶμαι λοιπόν τόσο ὁμορφὴ γιὰ νὰ γίνω δυστυχισμένη μιὰ μέρα ἐξ αἰτίας της ἀγάπης;

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπήκαν μέσα τὰ δυο ἀδέρφια. Μόλις ἡ κόρη τοὺς εἶδε ἀποσύρθηκε σερνὰ και τοὺς ἀρῆσε μόνους. Τότε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυο ἀδελφούς, εἶπε στὸ Χρυσικό.

—Εἶδαμε τὴν κόρη σου, Έρμανς, κι' ἐχάσαμε τὸν ὕπνο και τὴν ἡσυχία μας. Πές μας τὸ καθαρά. Θέλεις τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς δυο μας γιὰ γαμπρό σου; Ἄν ναί, ρώτησε τὴν κόρη σου ποῖος της ἀρέσει πὺς πολὺ κι' ὁποῖος κι' ἂν εἶναι αὐτὸς θά τὴν πάρῃ γυναῖκα του.

Ὁ Χρυσικός τοὺς ἐσφίξε τὰ χέρια και τοὺς εἶπε.

—Δόστε μου τρεῖς μέρες προθεσμία νὰ σκεφθῶ.

—Κάνε ὅπως θέλῃς, τοὺ ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνοι. Μὴ μᾶς ἀφῇ.

Πρὶν περάσουν οἱ τρεῖς μέρες, ὁ γέροντος Έρμανς, ἔστειλε στ' ἀδέρφια τὸ ἀκόλουθο γράμμα.

«Ἡ κόρη μου σὰς πρόσεξε και τοὺς δυο. Μετὰ μεγάλη δυσκολία κατῶρθωσα νὰ τὴν κάνω νὰ μοῦ ἀνοίξῃ τὴν καρδιά της και νὰ μοῦ πῇ πὼς ἀγαπᾷ τὸν Τριστάνο σὰν ἄνδρα της και τὸν Έρρικὸν στὴν ἀγκαλιά μου».

Ἐχάσαμε νὰ ποῦμε, πὼς τὰ δυο ἀδέρφια εἶχαν ἀπὸ πρὶν συμφωνήσει ἀναμεταξύ τους, πὼς ὅταν θὰ προτιμηθῇ ὁ ἕνας τους ἀπὸ τὴν κόρη, ὁ ἄλλος θάφευγε γιὰ πάντα.

Ὅταν ὁμοῦ ὁ Έρρικος πῆρε στὰ χέρια του τὸ γράμμα τοῦ χρυσικοῦ κι' εἶδε πὼς ἡ κόρη ἀγαποῦσε τὸν Τριστάνο δὲν μπόρεσε νὰ τὸ διαβάσῃ ὡς τὸ τέλος. Τὸ πέταξε ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι και γλωμὸς σὰν τὸ θεῖαφι σωριάστηκε χάμω στὸ πάτωμα.

Ὅσο ὁμοῦ ἐξακολουθοῦσαν ἀκόμα νὰ ζοῦν μαζί ἀρμονικὰ, σὰν πρῶτα. Κάθε βράδυ πῆγαιναν στὸ σπίτι τοῦ χρυσικοῦ, ὅπου ὁ εὐτυχισμένος ἀρραβωνιαστικὸς περνοῦσε γλυκύτατες στιγμὲς κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του, ἐνῶ ὁ Έρρικος προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται ἡσυχος, ὅσο μπόρουσε.

Μιὰ μέρα, πού τὰ δυο ἀδέρφια εἶχαν βγῇ γιὰ κυνήγι, σταμάτησαν κουρασμένοι σ' ἕνα ἀνοικτὸ μέρος γιὰ νὰ ξεποστᾶσουν και ξαπλώθηκαν κοντὰ—κοντὰ ἐπάνω στὸ νωπὸ χορτάρι.

—Τριστάνε, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Έρρικος, ὅκετόν καιρὸ σοῦ τὸ κρύβω, μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ κρατήσω μέσα μου περισσότερο. Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ σ' ἀφήσω νὰ πάρῃς γυναῖκα σου τὴν κόρη τοῦ χρυσικοῦ.

—Ἀδελφέ μου, ἀποκρίθηκε ὁ Τριστάνος, εἶσαι κρατᾶς τὶς ὑποσχέσεις σου;

—Τὸ ξέρω, πὼς δὲν εἶναι σωστὸ αὐτὸ πού λέω. Μὰ κύτταξε πὼς ἔχω καταντήσει. Εἶμαι σὰν τὸν ἐτοιμοθάνατο. Τὸ λίγο αἷμα πού ἔχω στὶς φλέβες μου μετὰ καίει σὰν τὴν φωτιά.

—Και θαρρεῖς, πὼς δὲν ραγίζει κι' ἐμένα ἡ καρδιά μου, καθὼς σὲ βλέπω σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι; Ἀλλοίμονο! Ὅλα τὰ καταλαβαίνω. Ἐρεῖς κανένα γιαιτρικὸ γιὰ τὴν δυστυχία μας, ἀδελφέ μου;

—Ὁχι. Ἦθελα ὁμοῦ νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρη, ἀδελφέ μου. Νὰ μὴν τὴν παντρευθῇς πρὶν πεθάνω.

—Πρὶν πεθάνῃς! φώναξε ὁ Τριστάνος.

—Ναί, ἀδελφούλη μου. Γιατὶ πρέπει νὰ πεθάνω. Σ' ἐξορκίζω νὰ μοῦ δώσης τὸν λόγο σου.

—Ὁχι, ἀδελφέ μου. Δὲν θέλω νὰ πεθάνῃς ἀπὸ ἀπελπισία. Πὼς θέλεις νὰ δοκισθῇς γιὰ κάτι, πού μοῦ παγώνει τὴν καρδιά μονάχα νὰ τὸ συλλογισθῶ.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ Τριστάνος εἶδε τὴ γλωμάδα τοῦ θανάτου νὰ ἀπλώνεται στὰ χεῖλη τοῦ ἀδελφοῦ του.

—Ἀγαπημένε μου Έρρικε, φώναξε, ἀντὶ νὰ σ' ἀφήσω νὰ πεθάνῃς προτιμῶ ν' ἀφήσω τὴν κόρη γιὰ σένα. Ἐγὼ θὰ φύγω, θὰ πάω μακριά.

—Νὰ τὴν πάρω! οὐρλιαξε ὁ Έρρικος. Μήπως μπορεῖς νὰ μοῦ χαρίσης μαζί μετὰ τὸ κορμί της και τὴν ἀγάπη της; Ὁχι ἀδελφούλη μου, πρέπει ἕνας ἀπὸ τοὺς δυο μας νὰ λείψῃ.

Μὲ τρεμμένο χέρι ἀγγίξε τὴ λαβὴ τοῦ μαχαίριου του. Ὁ Τριστάνος τὸ εἶδε κι' ἀποκρίθηκε ψυχραία.

—Ναί! Ἀς γίνῃ ἔτσι. Ἐνας ἀπ' τοὺς δυο μας ἂς πεθάνῃ.

Σηκώθηκαν κι' οἱ δυο μηχανικὰ, ἔβγαλαν τὰ μαχαίρια τους και χύμηξαν ὁ ἕνας ἐπάνω στὸν ἄλλον. Ἦσαν ὁμοῦ νὰ φυλάγωνται καλά, γιατί κι' οἱ δυο τους συνήθιζαν νὰ γυμνάζωνται στὰ δπλα.

Μιὰ δολοκτονη ὥρα χτυπιόνταν. Κάθε τόσο ἐξαντλημένοι ἀπὸ τὴν κούρασι σταματοῦσαν γιὰ λίγες στιγμὲς, ἐνῶ τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὶς ἀνοικτὲς πληγὲς τους.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΔΙ' ΥΠΟΒΟΛΗΣ

Τί ἐπέτυχε ἕνας ἐπιστήμων.—Ὁ ἀτυχὴς ἔρως μιᾶς νέας.—Ἡ παντρεμένη κυρία και ὁ ἡλικιωμένος κύριος.—Αἱ «ψυχώσεις».

Ἡ ὑποβολὴ κι' ἡ αὐτοὑποβολὴ εἶναι τεράστιες δυνάμεις, πού, ὅπως ἀπεδείχθη ἐπανειλημμένως, μποροῦν νὰ κυβερνήσουν ἀόλυτα τὸν ἄνθρωπο σὲ ἀπειρες περιπτώσεις.

Ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴν ἀποψη στηρίζομενος ὁ Ὀλιβερ Χάσμον, ἕνας διακεκριμένος ἐπιστήμων, ἐσκέφθη νὰ τὶς χρησιμοποιήσῃ σὲ μιὰ περίεργη περίπτωση. Γιὰ νὰ θεραπεύσῃ τὸν ἔρωτα.

Ἡ σκέψις τοῦ δοκτῶρος Χάσμον ἀπεδείχθη ἐξαιρετικὰ ἐπιτυχημένη ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐφαρμογῆς της. Στὸν Ὀλιβερ Χάσμον παρουσιάσθηκε μιὰ μέρα καποια νέα και ὡραία κόρη. Τοῦ ἐξήγησε ὅτι ἦταν πολὺ πλούσια κι' ἀγαποῦσε τρελλὰ ἕναν ἄνθρωπο τῆς κατωτάτης ὑποστάθης. Ἀντιλαμβανόμενος ὅμως πόσο ὀλέθριος ἦταν ὁ ἔρως της κι' ὅτι ἔτρεπε, ὁποσδήποτε, νὰ σβύσῃ. Ὁ δοκτωρ δὲν τῆς ἐξήγησε καμμιά ἄλλη λεπτομέρεια, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἴδια στιγμὴ τὴν ὑπέβαλε σὲ μιὰ συστηματικὴ θεραπεία, στὴν ὁποίαν, ὅπως εἶναι εὐνόητον, τὸν κυριώτερο ρόλο εἶχε ἡ ὑποβολή. Σύμφωνα μ' αὐτὴν ἡ νέα ἐπισκεπτόταν τὸν δοκτωρ τεσσάρους φορές τὴν ἡμέρα. Κατὰ τὶς ἐπισκέψεις αὐτὲς, πού διαρκοῦσαν μιὰ ὥρα περίπου, ὁ δοκτωρ ἐπεχείρησε ἀρχικὰ νὰ ἐμπνεύσῃ στὴν «ἀσθενή» του ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸ ἄτομό του. Ὅταν αὐτὸ κατῶρθώθη ἐπέδωξε νὰ τῆς γίνῃ συμπαιθής, μετὰ τὶς περιουήσεις και τὶς φιλοφρονησεις του.

Ἀφροῦ ἔγινε κι' αὐτὸ, ἄρχισε νὰ τῆς ἐπιβάλλῃ, σιγὰ σιγὰ, σὲ πολλὰ ζητήματα τὴν θέλησή του. Ἡ νέα δεχόταν πρόθυμα και χωρὶς συζήτηση κάθε ὑπόδειξή του. Ἐξ παραλλήλου, ἐφαρμόζοντας τὴν ψυχολογικὴ μέθοδο, κατῶρθωσε νὰ ἀνατᾷ τὸ ὑποσυνείδητο τῆς νέας και νὰ ἐξακριβώσῃ τὶς διάφορες «ψυχώσεις» της, τὶς ὁποῖες μετὰ τὴν ἐπιβολήν, πού εἶχε ἤδη ἀποκτήσῃ στὴν σκέψῃ της, ἄρχισε νὰ καταπολεμᾷ συστηματικὰ.

Ἡ προσωπικότης τοῦ ἐραστοῦ τῆς νέας ἀσκοῦσε, μέσα στὴν ψυχὴ της, ἐξαιρετικὴ ἐπιρροή και ἦταν ἡ κυριώτερη ψυχώσις, στὴν ὁποίαν συνεκεντρώθη τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ δοκτῶρος. Ἀρχισὲν λοιπόν νὰ τὴν καταπολεμᾷ ὑποβάλλοντας στὴν πελάτισσά του τὴν ἰδέα ὅτι ὁ ἐραστὴς της εἶναι ἀποκρουστικός, κακὸς χαρακτήρης κ.λ. Σιγὰ σιγὰ οἱ «ψυχώσεις» τῆς νέας, πού ἀντιπροσώπευαν τὰ προτερήματα τοῦ ἐραστοῦ της, παραχώρησαν τὴν θέσιν τους σ' ἄλλες, πού ἀντιπροσώπευαν τὰ ἐλαττώματά του. Ὁ λατρευτὸς ἐραστὴς τῆς ἄλλοτε τῆς εἶχε γίνῃ τώρα μετὰ τὴν ἐπίδρασι τῆς ὑποβολῆς ὁ πὺς ἀντιπαθητικὸς ἄνθρωπος.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἄκουσαν τὸν ἦχο μιᾶς καμπάνας και σταμάτησαν. Ὁ ἥλιος ἔγερνε στὴ δύση του κι' οἱ τελευταῖες ἀκτίνες γλυστοῦσαν μέσα ἀπὸ τὰ ἔλατα. Ἐπάνω στὸ γῶμα, τὸ σκεπασμένο μετὰ ξερὰ φύλλα, τὰ χορτάρια λύνιζαν ἀπὸ τὴν αὔρα και τὰ πουλιὰ χαίρετοῦσαν τὸν ἐρχομὸ τῆς νύκτας μετὰ τὸ κελάδημά τους.

Ὁ Τριστάνος γύρισε τὸ κεφάλι του κι' εἶδε στὴν κοιλάδα τὸ καμπαναριὸ τῆς πόλεως, πού ἐξωόριζε ἀμυδρὰ μέσα στὴν ὁμίχλη. Μιὰ βαθεῖα συγκίνησις λύσιζε τὴν καρδιά του και προχωρώντας ἕνα βῆμα πρὸς τὸν ἀδελφὸ του, τοῦ ἄπλωσε τὸ χέρι. Τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ θανάσιμη κούρασις, ἀγκάλιασε τὸ κορμί του κι' ἀκούμπησε στὸν κορμὸ ἐνὸς δένδρου, μὰ οἱ πλάτες του γλίστησαν στὸ ροζιάρικο ξύλο και σωριάσθηκε στὸ νοτισμένο χορτάρι.

Ὁ Έρρικος κύτταξε μετὰ φρίκη τὸν ἀδελφὸ του, πού συγκέντρωνε τὶς τελευταῖες του προσπάθειες γιὰ νὰ συγκρατηθῇ στὴ ζωή. Θέλει νὰ πᾶν νὰ τὸν σηκώσῃ, μὰ οὔτε κι' αὐτὸς μποροῦσε τώρα νὰ σαλέψῃ. Καταματωμένος κι' ἔλεινός τρεκλίζει σὰν μεθυσμένος.

Τὴν ἴδια ὥρα στὸ βάθος τῆς κοιλάδας φάνηκε μιὰ σκιά νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος τους. Ἐπέρασε τὸ λόφο κι' ὅταν ζύγωσε κοντὰ τους τὰ ἐτοιμοθάνατα ἀδέρφια ἐξωόρισαν τὴν μητέρα τους. Ἐτρεχε λαχανιασμένη. Καὶ τὴν στιγμὴ πού βρισκόταν λίγα βήματα μακριὰ τους, ὁ Έρρικος, πού κρατοῦσαν ἀκόμη ὀρθὸς, μετὰ τὴν ἀντιπαθητικὴν μετὰ τὸν ἔρωτα, πού εἶπε στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀδελφοῦ του, πού κοιτόταν στὸ γῶμα. Κι' ἔτσι βουτηγμένοι στὰ αἵματα και στὰ δάκρυα ξεψύχησαν κι' οἱ δυο μαζί ἀγκαλιασμένοι σφιχτά....

ΓΑΒΡΙΗΛ ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ

Ἄλλες, πού ἀντιπροσώπευαν τὰ ἐλαττώματά του. Ὁ λατρευτὸς ἐραστὴς τῆς ἄλλοτε τῆς εἶχε γίνῃ τώρα μετὰ τὴν ἐπίδρασι τῆς ὑποβολῆς ὁ πὺς ἀντιπαθητικὸς ἄνθρωπος.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ νέα οὔτε ἤθελε καὶ ν' ἀκούσῃ νὰ τῆς μιλοῦν γιὰ τὸν ἐραστὴ της.

Τὴν ἴδια περίπου μέθοδο ὁ δοκτωρ Χάσμον ἐφήρμοσε και σὲ μιὰ κυρία, πού ἀπαῦσε κάποιον φίλο τοῦ ἀνδρός της.

Ἡ κυρία αὐτὴ διατηροῦσε ὥστόσο τὴν συνείδησιν τῶν κατὰ κόντων της και ἤθελε νὰ πινῇ μετὰ κάθε θυσία τὸν ἀμαρτωλὸ ἐρατὴ της.

Κατέφυγε λοιπόν στὸν Ὀλιβερ Χάσμον κι' αὐτὸς ἀνέλαβε τὴν θεραπεία της, ἐφαρμόζοντας πάλι τὴν ἀνωτέρω μέθοδο του.

Ὑστερα ἀπὸ 2 1/2 περίπου μῆνες ἡ κυρία δὲν ἤθελε οὔτε ν' ἀντικρύσῃ καὶ τὸν ἄνθρωπο πού τόσο ἀγαποῦσε, κι' ἦταν ἐτοιμὴ νὰ ἐγκαλέσῃ τὸν ἄνδρα της γιὰ τὴν χάρη του.

Τρίτος πελάτης τοῦ Ὀλιβερ Χάσμον ἦταν ἕνας σοβαρὸς και ἡλικιωμένος κύριος πολὺ πλούσιος, πού ἐκινδύνευε νὰ πιασθῇ στὰ δίχτυα μιᾶς γυναίκας, ἐλαφροῦν ἡθῶν, μετὰ τὴν ὁποίαν εἶχε ξετρελλαθῇ.

Ὁ δοκτωρ ἐφήρμοσε πάλι τὴν ἀλάνθαστην μέθοδο του κι' ὁ ἡλικιωμένος κύριος ἔγινε σ' ἕνα μῆνα ἐντελὸς καλὰ.

Οἱ ἀλλεπάλληλες αὐτὲς ἐπιτυχίες τοῦ δοκτῶρος Χάσμον προκάλεσαν ζωηροτάτον ἐνδιαφέρον και καθήμενὸς τοῦ παρουσιάζονται πολλοὶ πελάτες.

Ἐκεῖνος ἀναλαμβάνει τὴν θεραπείαν ὅλων, ἐκτὸς τῶν ἐλαττωματικῶν διανοητικῶν.

Σ' αὐτοὺς δὲν μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ μέθοδος του, γιατί δὲν ἔχουν «ὀντότητα» διανοητικὴ. Οἱ ἐντυπώσεις τοὺς ἀπὸ τὰ πρόσωπα ἢ τὰ πράγματα πού θὰ ὑποπέσουν στὴν ἀντίληψίν τους σχηματίζονται ἀσάφεις, συγχυμέναι και λαθασμέναι ἀκόμη εἰς τὸν τρόπον ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ γεννηθοῦν ἀπ' αὐτὲς ψυχώσεις σταθερὲς και μετὰ ἐκδηλώσεις λογικῆς. Ἐτσι ἡ μέθοδος τῆς δι' ὑποβολῆς ἀντικατάστασις τῶν ψυχώσεων εἶναι γι' αὐτοὺς ἀνεφάρμοστη ἀφροῦ ψυχώσεις ὁρισμένως γιὰ ἀντικατάστασι δὲν ὑπάρχουν.

ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΙΝΔΙΚΟ ΤΑΦΟ

ΥΠΟ Σ. ΜΟΡΑΙΝ

—Θέλετε να μάθετε, είπε ο δόν Λοίξ Τεζάνος, γιατί έχω πάψει πιά να κυνηγώ! Άκούστε λοιπόν, την ιστορία αυτή, που μου συνέβη κάποτε στο Περού όταν ήμουν ακόμη νέος και μανιάδης κυνηγός.

Είχα μαζί μου ένα μιάδα, τον Ντομίγκο, άσυναγώνιστο ν' άνακαλύπτει τις φωλιές των άγριων. Παρ' όλη όμως την ικανότητα του συντρόφου μου, δεν είχα κατορθώσει άκόμη νά σκοτώσω κανένα ντάινο, τὸ δειλὸ αὐτὸ ζῶο, πού βρίσκεται πάντα σκαρφαλωμένο επάνω σέ άπόροιστους βράχους.

Έξεκινήσαμε λοιπόν μιὰ νύχτα, μιὰ από τις μαγευτικές νύχτες τοῦ Περού γεμάτες από κάποιαν μυστηριώδη γοητεία. Όταν φθάσαμε κοντά στην κορυφή ενός άπόκρημνου βουνού, ο Ντομίγκο μ' έβγαλε νά κρυφτώ στο πιά κατάλληλο σημείο, μ' έσκέπασε με μιὰ χονδρή κουβέρτα, γιά νά μή με ποτίσει ή παγωνιά και καί μου συνέστησε νά μείνω τελείως άκίνητος.

Έκείνος, με τὸ σκύλο μαζί του, άπομακρύνθηκε και σκαρφάλωσε σ' ένα μικρὸ ὕψωμα στὴν αντίθετη μεριά άπ' όπου έπισκοποῦσε σ' όλη την πεδιάδα πού άπλωνόταν μπροστά του.

Τὸ προηγούμενο βράδυ είχε παρακολουθήσει τὰ ίχνη ενός ντάινο πού ερχόταν συχνά εκεί γιά νά πιῇ νερό. Έγώ ήμουν όπλισμένος μόνο με τὸ περιστροφικό μου, γιατί βρισκόμουν κοντύτερα στην πηγή.

Επὶ τέλους, όταν είχα εἴξει ξημερώσει, φάνηκε τὸ «ντάινο». Άφού βόσκισε άμέσως στο καχεκτικό χορτάρι των βράχων, έπλησίασε την πηγή κι άρχισε νά πίνει νερό. Τότε εγώ, βοηθώντας την κατάλληλη στιγμή, μὴ νά πυροβολήσω. Τὸ ζῶο, πληγωμένο από τὴ σφαίρά μου, δεν μπορούσε πιά νά σκαρφαλάσει στους βράχους. Άρχισε λοιπόν νά τρέχει στο μονοπάτι, ένώ εγώ τὸ κυνηγοῦσα, πυροβολώντας τὸ διαρκῶς χωρίς τὸ έπιτυγχάνω.

Τὸ τρελλό αὐτὸ κυνηγητό, έκράτησε άρκετὴ ὥρα.

Επὶ τέλους είδα τὸ «ντάινο» νά τρέχει πρὸς τὸ μέρος ενός έρειπωμένου παλιοῦ ινδικοῦ φρουρίου και νά χάνεται μέσα σ' έναν υπόγειο διάδρομο τοῦ οποίου ή είσοδος ήταν σκεπασμένη από πυκνὸς θάμνους.

**

Απὸ τὴν είσοδο τοῦ υπογείου διαδρόμου άκούγονταν μιὰ θρηνώδης κραυγή, σὺν κλάμῳ παιδιοῦ ή σάν νιαούρισμα γάτου. Έμπηκα στο υπόγειο κι έπροσχώρησα πρὸς τὸ μέρος, άπ' όπου έφθανε ὁ περίεργος θρήνος, άνάβοντας σπύρτα γιά νά βλέπω.

Επάνω στὴν ψιλή άμμο, πού σκέπαζε τὸ βράχο, τὰ βήματά μου δεν έκαναν καθόλου θόρυβο. Ὁ διάδρομος προχωροῦσε μ' εἰλιμούς, κατεβαίνοντας διαρκῶς βαθύτερα.

Άχού έκαψα άρκετά σπύρτα, έφθασα σέ μιὰ υπόγειο αίθουσα, όπου ὁ θρήνος άκούόταν άκόμη πιὸ δυνατός. Στὸ φῶς τοῦ άναμμένου σπύρτου πού κρατοῦσα στο χέρι μου, μου φάνηκε πὼς έκινείτο επάνω στὸν άπέναντι τοίχο ένα μικρὸ λαμπερὸ αντικείμενο. Έπυροβόλησα άμέσως πρὸς τὰ εκεί και ὁ δοῦπος τοῦ πυροβολισμοῦ μου έσβυσε τὸ σπύρτο.

Άναψα άμέσως ένα άλλο, και είδα πὼς βρισκόμουν μέσα σ' έναν άρχαίο ινδικὸ τάφο. Ἡ λάμψη πού είχα δὴ στὸν τοίχο προήρχετο από μιὰ χρυσή πεταλούδα, από έκείνες με τις οποίες ευνήθιζαν άλλοτε οἱ Ἴνδοι νά στολίζουν τοὺς τάφους των νεκρῶν των. Σέ μιὰ γωνιά, τὴς αίθουσας άνάμεσα σέ δυὸ πέτρες, ήταν γονατισμένη μιὰ μοῦμια. Δίπλα τὴς ήταν τοποθετημένα κατά γῆς ένα δοχεῖο γιά τὸ κάψιμο τῶν «κοκά», ένα πιάτο με τὸ καλαμπόκι, κοσμήματα πολύτιμα, μιὰ καρφίτσα μακρὰ κι' ένα άδράκτι.

Ἡ σφαῖρα μου είχε χωθῇ στὰ μαλλιά τὴς μοῦμιας, επάνω άκριβῶς από τὸ τετράγωνο μάτι, τὸ ζωγραφισμένο στο ὕψωμα πού έσκέπαζε τὸ κεφάλι τὴς. Τὰ πολύτιμα πτερά πού έσκαπαζαν τὸ πῶμα τὴς, έδειχναν ὅτι έπρόκειτο περὶ νέου κοριτσιοῦ. Ἡ περι-

έργεια με έσπρωξε νά ξεσκαπῶ τὸ πρόσωπό τὴς. Είδα τότε μιὰ φυσιογνωμία, άλησμόνητα ὡραία. Ὁ ὕπνος τῶσαν αἰώνων δεν είχε αλλάξει καθόλου τὰ χαρακτηριστικά τὴς.

Τὰ κλειστά τὴς μάτια, ή λεπτή γρυπὴ μύτη τὴς και τὰ λεπτά τὴς χεῖλη είχαν μιὰ έκφραση πόνου και ίκεσίας.

**

Οἱ ινδικοὶ τάφοι είναι πολυτελέστατοι και οἱ άρχαιολογικοὶ θησαυροί, τοὺς οποίους περιέχουν, διατηροῦνται θαυμάσια. Έπειδὴ είχα πάντα μέσα μου τὸ πάθος τοῦ συλλέκτου, μάζεψα ὅτι ὑπῆρχε μπροστά μου, κι' έπειτα έσκυψω νά σηκῶω και τὴ μοῦμια τὴς ὡραίας Ἰνδῆς.

Τί συνέβη τότε; Έμπλεξε μήπως κανένα κουμπὶ τοῦ κοστουμιού μου στοὺς μαλλινους πέπλους πού τὴν έσκέπαζαν; Δεν ξέρω. Πάντως τὴν αἰσθάνθηκα νά σφίγγεται επάνω μου και μου φάνηκε πὼς με άγκάλιασε με τὰ κρύα χέρια τὴς.

Έψαξα άμέσως νά βρῶ ένα σπύρτο, αλλά είδα ὅτι τὰ είχα κάψει ὅλα. Ένοιωσα τότε τὰ πόδια μου νά λυγίζουν και τὸ μυαλό μου νά γυρίζη! Έφώναξα άμέσως μὴ μὴ τὴν χάσω! Τὸ σύντροφό μου είχε παρακολουθήσει τὰ ίχνη μου και βρισκόταν εκεί κοντά.

Ἡ φωνή μου ὅμως άντήχησε παράξενα μέσα στο σκοτάδι. Καί, σάν άπάντησις, σ' αὐτὴν άκούσθηκε πάλι ὁ λυπητερός θρήνος. Οἱ νυκτερίδες πού έφώλιαζαν εκεί μέσα άρχισαν νά πετοῦν γύρω μου. Τὸ ρεύμα τοῦ αέρος, πού έσχηματίζαν με τὰ πτερά τους μου επάγωνε τὸ πρόσωπο. Καί ή μοῦμια, σφιγμένη πάντα στο στήθος μου, έβγαζε μετὰ παράξενη μυρωδιά ὕγρου χρώματος και άρωματικῶς βαλσάμου.

Αἰσθάνθηκα τὸ μυαλό μου νά σαλεύη και μ' ὅλες μου τις δυνάμεις έπροσπάθησα άπαλλαγῶ από τὸ άγκάλιασμα τὴς μοῦμιας. Ὁ σπαρτακτικός θρήνος μ' έκανε ν' άνατριχιάσω σύγχωρος... Άν δεν είχα τὴν τύχη νά χάσω τις αἰσθήσεις μου, θά μ' εἴδαν οἱ ασφαλῶς τὴν ἄλλη μέρα τρελλό.

**

Τὸ ἄλλο πρωί, ὁ καλός μου Ντομίγκο, ὁφού έψαξε παντοῦ γιά νά με βοηθῇ, έπῆρε μαζί του μερικὸς ανθρώπους και έφωδιασμένους με φανάρια, έμπηκαν στὸν υπόγειο διάδρομο όπου χανόνταν τὰ ίχνη μου.

Ἡ έπιμονή αὐτὴ τοῦ καλοῦ μου συντρόφου μ' έσωσε.

Όταν έφθασαν στὴν αίθουσαν, με βοηθῶσαν άναίσθητο και μισοπεθαμένον. Με τὸ ένα μου χέρι κρατοῦσα τὸ χέρι τὴς μοῦμιας, χωρίς εκείνη νά με κρατᾷ στὴν άγκαλιά τὴς.

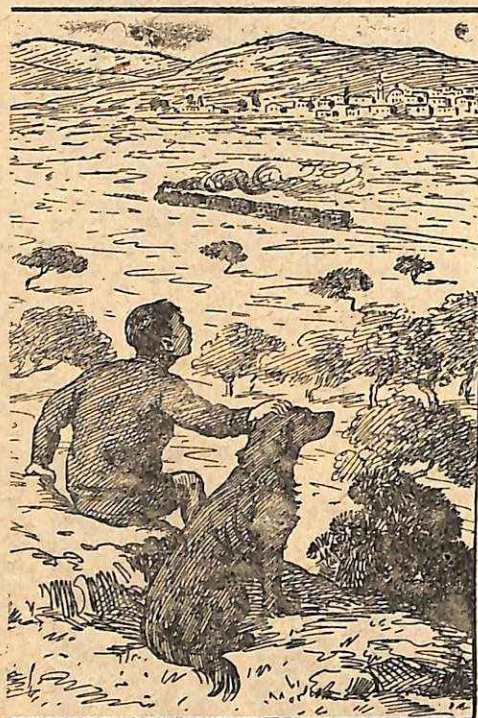
Είχα, ἄρα γε, κατορθώσει ν' άπαλλαγῶ, πρὶν λυποθυμῶω, με μιὰ τελευταία προσπάθεια από τὸ άγκάλιασμά τὴς; Ποιὸς ξέρει; Τὸ πληγωμένο ντάινο δεν βρέθηκε πουθενά. Άλλωστε, κανεῖς από τοὺς σωτήρας μου δεν είχε τὴν διάθεση τὰ ψάξη γι' αὐτό. Μόλις με βοηθῶσαν με πήραν στα χέρια και με μετέφεραν έξω από τὸ υπόγειο χωρίς νά έγγίσουν καθόλου τὰ πράγματα πού εὑρίσκοντο εκεί μέσα. Σύμφωνα με τὴν εξήγησις πού έδωσαν οἱ ἴθαγενεῖς στὴν περιπέτειά μου, μέσα στο σώμα τοῦ ντάινο ὑπῆρχε ή ψυχὴ τὴς νεαρᾶς Ἰνδῆς. Σκοτώνοντας τὸ ζῶο άπελευθέρωσα ἄλλή μιὰ φορὰ τὴν ψυχὴ εκείνη από τὰ ἐπίγεια δεσμά τὴς.

**

Πάντως από τότε, ὅχι μόνο δεν ξαναπηγαίνω πιά κυνηγι, ἀλλ' οὔτε δέχομαι νά παντρευθῶ καμμιά ζωντανή γυναίκα! Μιὰ μυστηνιασμένη με τὴν περιπλανώμενη εκείνη ψυχὴ, τὴς οποίας ὁ θρήνος άντηχεῖ άκόμη στ' αὐτιά μου.

Σ. ΜΟΡΑΙΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο Ντομίγκο κάθισε στὴν άκρη τοῦ ὕψους.

ΚΑΤΑΡΓΕΙΤΑΙ Η ΑΣΧΗΜΙΑ

Τὰ πειράματα ενός ειδικού.—Πλήρης ή έπιτυχία.—Άσχημες πού όμμορφαίνουν.—

Καταπληκτικά άποτελέσματα.

Ὁ δόκτωρ Πέτερ Χάρντν, ἄλλοτε διευθυντὴς τοῦ «Σούιδιν Ὀπιταλ» τοῦ Λονδίνου, άνοιξε τελευταίως ένα νέον Ἰνστιτοῦτον Καλλονῆς, πού τὸ τιτλοφορεῖ «Ανακαίνισις».

Ὁ δόκτωρ, ὁ οποίος είναι περίφημος χειρουργός, καταγίνεται από π λλὼν ἐτῶν στὴν αἰσθητικὴ χειρουργική. Καί τώρα μπορεί και έπιτελεῖ ἀληθινὰ θαύματα στο κεφάλαιο αὐτό. Ὅσοι γνώρισαν μερικὲς πελάτιδες τοῦ Πέτερ Χάρντν, πρὸ και μετὰ τὴν θεραπεία, άποροῦν κυριολεκτικὰ με τὴν μορφὴ και τὴν σιλουέττα, πού απέκτησαν. Μπήκαν στο Ἰνστιτοῦτον σωστά τέρατα άσχημίας και βγήκαν άγγελιο όμμορφιάς.

Ἡ πρώτη έγχειρήσις.

Ἡ πρώτη πελάτις, πού παρουσιάσθη στὸν Χάρντν, ήταν ή Άντωνία Τούρνς. Ἡ κυρία αὐτὴ είχε άπειρα έλαττώματα στο κορμί τὴς. Ἦταν καμποῦρα, είχε σάρκες πλαδαρές, στο μέτωπό τὴς ὑπῆρχε μιὰ οὐλή, ενώ τὰ βλέφαρά τὴς ήταν άτροφικά.

Αὐτὸ τὸ τέρας όταν βγήκε άπ' τὸ Ἰνστιτοῦτον, ήταν ἄλλη, κυριολεκτικῶς, γυναίκα. Είχε γίνε τόσο όμμορφη, ὥστε άμέσως κάποιος πλούσιος χρηματίσθη τὴν εξήγησε σέ γάμο, και ή Άντωνία Τούρνς ζῇ τώρα εὐτυχισμένη.

Άλλά, πὼς κατάρθωσε ὁ δόκτωρ Χάρντν νά μεταμορφώση αὐτὸ τὸ έκτρωμα τὴς δημιουργίας;

Ὁ ἴδιος έδωσε αὐτὲς τις εξηγήσεις.

Τὴς έκανα πρῶτα μιὰ έγχειρήσις, γιά νά εξαλείψω τὴν καμπούρα τὴς. Ἀφήρεσα, δηλαδή, ὅλο τὸν λιπώδη ὄγκο, πού ήταν εκεί μαζεμένος κάτω άπ' τὸ δέσμα τὴς.

Όταν τελείωσα αὐτὴ τὴν έγχειρήσις ἐπὶ άρκετὸ καιρὸ έκανα συστηματικὸ μασάζ στὴν σάχη τὴς πελάτιδος μου κι' έτσι μόρρεσα νά τὴς δώσω τὴν κανονικὴ εὐγραμμία, πού χρειαζόταν.

Ἡ δεύτερη έγχειρήσις πού τὴς έκανα συνίστατο στὴν πλήρη εξαφάνισις τὴς οὐλῆς πού είχε στο μέτωπο. Καί αὐτὸ τὸ έπέτυχα αφαιρώντας ένα κομμάτι σάρκας από τὰ σκέλη τὴς τὸ ὁποῖον μετέφερα στὴ θέσις πού ήταν ή οὐλή.

Έκεῖ τὸ τοποθέτησα με μιὰ πλαστικὴ έγχειρήσις κι' ή οὐλή έκλεισε. Ὑστερα από καιρὸ ή οὐλή σκεπάσθηκε από τὴν έπιδερμίδα και εξαφανίσθηκε. Ἡ ἄλλη πηγή πού έγινε στὰ σκέλη έπουλώθηκε κι' αὐτὴ, ἀλλὰ άφησε σημάδι. Ἀλλά είναι προτιμότερο νά έχη κανεῖς σημάδι στο σκέλος παρὰ στο πρόσωπο.

Έκανα στὴν πελάτιδά μου κι' ένα καθημερινὸ, σχεδόν μασάζ κι' έτσι εξαλείψα τὴν πλαδαρότητα τὴς σάρκας τὴς.

Τέλος με μιὰ ειδικὴ έγχειρήσις έλευθέρωσα τις βλεφαρίδες τὴς, πού ήταν κρυμμένες μέσα στο δέσμα και τις άφησα ν' αναπτύχθουν.

Ἄλλη έπιτυχία.

Ἡ Τζέννυ Τζάκομπ ήταν ή δεύτερα πελάτις τοῦ διακεκριμένου χειρουργοῦ.

Ἡ πελάτις μου, είτε ὁ δόκτωρ, είχε πάχος έξωφρενικό. Ἦταν ένας από τοὺς πιὸ χονδρούς ανθρώπους τοῦ κόσμου. Χωρίς νά τὴν υποβάλω σέ δίαιτα, ή γυμναστικὴ ή άλλες δοκιμασίες, τὴς εξαφάνισα τὸ πάχος με επανειλημμένες τομές, σέ διάφορα μέρη τοῦ σώματος άπ' όπου άποσποῦσα τὸ πλεονάζον λίπος. Ταῦτο χρόνος δεν παρέλειπα νά τὴς κάνω μασάζ, γιά νά φέρω κάποια τάξη στίς γραμμές τοῦ κορμιού τὴς.

Με τις ἀλλεπάλληλες έγχειρήσεις τὴς αφήρεσα άρκετὸ λίπος. Γιά νά μπορέσω δὲ νά τὴς δώσω τὴ εὐγραμμία πού άπαιτεῖτο, τὴν τοποθέτησα επανειλημμένως σέ μιὰ ειδικὴ συσκευή. Ἡ συσκευή αὐτὴ είναι ένα—ἄς τοποῦμε έτσι—είδος θώρακος από βυρίλλιον πού έχει τις πιὸ κανονικὲς γραμμές και αναλογίες και κανονίζονται κάθε φορὰ αἱ διαστάσεις του ἀναλόγως τὴς σωματικῆς διαπλάσεως και τῶν διαστάσεων τοῦ πελάτου.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ὁ γιατρός, πού πρέπει νά είναι άριστος αἰσθητικός, ὀφείλει νά συσχετίση τις δυσανάλογες διαστάσεις τοῦ πελάτου με τις διαστάσεις τὴς μοναδικῆς αὐτῆς συσκευῆς γιά νά βγάλῃ τὰ συμπεράσματα του και νά τὸν τοποθετῇ καθημερινῶς ἐντὸς αὐτοῦ, γιά νά συμπληρώνεται κανονικῶς ὅτι τὸ μασάζ δεν μπορεί νά έπιτελεθῇ.

Εγὼ έκανόνιζα καθημερινῶς τις διαστάσεις τὴς από βυρίλλιο συσκευῆς μου κι' έτσι και τὴν κανονικὴ και προῖοῦσα έλάττωσή τους έπέτυχα—χωρίς νά παραλείπω, βέβαια, και τὸ μασάζ—και νά δώσω τὴν πέπουσα εὐγραμμία στο πρόσωπο καταπληκτικῶς ὁμοκῶδες κορμί τὴς.

Ἡ λιγνὴ πού χοντραίνει.

Μιὰ ἄλλη περιεργὴ περ' πτώσις παρουσιάσθηκε στὸν Πέτερ Χάρντν. Τὸν έσεκέφθηκε, ἐλαδὴ, μιὰ λιγνὴ γυναίκα και τοῦ εξήγησε νά τὴς προσθέσῃ ένα κανονικὸ πάχος.

Έκείνος δέχθηκε πρόθυμα και άρχισε τὴν θεραπεία του. Μιὰ φορὰ τὴν ήμέρα τὴς έκανε ειδικὲς τονωτικὲς ἐνέσεις με κάποιο φάρμακο πού άπετελεῖτο από πρόσμιξη διαφόρων λιποσφαιρίων.

Τὸ άποτέλεσμα τῶν καθημερινῶν αὐτῶν ἐνέσεων, δεν άργησε νά φανῇ. Ἡ αδύνατη γυναίκα απέκτησε σιγά-σιγά, θελκτικὲς καμπυλωτικὲς, πρᾶγμα πού συνετέλεσε και στὴν βαθμιαία εξαφάνισις μερικῶν ρυτίδων, πού είχε στο πρόσωπό τὴς και στο κορμί τὴς.

Ἄλλα θαύματα.

Με άλλες πλαστικὲς έγχειρήσεις, πού έκανε σέ διάφορες άλλες πελάτισσές του, ὁ δόκτωρ Χάρντν, κατάρθωσε νά εξαφανίσῃ με γάλες μύτες, δυσανάλογα αὐτιά και ὅτι γενικῶς, δεν ήταν αἰσθητικὸ.

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν τῶν έπιτυχιῶν ὁ δόκτωρ μελετᾷ τὴν κατασκευή ενός μηχανήματος πού νά θεραπεύῃ τὴ δυσμορφία τῶν ραχιατικῶν και τῶν παιδιῶν τῶν συφιλιδικῶν γονέων.

Τὸ μηχανήμα τοῦτο θά είναι παρόμοιο περίπου με τὴν συσκευή πού χρησιμοποιεῖ ἤδη γιά τὴν παχυσαρκία. Ἡ διαφορά του με τὸ προηγούμενο θά έγκειται εἰς τὸ σχῆμα, δεδομένου ὅτι θά χρησιμοποιηται γιά άκανόνιστα σώματα πού πάσχουν από κήφωση, σκολίωση, λόρδωση κλπ.

Ὅλες αὐτὲς οἱ παραμορφώσεις τοῦ σώματος έθεωροῦντο ἕως τώρα από τὴν έπιστήμη ὡς άνίατοι και θά προκαλοῦσε τὰ εἰρωνικά μειδιήματα τῶν ειδικῶν ἐκείνος πού θά ὑπεστήριζε τὸ δυνατόν τὴς θεραπείας των. Ὁ δόκτωρ Χάρντν θά κατορθώσῃ, ἄραγε, τώρα με τὸ μηχανήμα του νά ανατρέψῃ τὰ παραδεδομένα; Αὐτὸ πρὸς τὸ παρὸν είναι άγνωστον. Μόνον τὸ μέλλον και οἱ ἐνδεχόμενες έκπληξεις, πού μπορεί νά παρουσιάσῃ θά άποδείξουν ἂν πρόκειται περὶ οὐτοπίας ή ὀχι.

Ανεξαρτήτως τὴς τελευταίας αὐτῆς περιπτώσεως γεγονὸς εἶναι ὅτι ή πλαστικὴ χειρουργική έχει κάνει τὰ τελευταία χρόνια πραγματικὰ θαύματα. Ἐκτὸς άπ' τὸν δόκτορα Χάρντν έχει ειδικευθῇ σ' αὐτὴν ένα ὁλόκληρο πλήθος έπιστημόνων, οἱ ὁποῖοι έχουν παρ' υψίστης μέχρι σήμερα καταπληκτικὰ πράγματα.

Κακόσχημες μύτες, μάτια αλοῖθωρα, αὐτιά πού θυμίζουν γνωστὸ ὑπομονητικὸ τετράποδο, σώματα πλαδαρά και κακοφτιασμένα εἰσέρχονται στο Ἰνστιτοῦτον τῶν συναδέλφων τοῦ δόκτορος Χάρντν γιά νά βγοῦν σέ πολὺ ή λίγον καιρὸ άπ' ἐκεῖ, τελείως μεταμορφωμένα, κυριολεκτικῶς άγνώριστα ἀληθινὰ άριστουργήματα μιᾶς νέας δημιουργίας.

Τὸ συμπέρασμα άπ' ὅλα αὐτὰ είναι ὅτι ή δυσμορφία άνήκει πιά στο παρελθόν. Κανένας άπ' ἐδῶ άπ' ἐδῶ και μπρός, δεν θάχη τὸ δικαίωμα νά παραπονιέται με τὴν τύχη του πὼς δεν έφτιασε στο πρόσωπό του ένα νέο Ἄδωνι ή μιὰ καινούργια Φρόνη.

τὸν ἐπέταξε γιατί ἔχω καὶ ἐγὼ ὁμοῖον. "Ἄλλος ἀρνῆθη νὰ δεχθῇ τὸ χέρι μου. Λίγο μ' ἐνδιαφέρει ἂν συκοφάνται καὶ δικασταὶ ἐνώθησαν ἐναντίον μου. Κατηγορήστε με! Εἶμαι ἀρκετὰ δυνατός, ὥστε νὰ ὑποστῇ τὴν καταδίκην.

Κανείς δὲν ἐκινήθη.
— Καὶ σεις, κύριε ἐφημέριε, στενοχωρεῖσθε γιατί ζητῶ τὸν λόγον τοῦ μίσους ἐναντίον μου; Πρὸ ὀλίγων μηνῶν μ' ἐδιώξατε ἀπὸ τὸ σπίτι σας... Θέλετε νὰ γίνετε δικηγόρος τοῦ ποιμνίου σας;
Τὰ χεῖλη τοῦ ἱερέως ἐκινήθησαν, ἀλλ' οὔτε ἀκούσθη μιά λέξις.

Τὸ βλέμμα του, ἐν τούτοις, ἔμενε, πάντοτε ἄγριον.
— Πρέπει λοιπὸν νὰ γίνω ἐγὼ ὁ ἴδιος κατήγορος τοῦ ἐαυτοῦ μου; ἔπει με πικρὸν μειδίαμα ὁ Βολέσλας.

Καὶ ἐξακολούθησε σὰν μεθυσμένος ἀπὸ τὸ θάρος του.

— Θέλετε νὰ ἐξιλεώσω ἐγὼ τὰ σφάλματα τοῦ πατέρα μου καὶ στρέψετε τὴν ἐκδίκησιν κατὰ τῆς κεφαλῆς μου... "Ἐστω! Εἶμαι κληρονόμος του καὶ τὰ ἀναλαμβάνω ὅλα ὑπ' εὐθύνην μου. Θὰ πληρώσω, ἂν τὸ δίκαιον ἀπατεῖ... Ἀλλὰ γιατί δὲν ἐνεργήσατε ἐναντίον του; Γιατί δὲν τὸν ἐδικάσατε ἂν ἦταν ἀξίος δίκης καὶ καταδίκης; Κύριε Ἐπίτροπε, σεις ποὺ ἀντιπροσωπεύετε τὴν ἀρχὴν, πέστε μου, γιατί αἱ ἀρχαὶ δὲν ἐπενέβησαν καὶ γιατί ἀφέθησαν οἱ ἀπλοῖκοι αὐτοὶ ἀνθρωποὶ νὰ ἐπιδιώξουν τὴν τιμωρίαν τοῦ ἐνόχου σὰν ἄγριοι; "Ετιμώρησαν μιά πράξη, τὴν ὁποίαν οὔτε ν' ἀρνηθῶ, οὔτε νὰ ὁμολογήσω μπορῶ, γιατί μένει κρυμμένη στὸ σκοτάδι. Κανείς δὲν γνωρίζει τί ἔγινε καὶ πῶς ἔγινε. Ἐν τούτοις, ἐκαλύψατε μὲ ἀσχος τὸν ἀνθρωπὸν ἐκείνον καὶ τὴν γενεάν του. Φέρτε λοιπὸν ἐμπρὸς στὴν Δικαιοσύνην ἐμένα, τὸν νεκρὸν καί...
"Εσταμάτησε ἐντρομος, γιατί παρ' ὀλίγον νὰ εἰπῇ τὸ ὄνομα τῆς Ρεγγίνας.

Μιά λάμψις στὸ βλέμμα τοῦ ἐφημέριου τὸν ξανάφερεν στὴν ψυχραιμίαν.

— Μιλήστε... ἄς γίνῃ πῶς! Δικάστε ὅμως καὶ τὸ ἐγκλημα, τὸ ὁποῖον κατέστρεψε τὰ κτήματά μου καὶ μ' ἀναγκάζει νὰ ζῶ ἀνάμεσα σ' ἐρείπια σὰν θηρίο... Καὶ τὸ ἐγκλημα αὐτὸ ζητεῖ ἐκδίκησιν... Δὲν θὰ κάνω λόγον καὶ γιὰ τίς ἄλλες ἀδικίες ἐναντίον μου καὶ ἐναντίον τῶν ἰδικῶν μου... "Ὅτι μὲ φοβερίζετε νὰ μὲ σκοτώσετε ὅτι μὲ κρατεῖτε σὲ περιορισμό, ὅτι ἀρνηθήκατε νὰ θάψετε τὸν πατέρα μου... Σὰς τὰ συγχωρῶ ὅλ' αὐτά. Ἀλλὰ ὁ ἐμπετισμός! Σὰς τὸ ὀρκίζομαι, ὅτι αὐτὸς δὲν θὰ περάσῃ ἔτσι. Αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω δυνάμεις καὶ προστάσιαν τώρα καὶ δὲν θὰ ἡσυχάσω πρὶν ἀνακαλύψω στὸν ἐνοχόν. Καὶ τότε ἀλλοίμονον σ' αὐτὸν καὶ τὸς συντρόφους του.

Ἀνησυχία παρατηρήθη στὸ πλῆθος. Ἐκείνοι ποὺ ἐστέκοντο στὴν πρώτη γραμμὴ ὑπεχώρησαν μὲ δισταγμό. Ὁ Ἐπίτροπος μελετοῦσε τὰ ἔγγραφα του. Ὁ γέρον Μέρκελ, ἐσήκωσε τὸν Σταυρὸν τοῦ γιοῦ του. Μόνον ὁ ἐφημέριος διατηροῦσε τὸ ἄγριον ὕφος του.

— Πρέπει νὰ τελειώσω μὲ ἐξακολούθησεν ὁ Βολέσλας. "Ὅλοι

πρέπει νὰ μάθουν ποῖος ἔχει τὸ ἄδικο. Ἐμπρὸς! Ποῖος ἔχει μιά κατηγορία ἐναντίον μου; Ποῖος ἔχει παράπονον;

— Ὁ ξυλουργὸς Χάλκελμπεργ ἐν' ἐδῶ; εἶπε ἡσυχᾶ ὁ ἐφημέριος.

— Ὁ Βολέσλας αἰσθάνθη ῥίγος. Ἀκούγετο ἡ αὐστηρὴ φωνὴ τῆς Δικαιοσύνης.

Τὸ πλῆθος ἔφερε διὰ τῆς βίβας εἰς τὴν αἴθουσαν τὸν Χάλκελμπεργ ποὺ ἀγωνιζόταν νὰ φύγῃ.

— Μὴ φοβάσαι Χάλκελμπεργ! εἶπεν ὁ ἐφημέριος. Κανείς δὲν θὰ σὲ πειράξῃ.

Ὁ Χάλκελμπεργ παρατηροῦσε γύρω μὲ ἡλίθιον ὕφος.

— Ποῖος εἶναι αὐτός; εἶπε ὁ Ἐπίτροπος. Γιατί, τὸν ἀφήνουν ἐλεύθερον;

— Ἡ θλίψις του ἐμπνέει οἷκτον σ' ὅλον τὸν κόσμον!

Εἶναι ὁ δυστυχὴς πατέρας, γιὰ τὸν ὁποῖον σὰς ἔκανα λόγον! εἶπε μὲ θλιβερόν ὕφος ὁ Μέρκελ. Τί ἔχεις νὰ μᾶς πῇς Χάλκελμπεργ;

— Τί θέλετε νὰ εἰπῶ, ἐτραύλισε, περιμαζεύοντας τὰ ράκη του.

— Δὲν ἔχης παράπονον ἐναντίον κανενός;

— Ἀφήστε με. Δὲν ἔχω τίποτα.

— Οὐτ' ἐναντίον αὐτοῦ; εἶπεν ὁ ἐφημέριος δείχνοντας τὸν Βολέσλαν.

Ἀστραπὴ μίσους ἔλαμψεν στὸ βλέμμα τοῦ ξυλουργοῦ, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ σιγοκλαίῃ.

— Δυστυχισμένε πατέρα! εἶπεν ὁ Μέρκελ μὲ προσποιητὴν λύπην.

— Τί σκοπὸ ἔχει αὐτὴ ἡ κωμωδία; ρώτησε ὠχρὸς ὁ Βολέσλας.

— Δὲν εἶναι κωμωδία, ἀλλὰ δίκη! εἶπεν ἀποτόμως ὁ ἐφημέριος.

— Ἀς εἶναι ὅ,τι θέλει... εἶπεν ὁ Βολέσλας σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

Οἱ χωρικοὶ ἔμεναν σιωπηλοὶ, περιμένοντας νὰ ἰδοῦν τί θαῖξι-νότανε. Ἐξαφνὰ ἀκούσθη κραυγὴ γυναικός.

— Παιδί μου! Δυστυχισμένο παιδί! εἶπεν ὁ μέθυσο.

— Τί ἔκαναν στὸ παιδί σου; ρώτησε ὁ ἐπίτροπος ὠργισμένος γιὰ τὴν κωμωδίαν ἐκείνην.

— Μοῦ τὸ διέφθειραν... τὸ ἔκαναν μιά παληογενναίκα... ἡ πατρική μου καρδία... εἶμαι ἕνας ἄθλιος... ἕνα φέρετρο.

— Μοῦ εἶπες καὶ ἄλλοτε τίς ἀνοησίες αὐτές. Πέντε χρόνια, τώρα δὲν ἀλλάξες τίς ψαλμωδίες σου!

Ὁ ἐφημέριος δυσανεξήθη γιὰ τὴν τροπὴν ποὺ ἔπαιρναν τὰ πράγματα.

— Θὰ μιλήσω ἐγὼ ἀντὶ ἐσένα Χάλκελμπεργ, εἶπε. Θὰ μ' ἀκούσουν μὲ προσοχὴν ἐλπίζω. Βαρῶνε φὸν Σράντεν, εἰσθε διατεθεῖ μένος ν' ἀπαντήσετε στίς ἐρωτήσεις μου;

Ὁ Βολέσλας ἔκανε χειρονομίαν ἀνυπομονησίας.

— Ἐδεχθήκατε τὴν κληρονομίαν τοῦ πατρός σας;

— Ἀμφιβάλλετε;

— Ὁχι, δυστυχῶς.

— Γιατί;

— Γιατί οἰκειοποιηθήκατε συγχρόνως καὶ ὅ,τι ἀδίκως ἀνῆκεν σ' αὐτόν.

— Κύριε ἐφημέριε...

— Βοήκατε στὸν πύργο μιά γυναίκα, ποὺ ἦταν ἐρωμένη τοῦ πατέρα σας... Τὴν βοήκατε στιγματισμένην ἀπὸ τὴν ἀτιμίαν, ἐξευτελισμένην... Ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ σὲ μέ-ὁ ὁποῖος τὴν κατήχησα καὶ τὴν ἐβάπτισα. Ἀπέναντι τοῦ ποιμνίου μου εἶμαι ὑπεύθυνος γιὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς της, ἀφοῦ ὁ πατέρας της δὲν μπορεῖ νὰ τὴν προστατεύσῃ.

— Παιδί μου! Ἀγαπημένο μου παιδί! ἔμουρμούρισε κλαψιὰ ῥικα ὁ Χάλκελμπεργ. Δυὸ φέρετρα μόνον.

— Εἶμαι ὑπεύθυνος γι' αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Δὲν μπορῶ νὰ τὴν ζητήσω ἀπὸ τὸν πατέρα σου, ὁ ὁποῖος εἶναι τώρα μπροστὰ

στὸ Δικαστήριον τῶν Οὐρανῶν. Τὴν ζητῶ ὅμως ἀπὸ σένα καὶ σ' ἐρωτῶ. "Τί τὴν ἔκανες αὐτὴν τὴν ψυχὴ;"

Τὸ βλέμμα τοῦ Βολέσλα ἔλαμπεν. Ὁ ἐφημέριος τὸν κατέπλησσε πάντονε, καὶ μόλις μό-ρεσε νὰ ψιθυρίσῃ.

— Τί μποροῦσα νὰ κάνω;

Τί ἔπρεπε νὰ κάνω;

— Τὸ ρωτᾷς;... Ἡ γυναίκα αὐτὴ, παρὰ τὴν διαφθοράν της, ἔπρεπε νὰ εἶναι ἱερὰ γιὰ σένα, Ἀπελευθέρωσες τὸ πνεῦμα της, ἀπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ αἵσχους; Τὴν ἐδίδουξες νὰ μετανοῇ καὶ νὰ προσηχταί;

— Ἐδοκίμασες νὰ τὴν κάνης πάλιν, ἀνθρωπίνον πλάσμα; Ὁχι! Τὴν ἔκλεισες στὸν καταραμένον κύκλον, ποὺ περιτριγυρίζει ἐσένα τὴν οἰκογένειάν σου, τὸν πύργον σου... Κι' ἔπειτα πῶς ξῆς μαζί της; Λέγουν ὅτι, στὸ ἐρημωμένον σῶμα σου, ἕνα δωμάτιον ὑπάρχει κατοικήσιμον. Ὑπέπεσες λοιπὸν καὶ σὲ δεύτερο, φρικτότερο ἐγκλημα.

— Στάσου! ἀνέκραξεν ὁ Βολέσλας.

— Στάσου! ἀνέκραξεν ὁ Βολέσλας.

— Στάσου! ἀνέκραξεν ὁ Βολέσλας.

— Στάσου! ἀνέκραξεν ὁ Βολέσλας.

— Στάσου! ἀνέκραξεν ὁ Βολέσλας.

— Στάσου! ἀνέκραξεν ὁ Βολέσλας.

— Στάσου! ἀνέκραξεν ὁ Βολέσλας.

— Στάσου! ἀνέκραξεν ὁ Βολέσλας.

— Στάσου! ἀνέκραξεν ὁ Βολέσλας.

— Στάσου! ἀνέκραξεν ὁ Βολέσλας.

— Στάσου! ἀνέκραξεν ὁ Βολέσλας.

— Στάσου! ἀνέκραξεν ὁ Βολέσλας.

— Στάσου! ἀνέκραξεν ὁ Βολέσλας.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἡ Εὐα Μα-
κάιλ, μιά πολὺ
συμπαθητικὴ ἡ-
λικιωμένη γυναί-
κα μὲ κάτασπρα μαλλιά προ-
καλοῦσε τὸν σεβασμὸ σ' ὅποιον
τὴν ἐπλησίαζε.

Περνοῦσε μιά ἡσυχὴ ζωὴ.
Κλεισμένη διαρκῶς, σχεδόν, στὸ σπίτι
της δὲν ἐβγαίνει παρὰ σπανίως, μὲ καμ-
μιὰ ἐπίσης ἡλικιωμένη φίλη της, γιὰ
νὰ πάη στὸ θέατρο ἢ στὸν κινηματο-
γράφο.

Τὸ σαλόνι της ἦταν πάντα ἀνοικτὸ
στοὺς λιγοστοὺς ἐκλεκτοὺς γνωρίμους της
ποὺ συγκεντρωνόνταν ἐκεῖ καὶ συζητοῦ-
σαν ὥρες ὁλόκληρες γιὰ διάφορα εὐχά-
ριστα πράγματα, ἐνῶ ἡ οἰκοδόμοινα
φρόντιζε γιὰ τὴν ὑποχρεωτικὴν πράγμα-
τι περιποίησίν τους.

Τὸ παρελθὸν ὅμως δὲν ἔφερε στὴν
Εὐα εὐχάριστες ἀναμνήσεις. Στὰ εἰκοσι
πέντε της χρόνια κάποιος ἐπειθήσιος
τὴν εἶχε μπλέξει στὰ δίχτυα του καὶ
τὴν ἔκανε μητέρα.

Ἡ Εὐα ἀγάπησε τὸ κοριτσάκι της,
τὴν Τζόαν, μὲ ὅλη τὴ δύναμιν τῆς ψυ-
χῆς της, ἀλλ' ἀναγκάσθηκε πολὺ σύντο-
μα νὰ στερηθῇ τῇ λατρευτῇ συντρο-
φίᾳ του.

Γιατί, ἀφοῦ παραδόθηκε στὸν ἐπι-
τήδειον ἐκείνον, δὲν κατάρθωσε ἔπειτα
ν' ἀποφύγῃ τὸ ὁλοκληρωτικὸ κύλισμά
της στὴ λάσπη. Τὸν πρῶτο ἔραστή δια-
δέχθηκε σὲ λίγους μῆνες ὁ δεύτερος.
Ὁ τρίτος ἦρθε ἀκόμη συντομώτερος. Κι'
ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα οἱ ἔρασταὶ τῆς παρα-
στρατημένης γυναίκας ἀλλάξαν μὲ τὴν
τραγικὴν γοργότητα, ποὺ ὀδηγεῖ στὸ τε-
λειωτικὸ κατακλυσμῶ. Ἀλλ' ὅμως πῶς
μποροῦσε νὰ κἀν διαφορετικὰ; Χρήμα-
τα δὲν εἶχε, οὔτε καὶ βρισκόταν κανεὶς νὰ
τὴν προστατεύσῃ. Οἱ γονεῖς της πέθαναν
ἀπὸ καιρὸ καὶ τὴν ἄφησαν μονάχη στὸν
κόσμον. Πῶς μποροῦσε νὰ ζήσει;

Κι' ἔτσι ἡ Εὐα πνίγοντας μέσα της κάθε εὐγενικὸ αἶσθημα,
ἔγινε σιγὰ-σιγὰ, ἀπὸ γλύστηρμα σὲ γλύστηρμα, μιά ἀπὸ τίς γυναί-
κες ἐκείνες ποὺ εἶναι πρόθυμες νὰ πωλήσουν τὴν ἀγάπην τους σ'
ὅποιον ἔχει τὰ μέσα νὰ τὴν ἀγοράσῃ. Μόνη της παρηγοριά σ' αὐ-
τὴν τὴν κατὰπτωσὴν της, ἦταν τὸ κοριτσάκι της. Γρήγορα ὅμως
ἐκατάλαβε, πῶς ἔπρεπε νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ κοντὰ της τὸ μικρὸ
ἄθωο πλάσμα. Παρ' ὅλη τὴν ψυχικὴν της πόρωση, ἦταν σὲ θέσιν
ν' ἀντιληφθῇ τὸ κακὸ, ποὺ θάκανε στὴν μικρούλα, ἂν τὴν μεγάλ-
ωνε στὸ περιβάλλον τοῦ ζῶντος ἡ ἴδια. Μὲ τὴ σκέψιν αὐτὴ βιά-
στηκε νὰ κλείσῃ τὴν Τζόαν σ' ἕνα ἐπαρχιακὸ παρθεναγωγεῖο ὅπου
δὲν τὴν ἔβλεπε παρὰ σπάνια, νομιζοντας πῶς ἡ παρουσία της θὰ
μόλυνε τὴν ἀγνότητα τῆς μικρούλας.

Ἀλλ' ὅμως ὁμοῦς ὅμως τακτικὰ μαζί της. Κι' ὅλη ἡ
προσπάθεια τῆς Εὐας, προπαντὸς ὅταν ἄρχισε νὰ μεγαλώνῃ ἡ
κόρη της, ἦταν πῶς νὰ μὴ μάθῃ τίποτε γιὰ τὸν οἰκρὸ τρόπο ποὺ
κέρδιζε τὰ χρήματά της. Καὶ ἔφθανε πολλὰς φορὰς μέχρι τοῦ ση-
μείου νὰ γίνεταί κωμικὴ, γιὰ νὰ διατηρῇ τὸ μυστήριον, μὲ τὸ ὁ-
ποῖον ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ καλύπτῃ τὴν ὑπαρξὴν της.

Ἐξαφνὰ, μιά μέρα ἡ τύχη ἔλλαβε ἐντελῶς τὴν ζωὴν της.

Κάποιος ἀδελφός της, ποὺ ἦταν ἐγκατεστημένος ἀπὸ χρόνια
στὸ Τράνσβαλ, πέθανε καὶ τῆς ἔφησε μιά σημαντικὴ κληρονομία.
Κι' ἔτσι ζοῦσε τώρα πιά μὲ ἀξιοπρέπεια, σὰν ἀληθινὴ ἀριστο-
κράτις κυρία, χωρὶς νὰ παραλείπῃ νὰ κἀν τίποτε ποὺ θὰ τὴν
ἐξύψωνε στὰ μάτια τοῦ κόσμου. Τὸ εὐτύχημα ἦταν ὅτι κανεὶς ἀπ'
τὸ καινούργιον περιβάλλον της δὲν ἔξερε τὸ κακὸ παρελθὸν της.
Ὅλοι τὴν νόμιζαν γιὰ μιά ἐντιμὴν γυναίκα, χήρα κάποιου ἀξιωμα-
τικοῦ, ποὺ σκοτώθηκε στὸν πόλεμον.

Πολὺ ἔξυπνη ἡ Εὐα φρόντιζε κι' ἀπομάκρυνε ἀπὸ κοντὰ της,
ὅλους ὅσους ἔξεραν τὴν παλὰ θυελλώδη ζωὴν της.

Κατοίκησε ὅστερα σὲ μιά μακρινὴ συνοικίαν τοῦ Λονδίνου κι'
οἱ παλαιοὶ γνώριμοι ἔχασαν τὴν ἰχνην της.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΥΠΟ ΛΙΑ ΟΥΪΝΣ

ὍΣΩ ΚΙ' ἈΝ ΒΑΡΑΙΝΗ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Ρίχνοντας μ'
αὐτὸν τὸν τρόπον
λήθη στὰ περα
σμένα, ἄρχισε
μιά καινούργια
ζωή, σ' ἕνα
καινούργιον κόσμον
ὅπου ὅλοι
τὴν ἐκτιμοῦσαν,
τὴν ἀγαποῦ-
σαν καὶ τὴν ἐσέβοντο. Καὶ
τώρα δὲν περίμενε
πιά, παρὰ νὰ συμ-
πληρώσῃ ἡ κόρη
της τίς σπουδὰς
της καὶ νὰ
ξαναγυρίσῃ κοντὰ
της.

Καὶ πράγματι μιά μέρα ἡ Τζόαν
ἦρθε. Ἦταν πολὺ ὁμορφὴ καὶ τῆς ἔμοια-
ζε καταπληκτικὰ. Μητέρα καὶ κόρη ῥί-
χτηκαν ἡ μιά στὴν ἀγκαλιά τῆς ἄλλης
σὰν τρελλές καὶ γιὰ πολλὴ ὥρα ἔκαναν
σὰν τὰ παιδιά ποὺ βλέπουν ξαφνικὰ τὰ
νέα παιγνίδια ποὺ τοὺς χάρισαν οἱ γο-
νεῖς τους.

Ἡ Τζόαν δὲν ἔβλεπε
πιά τὴν μητέρα της
ὡς ἡ κόρη της, ἀλλ'
ὡς ἡ γυναίκα ποὺ
τὴν ἀγαποῦσε καὶ
τὴν ἐσέβοντο. Καὶ
τώρα δὲν περίμενε
πιά, παρὰ νὰ συμ-
πληρώσῃ ἡ κόρη
της τίς σπουδὰς
της καὶ νὰ
ξαναγυρίσῃ κοντὰ
της.

Ἡ Τζόαν δὲν ἔβλεπε
πιά τὴν μητέρα της
ὡς ἡ κόρη της, ἀλλ'
ὡς ἡ γυναίκα ποὺ
τὴν ἀγαποῦσε καὶ
τὴν ἐσέβοντο. Καὶ
τώρα δὲν περίμενε
πιά, παρὰ νὰ συμ-
πληρώσῃ ἡ κόρη
της τίς σπουδὰς
της καὶ νὰ
ξαναγυρίσῃ κοντὰ
της.

Ἡ Τζόαν δὲν ἔβλεπε
πιά τὴν μητέρα της
ὡς ἡ κόρη της, ἀλλ'
ὡς ἡ γυναίκα ποὺ
τὴν ἀγαποῦσε καὶ
τὴν ἐσέβοντο. Καὶ
τώρα δὲν περίμενε
πιά, παρὰ νὰ συμ-
πληρώσῃ ἡ κόρη
της τίς σπουδὰς
της καὶ νὰ
ξαναγυρίσῃ κοντὰ
της.

Ἡ Τζόαν δὲν ἔβλεπε
πιά τὴν μητέρα της
ὡς ἡ κόρη της, ἀλλ'
ὡς ἡ γυναίκα ποὺ
τὴν ἀγαποῦσε καὶ
τὴν ἐσέβοντο. Καὶ
τώρα δὲν περίμενε
πιά, παρὰ νὰ συμ-
πληρώσῃ ἡ κόρη
της τίς σπουδὰς
της καὶ νὰ
ξαναγυρίσῃ κοντὰ
της.

Ἡ Τζόαν δὲν ἔβλεπε
πιά τὴν μητέρα της
ὡς ἡ κόρη της, ἀλλ'
ὡς ἡ γυναίκα ποὺ
τὴν ἀγαποῦσε καὶ
τὴν ἐσέβοντο. Καὶ
τώρα δὲν περίμενε
πιά, παρὰ νὰ συμ-
πληρώσῃ ἡ κόρη
της τίς σπουδὰς
της καὶ νὰ
ξαναγυρίσῃ κοντὰ
της.

Ἡ Τζόαν δὲν ἔβλεπε
πιά τὴν μητέρα της
ὡς ἡ κόρη της, ἀλλ'
ὡς ἡ γυναίκα ποὺ
τὴν ἀγαποῦσε καὶ
τὴν ἐσέβοντο. Καὶ
τώρα δὲν περίμενε
πιά, παρὰ νὰ συμ-
πληρώσῃ ἡ κόρη
της τίς σπουδὰς
της καὶ νὰ
ξαναγυρίσῃ κοντὰ
της.

Ἡ Τζόαν δὲν ἔβλεπε
πιά τὴν μητέρα της
ὡς ἡ κόρη της, ἀλλ'
ὡς ἡ γυναίκα ποὺ
τὴν ἀγαποῦσε καὶ
τὴν ἐσέβοντο. Καὶ
τώρα δὲν περίμενε
πιά, παρὰ νὰ συμ-
πληρώσῃ ἡ κόρη
της τίς σπουδὰς
της καὶ νὰ
ξαναγυρίσῃ κοντὰ
της.

Ἡ Τζόαν δὲν ἔβλεπε
πιά τὴν μητέρα της
ὡς ἡ κόρη της, ἀλλ'
ὡς ἡ γυναίκα ποὺ
τὴν ἀγαποῦσε καὶ
τὴν ἐσέβοντο. Καὶ
τώρα δὲν περίμενε
πιά, παρὰ νὰ συμ-
πληρώσῃ ἡ κόρη
της τίς σπουδὰς
της καὶ νὰ
ξαναγυρίσῃ κοντὰ
της.

Ἡ Τζόαν δὲν ἔβλεπε
πιά τὴν μητέρα της
ὡς ἡ κόρη της, ἀλλ'
ὡς ἡ γυναίκα ποὺ
τὴν ἀγαποῦσε καὶ
τὴν ἐσέβοντο. Καὶ
τώρα δὲν περίμενε
πιά, παρὰ νὰ συμ-
πληρώσῃ ἡ κόρη
της τίς σπουδὰς
της καὶ νὰ
ξαναγυρίσῃ κοντὰ
της.

Ἡ Τζόαν δὲν ἔβλεπε
πιά τὴν μητέρα της
ὡς ἡ κόρη της, ἀλλ'
ὡς ἡ γυναίκα ποὺ
τὴν ἀγαποῦσε καὶ
τὴν ἐσέβοντο. Καὶ
τώρα δὲν περίμενε
πιά, παρὰ νὰ συμ-
πληρώσῃ ἡ κόρη
της τίς σπουδὰς
της καὶ νὰ
ξαναγυρίσῃ κοντὰ
της.

Ἡ Τζόαν δὲν ἔβλεπε
πιά τὴν μητέρα της
ὡς ἡ κόρη της, ἀλλ'
ὡς ἡ γυναίκα ποὺ
τὴν ἀγαποῦσε καὶ
τὴν ἐσέβοντο. Καὶ
τώρα δὲν περίμενε
πιά, παρὰ νὰ συμ-
πληρώσῃ ἡ κόρη
της τίς σπουδὰς
της καὶ νὰ
ξαναγυρίσῃ κοντὰ
της.

Ἡ Τζόαν δὲν ἔβλεπε
πιά τὴν μητέρα της
ὡς ἡ κόρη της, ἀλλ'
ὡς ἡ γυναίκα ποὺ
τὴν ἀγαποῦσε καὶ
τὴν ἐσέβοντο. Καὶ
τώρα δὲν περίμενε
πιά, παρὰ νὰ συμ-
πληρώσῃ ἡ κόρη
της τίς σπουδὰς
της καὶ νὰ
ξαναγυρίσῃ κοντὰ
της.

Ἡ Τζόαν δὲν ἔβλεπε
πιά τὴν μητέρα της
ὡς ἡ κόρη της, ἀλλ'
ὡς ἡ γυναίκα ποὺ
τὴν ἀγαποῦσε καὶ
τὴν ἐσέβοντο. Καὶ
τώρα δὲν περίμενε
πιά, παρὰ νὰ συμ-
πληρώσῃ ἡ κόρη
της τίς σπουδὰς
της καὶ νὰ
ξαναγυρίσῃ κοντὰ
της.

Ἡ Τζόαν δὲν ἔβλεπε
πιά τὴν μητέρα της
ὡς ἡ κόρη της, ἀλλ'
ὡς ἡ γυναίκα ποὺ
τὴν ἀγαποῦσε καὶ
τὴν ἐσέβοντο. Καὶ
τώρα δὲν περίμενε
πιά, παρὰ νὰ συμ-
πληρώσῃ ἡ κόρη
της τίς σπουδὰς
της καὶ νὰ
ξαναγυρίσῃ κοντὰ
της.

Ἡ Τζόαν δὲν ἔβλεπε
πιά τὴν μητέρα της
ὡς ἡ κόρη της, ἀλλ'
ὡς ἡ γυναίκα ποὺ
τὴν ἀγαποῦσε καὶ
τὴν ἐσέβοντο. Καὶ
τώρα δὲν περίμενε
πιά, παρὰ νὰ συμ-
πληρώσῃ ἡ κόρη
της τίς σπουδὰς
της καὶ νὰ
ξ

Η ΛΙΜΝΗ ΤΩΝ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΩΝ

ΥΠΟ Ε. ΜΑΡΙΝΟ

—Δέν σ'ας διηγήθηκα ποτέ, με ρώτησε ο Τζίνο Καβαλλιέρι, ότι έχρησιμους μια μέρα για δόλωμα σ' ένα κυνήγι κροκοδείλων; Ακούστε λοιπόν, γιατί η περιπέτεια μου αυτή είναι, ασφαλώς, πολύ πρωτότυπη και τραγική.

Πρό δλίγων ετών είχα πάει στον άγιον Δομίγκο, όπου μου είχαν υποσχεθεί μια τρώτης τάξεως θέση. Δυστυχώς όμως, όταν έφθασα εκεί, απογοιτεύθηκα τελείως. Η θέσις που μου έδωσαν ήταν τόσο γελοία και άσημαντη, ώστε, αφού έμεινα εκεί δυό έβδομάδες, σκέφθηκα να ξαναγυρίσω στην Ιταλία.

Ένα βράδυ, όμως, εγνώρισα σε κάποιο καμπαρέ έναν Ματτέο Σαλβάνι, που ήταν συμπατριώτης μου και είχε εγκατασταθεί από χρόνια σ' εκείνο το νησί, ως ανεμπρόσωπος ενός μεγάλου εργοστασίου δερμάτων πολυτελείας. Όταν χωριστήκαμε, είμαστε πιά στενοί φίλοι, και ο Ματτέο Σαλβάνι μου είχε προτείνει μια δουλειά που την δέχθηκα μ' ένθουςιασμό!

Επρόκειτο, δηλαδή, να φύγω άμέσως για το Σιμπάο, όπου άφθονοι οι κροκόδειλοι και να έλθω σε συνεννόηση με τις ήμιγριές φυλές που κατοικούσαν σ' εκείνο το μέρος του νησιού, για ν' αγοράσω απ' αυτές δέρματα κροκοδείλων όσον το δυνατόν με πιο φθηνές τιμές.

Οι έτοιμασίες για το ταξίδι μου δεν έκράτησαν πολύ. Κι' έτσι, έπειτα από δυό μέρες ξεκινούσα, συνοδευόμενος από έναν μικρόν νέγρο, που μ' έσυμπαθοῦσε πολύ και τον όποιον είχα βαφτίσει Μπλάκ. Τέρμα του ταξιδιού μου ήταν το βουνό Βακλέζιο, στους πρόποδες του όποιου υπάρχουν οι λίμνες με τους κροκοδείλους. Με τα λίγα χρήματα που μου έπερίσευσαν, είχα αγοράσει δυό μικρόσωμα αλλά ρωμαλέα άλογα, για να μεταφέρουν έμάς τους ίδιους, τις άποσκευές και ιδίως τις ζωοτροφές μας, γιατί στην έρημική εκείνη χώρα, δεν θα συναντούσαμε στον δρόμο μας συνοικισμό, απ' όπου να μπορούσαμε να πάρουμε τροφή. Έπειτα από πορεία δυό ήμερών φθάσαμε στις άρχες ενός πυκνού δάσους. Δεν επρόκειτο περί παρθένου δάσους, γιατί ανάμεσα στα δένδρα ήταν σχηματισμένο ένα μονοπάτι, που ώδηγούσε προς τα εκεί άκριβώς που πηγαίναμε.

Με την πυξίδα στο ένα χέρι και το ρεβόλβερ στο άλλο, προχωρούσα ακολουθούμενος από τον Μπλάκ.

Τέρμα του ταξιδιού μου, καθώς σ'ας είπα, θα ήταν το Βακλέζιο. Ο μικρός νέγρος ήταν ένθουςιασμένος για το ταξίδι μας αυτό. Εκτός που του άρεσαν οι περιπέτειες, είχε γεννηθεί και στα μέρη εκείνα και δεν είχε μπόρσει να συνηθήση τη ζωή της πόλεως, όπου οι προηγούμενοι κύριοι του τον μεταχειρίζονταν βάνανσα.

Προχωρούσαμε προσεκτικά με το αυτί τεντωμένο. Τα μάτια μας εκύταζαν ανήσυχια δεξιά και άριστερά, για το φόβο μήπως μ'ας παρουσιάση καμμία δυσάρεστη έκπληξις.

Επί τέλους φθάσαμε στις όχθες μιας λίμνης.

—Τ' αλογά μας θα θέλουν να πιούν νερό, είπα στον σύντροφό μου. Ας σταματήσουμε λίγο εδώ.

Κατεβήκαμε από τ' αλογα κι' ο Μπλάκ αφού έπότησε τ' αλογα τ' άδεδεσ σ' ένα δένδρο κι' εγώ προχώρησα για να εξερευνήσω εκείνη την περιοχή.

Δεν είχα όμως κάνει ούτε εκατό βήματα, όταν μέσα από τα ψηλά χόρτα ξεπρόβαλλαν ξαφνικά μερικοί άγριοι, που έπεσαν έ πάνω μου και μ' έδεσαν χειροπόδαρα, προτού προφθάσω καν να συνέλθω από την έκπληξή μου.

Πολύ άσχημα άρχισαν οι έμπορικές μου διαπραγματεύσεις με τους άγριους του Σιμπάο.

Χωρίς να χάσουν καιρό οι άγριοι μ' έδεσαν σ' ένα δένδρο στην όχθη της λίμνης κι' ύστερα μ' εγκατέλειψαν. Υπέθεσα στην άρχή πως θα ήθελαν μ' αφήσουν να πεθάνω της πείνας. Όταν όμως τους είδα να σκαρφαλώνουν στα γύρω δένδρα ώπλισμένοι με το τόξα τους και να με κυττάζουν κάνοντας μορφασμούς, έκατάλαβα πως μ' επερίμενε κάποια άλλη τύχη. Ποιά όμως;..

Ενόμισα έπειτα πως θα με χρησιμοποιούσαν για στόχο και

θα με σκότωναν με τα βέλη τους. Είδα όμως πως έμεναν ακίνητοι κι' έτσι κατάλαβα πως το μαρτύριο που μου είχαν επιφυλάξει ήταν διαφορετικό.

Έξαφνα, μια δυνατή κραυγή έσχισε τον άέρα. Έπειτα ξεπρόβαλε, μέσα απ' το νερό, δέκα μέτρα μακριά μου ένας τεράστιος κροκόδειλος. Το αίμα πάγωσε στις φλέβες μου!.. Την ίδια στιγμή είδα τους μαύρους να τεντώνουν τα τόξα τους, έτοιμοι να κυτλήσουν το ζώο.

Τότε κατάλαβα... Οι δήμιοί μου με είχαν δέσει εκεί για να χρησιμεύσω ως δόλωμα! Να προσελκύσω τον κροκόδειλο, ώστε να μπορέσουν αυτοί να τον σκοτώσουν—αν θα το κατόρθωναν—τη στιγμή που θα με κατεβρόχθιζε!..

Ενόμιζα πως είχε φθάσει η τελευταία μου στιγμή. Προσπάθησα να κλείσω τα μάτια μου, για να μη βλέπω το φρικτό ζώο, που κολυμβούσε τώρα γρήγορα προς το μέρος μου. Δεν το κατόρθωσα όμως!..

Παρά τη θέλησή μου, τα μάτια μου έμεναν καρφωμένα επάνω στον κροκόδειλο, που σε λίγο θα με έσχιζε με τα τρομερά του δόντια.

Το έρπετο είχε βγῆ από το νερό κι' έπροχωρούσε προς το μέρος μου χωρίς να βιάζεται, σαν να ήξερε πως δεν μπορούσα να του ξεφύγω.

Δεν άπείχε πιά παρά μόνο τρία ή τέσσερα μέτρα... Έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα τα κόκκαλά μου θα έσπαζαν, οι σάρκες μου να ξεσχιζόνταν από τα μυτερά δόντια του φρικτού έρπετου.

Αυτή τη φορά τα μάτια μου έκλεισαν μόνα τους.

**

Έξαφνα, έπήδησε δίπλα μου κάτι τι—κάποιος, που δεν μπόρεσα να τον άναγνωρίσω. Έπειτα αίσθάνθηκα πως μου έκοβαν τα δεσμά μου, ότι μ' άπελευθέρωναν.

Μπόρεσα τότε να κυττάξω γύρω μου. Άμέσως όμως έβγῆκε από το στήθος μου μια κραυγή φρίκης! Ο σαιήρας μου ήταν ο μικρός νέγρος Μπλάκ που τη στιγμή όμως εκείνη χανόταν μέσα στο τεράστιο στόμα του κροκοδείλου θύμα της άφροσύσεώς του προς έμένα.

Αίσθάνθηκα άμέσως να με κυριεύει ένας τρελλός θυμός. Ξέρετε πόσο δυνατός ήμουν πάντοτε! Χωρίς να θέλω να το κανηθώ, μπορώ να σηκώσω ψηλά έναν άνθρωπο με το χέρι τεντωμένο. Ε, λοιπόν, τη στιγμή εκείνη αίσθάνθηκα έξαφνα τις δυνάμεις μου να εκατονταπλασιάζονται.

Έξεριζώσα άμέσως ένα μικρό δένδρο που βρισκόταν σ' εκείνο το μέρος που μ' είχαν δέσει και χρησιμοποιώντας το ως ρόπαλο έχτύπησα δυνατά τον κροκόδειλο και τον άφησα στον τόπο. Το τεράστιο στόμα του άνοιξε, άφήνοντας ελεύθερο τον Μπλάκ που στο μεταξύ είχε μεταβληθῆ σ' έναν άμορφο όγκο σαρκών!

**

Όλη αυτή η τραγική σκηνή δεν έκράτησε περισσότερο από ένα λεπτό της ώρας. Σε λίγο με περικύκλωσαν οι μαύροι χαρούμενοι για το κατόρθωμά μου. Και εγώ τότε μ' ένα κλαδί που κρατούσα στο χέρι άρχισα να τους κυττώ. Σκότωσα πέντε απ' αυτούς. Ύστερα, έτρεξα προς το αλογό μου, το καβαλλίκεψα και χάθηκα μέσα στο δάσος.

Περαιτόν να σ'ας πω ότι όλος μου ο ένθουςιασμός για το νέο μου έπάγγελμα είχε εξατμισθῆ ύστερα απ' αυτήν την περιπέτεια και δεν θα ήμουν διατεθειμένος να συνεργασθώ με τους έρυθροδέρμους του Σιμπάο, έστω κι' αν θα μού έδινε τους θησαυρούς όλου του κόσμου.

Μετά δυό ήμερών πορεία έφθασα στον άγιο Δομίγκο χωρίς εύτυχώς, να μού συμβῆ κανένα άλλο έπεισόδιο.

Τόν πιστό μου όμως Μπλάκ δεν θα τον ξεχάσω ποτέ!..

Ε. ΜΑΡΙΝΟ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΑΙΚΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ZIN KNIXT

ΠΑΝΘΕΟΝ

MARY KARAISA

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΣΑ ΜΕ ΤΟ ΤΣΕΚΟΥΡΙ

Στο σπίτι της Άννας Καραντιάνο, μιάς νέας χωρικής, βρέθηκε ένα πρωί νεκρός, σκοτωμένος μ' ένα κτύπημα τσεκουριού ο γυιός του δημάρχου του τόπου, ένας νέος ως τριάντα χρόνων. Οι πρώτες ανακρίσεις που έγιναν μετά την σύλληψη της Άννας, απέδειξαν ότι αυτή ήταν η ένοχος του εγκλήματος. Ποιά όμως ήταν η αιτία του φόνου; Ήδικαιοσύνη δεν θαύρισκε καμμιό εξήγηση αν η ίδια ή νέα δεν εξηγοῦσε μόνη της στον ανακριτή τους λόγους του φόνου.

— Έμεινα ὀρφανή, κύριε δικαστά—άρχισε νά διηγῆται—ἀπὸ 16 χρόνων. Γιὰ νὰ κερδίσω λοιπὸν τὸ ψωμί μου, δούλευα στάδιαφορα κτήματα. Θὰ μπορούσα νὰ παντρευτῶ καὶ νὰ ἔχω τώρα τὴν οἰκογένειά μου. Ἀλλὰ ἡ τύχη μου ἦταν νὰ συναντήσω τὸν Ροβέρτο καὶ νὰ γίνω ἐρωμένη του.

Αὐτὸ συνέβη τὸν καιρὸ τοῦ δούλευα στ' ἀμπέλια του... Δὲν μπορούσα ποτὲ νὰ φαντασθῶ ἐγὼ, ἕνα φτωχὸ κορίτσι, πὼς ἕνας κύριος σὰν κ' ἐκείνον, θὰ καταδεχόταν νὰ μὲ κυττάξῃ. Κι' ὅμως, ἕνα βράδυ, ὁ Ροβέρτος μὲ περίμενε πίσω ἀπὸ κάτι δένδρα. Μόλις μὲ εἶδε, μ' ἀγκάλιασε, μ' ἐφίλησε καὶ μοῦ εἶπε πὼς θάρχόταν τὴ νύχτα στὸ σπίτι μου, γιατί ἤθελε νὰ μοῦ μιλήσῃ. Καταλαβαίνετε τώρα, κύριε δικαστά, πὼς ἦλθαν κατόπιν τὰ πράγματα... Εἶναι τόσο εὐκόλο σ' ἕναν νέο νὰ κατακτήσῃ ἕνα κορίτσι ἐρωτευμένο μαζί του!.. Κι' ἐγὼ ἤμουν ἐρωτευμένη ἀπὸ καιρὸ μὲ τὸ Ροβέρτο.

Ἐγὼ λοιπὸν φιλενάδα του καὶ σκλάβα του συγχρόνως! Τὸν ἀγαπούσα μὲ πάθος καὶ δὲν τοῦ ζητούσα ποτὲ τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ ὅ,τι μοῦ ἔδινε μόνος. Τὸ νοῖκι δηλαδή, τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ κάπου—κάπου ἕνα φορεματάκι γιὰ νὰ μὲ βλέπῃ ὡραῖο. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος ἦταν πολὺ τρυφερός μαζί μου κι' ἔλεγε ὅτι τοῦ ἄρεσα πολὺ. Ἐτσι ζήσαμε ἀρκετὸν καιρὸ εὐτυχισμένοι.

Ἐξαφνα ὅμως ἦρθε νὰ ταράξῃ τὴν εὐτυχία μας κάτι ποῦ ἔπρεπε νὰ περιμένωμε. Ἐνοιώσα πὼς ἐπρόκειτο νὰ γίνω μητέρα! Ὄταν ὁ Ροβέρτος τὸ ἔμαθε, ἔγινε ἔξω φρενῶν. Δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεση νὰ ἀποκτήσῃ ἕνα παράνομο παιδί! Μ' ἀνάγκασε λοιπὸν νὰ τοῦ ὑποσχεθῶ πὼς, μόλις ἔφερα στὸν κόσμον τὸ παιδί μου, θὰ τὸ πῆγαινα στὸ βρεφοκομεῖο. Τοῦδωσα τὴν ὑπόσχεση ποῦ ἤθελε, γιὰ νὰ μὴν τὸν βλέπω θυμωμένον καὶ στενοχωρημένο... Ἀλλὰ... ὦ! πὼς μπορεῖ νὰ τὸ ὑποσχεθῇ μὲ τὴν καρδιά της μιά μητέρα ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, ὅταν νοιώθῃ τὸ παιδί της νὰ μεγαλώνῃ στὰ σπλάχνα της, ἀπ' τὸ αἷμα της καὶ τὴ ψυχὴ της!.. Τὸ πλάσματάκι αὐτὸ ἦταν κατὰ ἐντελὴς δικό μου, ποῦ θὰ γέμιζε πάντα τὸ ἀδειανό μου σπῆτι. Κι' ἔπειτα πὼς μπορούσα ποτὲ νὰ ἐμπιστευθῶ τὸ παιδί μου σὲ ξένα χέρια, ποῦ δὲν θὰ φροντίζαν ἴσως καθόλου γι' αὐτό, ποῦ θὰ τὸ ἄφηναν νὰ γίνῃ δυστυχισμένο.

Ἐπὶ τέλους ἔφερα στὸν κόσμον ἕνα αγοράκι... ἕνα ἀγγελουδὶ κύριε δικαστά! Ὄταν τὸ ἔπιασα στὰ χέρια μου, νόμισα πὼς μοῦ χάριζαν ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου! «Αὐτὸ τὸ παιδί—σκέφθηκα—θὰ εἶναι τὸ στήριγμα τῶν γηρατειῶν σου, ὁ σύντροφος καὶ ὁ φίλος μου!» Ὁ Ροβέρτος θέλησε φυσικὰ νὰ ξεφορτωθῇ τὸ μικρό. Ἀλλὰ ἐγὼ ἐπαναστάτησα.

—Μὲ κανένα τρόπο, τοῦ εἶπα, δὲν θὰ χωριστῶ τὸ παιδί μου!.. Τώρα ἐσὺ μ' ἀγαπᾷς γιατί εἶμαι νέα καὶ δροσερή! Ὄταν ὅμως περάσουν χρόνια, θὰ μ' ἐγκαταλείψῃς... Θὰ μείνω τότε μόνη στὸν κόσμο, χωρὶς κανένα ποῦ νὰ μ' ἀγαπᾷ καὶ νὰ φροντίζῃ γιὰ μένα. Ἀλλὰ ὁ γυιός μου, τὸ σῆμα μου, θὰ μοῦ μένῃ πάντα πιστός!.. Μὴν σὲ στενοχωρεῖ ἡ σκέψις πὼς θὰ κάνῃς ἔξοδα γι' αὐτόν, ΠΑΝΘΕΟΝ

Θὰ τὸν μεγαλώσω ἐγὼ, μὲ τὴ δουλειά μου, χωρὶς νὰ σ' ἐπιβαρύνω καθόλου...

Ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἀπάντηση ὁ Ροβέρτος μὲ ἔδειρε τόσο ἄγρια, ὥστε κόντεψα νὰ πεθάνω.

Ἐπειτα ἔφυγε, λέγοντάς μου ὅτι δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπα ποτὲ πιά... Ὑστερα ὅμως ἀπὸ ὀκτὼ μέρες ξαναγύρισε, μὴ μπορῶντας νὰ κἀνῃ χωρὶς ἐμένα...

Μεταχειρίστηκε πάλι κάθε μέσον γιὰ νὰ μὲ πείσῃ γλυκόλογα, φροβέρες, ξύλο. Ἀλλὰ ὅλα πῆγαν χαμένα. Δὲν ἐννοοῦσαν ἀ χωριστῶ ἀπὸ τὸ παιδί μου!..

Ἐνα ὁλόκληρο μῆνα ἐξακολούθησε νὰ μὲ δέρνῃ κάθε βράδυ. Πόσες φορές, λιποθυμισμένη ἀπὸ τὸ πολὺ ξύλο μὲ ἄφηνε ἀναισθητὴ ὅλη τὴ νύχτα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Ἐγὼ τὰ ὑπέφερα ὅλα γιὰ τὸ παιδί μου. Κάποια μέρα εἶπε ἀπειλητικὰ.

—Θὺ τὸ πνίξω κανένα βράδυ αὐτὸ τὸ παλινόπαιδο! Θὰ τὸ βρῇς νεκρό. Κι' ὕστερα θὰ σὲ στείλουν στὰ κάτεργα γιατί θὰ νομίσουν πὼς τὸ σκότωσες.

Ἀπὸ τότε τὰ βράδια ποῦ ὁ Ροβέρτος ἐρχόταν στὸ σπίτι μου, δὲν ἐκλείνα μάτι ὅλη τὴν νύχτα. Κατακουρασμένη ἀπὸ τὴν δουλειά τῆς ἡμέρας κι' ἀπὸ τὸ ἄγριο ξυλοκόπημά του, προσπαθοῦσα νὰ μένω ξυπνητὴ ἀπὸ φόβο μήπως κἀνῃ κακὸ στὸ παιδί μου. Ἡφρικτὴ αὕτὴ ζωὴ μὲ σκότωνε. Σηκώνόμουν τὸ πρωὶ πρὶν κουρασμένη ἀπ' ὅτι ἐφεφτα! Τὸ ἄλα μου κόντευε νὰ στερέψῃ.

Ἐνα βράδυ ὁ Ροβέρτος ἦρθε στὸ σπίτι μου, ὅπως συνήθως. Εἶχε μιά τέτοια σκληρὴ ἐκφραση στὸ πρόσωπό του, ὥστε ἐνοιώσα τὴν καρδιά μου νὰ σφιγγεταὶ ἀπὸ ἀγωνία. Ἦταν ἔξω φρενῶν! Δὲν κατῴρθωνε νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ, γιατί τοῦ ἄρεσα καὶ τὸν ἀγαποῦσα πολὺ. Ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρει τὸ παιδί! Ἐβλεπα στὰ μάτια του ὅτι τὸ μισοῦσε τρομερά. Ἐνῶ

Μ' ἄφησε στὸ δρόμο λιπόθυμη ἀπὸ τὸ ξύλο.

κεντοῦσα ἕνα σκουφάκι εἶχα τὸ νοῦ μου στὴν κούνια, γιατί ἡ ἐκφραση τοῦ Ροβέρτου δὲν μ' ἄρεσε καθόλου. Τί τὰ θέλετε!

Ἐμεῖς οἱ γυναῖκες κύριε δικαστά, εἴμαστε ἐτοιμὲς πάντα νὰ ριζώμε τὴ καρδιά μας προστὰ τὰ πόδια ἐνὸς ἀνδρός.

—Γιατί, ἀγαπημένε μου, τοῦ εἶπα ἀγκαλιάζοντάς τον, δὲν θέλεις νὰ μὲ καταλάβῃς; εἶμαι μητέρα... κι' εἶμαι ἀκόρη, φτωχὴ καὶ μόνη στὸν κόσμο! Ἀφῆσε μου τὸ παιδί μου καὶ κάνε μὲ ὅτι θέλεις! Θὰ εἶμαι πάντα σκλάβα σου!

Ἐκεῖνος προσπάθησε νὰ μὲ πείσῃ μὲ τὰ χάδια του. Ἐφτάσε μάλιστα νὰ μοῦ ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ μ' ἐπαιρνε γυναῖκα του ὅταν θὰ πέθαινε ὁ πατέρας του. Ἀρκεῖ μόνον νὰ δεχόμουν νὰ χωριστῶ ἀπὸ τὸ παιδί μου.

Βλέποντας ὅμως ὅτι δὲν κατῴρθωνε νὰ μὲ κἀνῃ ν' ἀλλάξω γνώμη, ἄρχισε καὶ πάλι τὶς φοβέρες.

—Διάλεξε! μοῦ εἶπε. Ἡ ἐμένα ἢ τὸ παιδί! Ἄν θέλῃς νὰ κρατήσῃς τὸ μικρό, δὲν θὰ μὲ ξαναδῇς ποτὲ πιά!

—Ἐγὼ κάνω τὴν ἐκλογὴν μου! τοῦ ἀπάντησα. Φύγε ὅποτε θέλῃς. Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ σενα. Θὰ μείνω μὲ τὸ παιδί μου.

Χλωμός ἀπὸ τὸν θυμὸ του, μοῦδωσε ἕναν τρομερὸ μπᾶτσον καὶ βιάσθη πρὸς τὴν κούνια.

—Ποῦ πᾶς; φώναξε μ' ἀγωνία. Τί θέλεις νὰ κάνῃς; Ἀλλὰ ἐκεῖνος, μὲ μιά δυνατὴ σπρωξιὰ μ' ἐπέταξε χάμω. Ἀρπάξε τότε ἕνα τσεκούρι κι' ὥρμησε νὰ σταθῶ μπροστὰ του.

—Μὴν κάνῃς ἄλλο βῆμα, τοῦ φώναξα, γιατί... Μ' ἔσπρωξε καὶ πάλι, ἔδωσε μιά κλωτσιὰ στὴ κούνια καὶ τὴν ἀναποδούρισε. Τὸ μωρό μου ἄρχισε νὰ κλαίῃ γοερά.

Τότε, κύριε δικαστά, ἔχασα τὰ λογικά μου. Καὶ μ' ἕνα κτύπημα τοῦ τσεκουριοῦ τὸν ξάπλωσα νεκρόν. Ἐπειτα σήκωσα ἀπὸ κάτω τὸ παιδί μου, καὶ τοῦδωσα τὸ στήθος μου ὅπου τὸ συνέφερα...

ΦΡΑΝΤΣΕΣΚΟ ΠΕΡΡΙ

1941

Μίαν ημέραν δ' που ο Λούκουλος, ο Ρωμαίος πολυφαγός, έγευματίζε μόνος του, του έφάνη ότι τά φαγά του έβαζαν δέν ήταν δ'...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚ ΔΟΤΑ ΧΙΟΥΜΟΡ

πως πάντοτε άφθονα και έκλεκτά. Έκάλεσε άμέσως τον οικόνομόν του και άφου τον έμάλωσε, τον ρώτησε γιατί τó γεύμα ήταν τόσο μέτριο. Έκείνος του άπήντησε ότι άφου δέν υπήρχαν προσκεκλημένοι, ένόμισε ότι δέν ύπηρεχε λόγος νά βάλη περισσότερα φαγητά.

—Είσαι άνόητος! του άπήντησε θυμωμένος ο Λούκουλος. Άλλά δέν ξέρεις λοιπόν ότι ο Λούκουλος έγευματίσε στού Λούκουλου.

Ο Βολταίρος, όταν έκάλεσε κάποτε την μικρή κόρη του μεγάλου δραματικού συγγραφέως Κορνελίου για νά την φιλοξενήσει εις την έπουλιν του της είπε:

—Είναι καθήκον ές ός γέρου στρατιώτου νά ύπηρετήσει την κόρη του στρατηγού του.

Όταν οί πρεσβευτάι του Ιωάννου Β' δουκός της Βουργουνδίας επέστρεψαν από την Σκωτίαν, όπου είχαν σταλή νά διαπραγματευθούν τον γάμον του υιού του Φραγκίσκου με την θυγατέρα του βασιλέως της Σκωτίας Ισαβέλλαν, ο ήγεμών τους έρώτησε πως βρήκαν την νύμφη.

—Είναι άρκετά όμορφη, άπήντησαν εκείνοι και άρκετά ύγιής, ώστε νά υπορέσει νά κάνει καλά παιδιά· αλλά δέν έχει άνάπτυξιν και ή όμιλία της δέν ήταν καλή και κομψή.

—Είναι άκριβώς ό,τι μου χρειάζεται, άπήντησε ο Ιωάννης και θεωρώ την γυναίκα άρκετά καλήν και άνεπτυγμένην, όταν άπλως ξέρη νά διακρίνη τó πουκαμισάκι της από τó άμπέχωνο του άνδρός της.

Η έρωτική άλληλογραφία στην 'Ιταλία έγινετο άλλοτε διά μέσου του πωλητού όρνιθων. Έβαζαν τά ραβασάκια κάτω από την φτερούγα μιάς κόττας και ή κυρία ή ή δεσποινίς που έπερίμενε τó γράμμα προσεποιείτο ότι άγόραζε τó κοτόπουλο. Έπειδή την έποχην εκείνη τά ήθη ήταν αυστηρά, ο πρώτος ταχυδρόμος αύτου του είδους συνελήφθη και κατεδικάσθη νά κρεμασθή με δύο κοτόπουλα δεμένα εις τά πόδια του, για νά συμβολίση έτσι τον πτερωτόν Έρμη, τον μεσίτην των έρωτευμένων.

Ο Έρρίκος Η' βασιλεύς της Αγγλίας, ο όποιος όταν ψυχορραγούσε, έξομολογήθη στον πνευματικόν του ότι δέν υπήρξεν έχθρός του, τον όποιον δέν έθυσίασε στού μισός του, ούτε γυναίκα, που έπεθύμησε και δέν άπήλαυσε καταληφθείς από σφοδρόν έρωτα πρός την Άννα Μπολένα, προσεποιήθη ότι έδίσταζε νά την κάνει έρωμένην του, γιατί είχε προηγουμένως την μητέρα της. Έξήτησε τότε την γνώμη ενός ιππότη της Περικινιδος, του Μπριάν, συγγε-

νούς της νεαρής κόρης.

—Δέν ήξεύρω, του είπε, άν μπορώ με ήσυχη την συνείδηση νά έχω την κόρη, άφου είχα την μάνα.

—Μεγαλειότατε, άπήντησε ο διεφθαρμένος σύμβουλος του, είναι σάν νά έρωτάτε ότι, άφου έφάγατε την κόττα, μπορήτε νά φάτε και τó κοτόπουλο.

Ο βασιλεύς της Μακεδονίας Φίλιππος δέν ήθελε νά καταδικάξη τους ύπηκόους του εις θάνατον. Του παρουσίασαν μιά μέρα δύο κακούργους, οί όποιοι κατά τους κειμένους νόμους, έπρεπε νά θανατωθούν και έπερίμεναν την άπόφασή του.

—Καταδικάζω τον πρώτον, είπεν ο Φίλιππος, εις έξορίαν από τó Κράτος μου και τον δεύτερον νά καταδιώκη διαρκώς τον πρώτον, έως ότου τον ξαναφέρη στην Μακεδονίαν.

Όταν ο Ναπολέων έδραπέτευσε από την Έλβαν και αποβίβασθείς εις τάς άκτάς της Γαλλίας, άρχισε νά προσελαύνη πρός

τó Παρίσι, έκοιμήθη ένα βράδυ άγνώριστος με δύο ύπασπιστάς τουν στο σταίλο ενός χωρικού. Τό πρωί όταν ξύπνησε είπε στον οικόδεσπότη ποιός ήταν και τον ρώτησε αν ο Γαλλικός λαός θα έβλεπε εύχαρίστως την επάνοδό του στο θρόνο.

—Άλλά για ποιά επάνοδο μιλάτε, Μεγαλειότατε, του άπήντησε ο χωρικός. Δέν είσθε πάντοτε αυτοκράτωρ των Γάλλων;

Ο χωρικός δέν είχε μάθει ακόμα την μεταβολή που είχε γίνει εν τώ μεταξύ στην Γαλλία, την έξορίαν του Ναπολέοντος στην Έλβα και την επάνοδό του.

Και ο Ναπολέων γύρισε τότε πρός τους ύπασπιστάς του και τους είπε πικρά.

—Τί χρησιμεύει τόση δόξα όταν άπάρχουν εύτυχείς άνθρωποι μέχρι των όποιων δέν φθάνει ποτέ ή άλήχησις των μεγάλων γεγονότων;

Μία επαρχιώτης έγραψε σε κάποια φίλη της στο Παρίσι νά της βοηθήσει δάσκαλο για τά παιδιά της, που νά έχη αυτά κι' αυτά τά προσόντα. Της έγραψε δηλα-

δή άπειρες αξιώσεις. Η φίλη της άπήντησε: «Άγαπητή μου, εξήτησα νά βρω ένα καθηγητή όπως τον θέλεις. Δέν τον βρήκα άκόμη, αλλά θα εξακολουθήσω νά τον ζητώ και σου υπόσχομαι ότι μόλις τον βρω θα...τον κάνω άνδρα μου».

Συζητούν δύο φίλες.

—Έφρόντισα, άγαπητή μου, νά έχω δύο φίλους χρηματίας, ένα που έπαίξε με τά επάνω, κι' ένα που έπαίξε με τά κάτω. Σκεπτόμουνα έτσι, ότι ο ένας από τους δύο θα μένε πάντα πλούσιος. Αί, λοιπόν, την περασμένη εβδομάδα κατεστράφησαν και οί δύο.

Ο σοφιστής Πρωταγόρας, που έγεννήθη από πτωχούς γονείς, ήταν στην νεότητά του άχθοφόρος. Μιά μέρα που μετέφερε από την έξοχή ένα πολύ βαρύ φορτίο ξύλων, χωρίς νά φαίνεται ότι έκουράζετο καθόλου, συνητηθή με τον φιλόσοφον Δημόκριτον, ο όποιος με μεγάλη του έκπληξη είδε ότι ο νεαρός άχθοφόρος εκείνος είχε δώσει τά ξύλα με τόσην τέχνην και τους είχε δώσει τόσο τελεία ίσορροπίαν, ώστε άρκούσε μιά μικρή δύναμις για νά κρατή και νά μεταφέρει εύκολα τó βαρύ φορτίον. Δέν μπορούσε νά πιστέψη ότι ένα παιδί τόσο μικρό που κατεγίνετο μάλιστα σε τέτοιο επάγγελμα, ήμπορούσε νά έχη τόσον τελείαν ιδία γεωμετρίαν. Για νά πεισθή έβαλε τον Πρωταγόρα νά λύση τά ξύλα και νά τά ξαναδέση μπροστά του. Και τότε θαυμάζων τó πνεύμα του μικρού άχθοφόρου, άπεφάσισε νά τον πάρη μαζί του και νά τον διδάξη την Φιλοσοφία. Έπέτυχε όσο δέν έπερίμενε και ο Πρωταγόρας έγινε άργότερα φιλόσοφος, σοφιστής και άθεος.

Μετά την φοικτή νύκτα του Αγίου Βαρθολομαίου ο βασιλεύς της Γαλλίας Κάρολος Θ' ο όποιος διέταξε και έλαβε μέρος στην σφαγή, έχασε τελείως την ύγείαν του και έζησε δύο χρόνια μόνον ύστερ' απ' αυτήν. Έπέθανε από φοικτή και μυστηριώδη άρρώστεια, και έβγαζε αίμα από όλους τους πόρους του σώματός του. Αυό έθεωρήθη από τον λαό ως τιμωρία που του έστειλε ο Θεός για την τρομερή σφαγή.

Μιά όμορφη κυρία έλεγε εις ένα στρατηγόν σκεπασμένον από τραύματα και δόξαν.

—Πώς ύστερ' από τόσες δόξες ζητάτε διαρκώς και νέες;

—Α, κυρία μου! Πώς έσεις άφου είσθε τόσο ώραία εξακολουθείτε νά βάζετε κοκκινάδι;

Έκείνη — Άσφαλώς δέν είσαι ο σύζυγος που είχα όνειρευθή.

Έκείνος — Εσύ όμως είσαι ή σύζυγος που όνειρευθήκα. Με τη διαφορά ότι τó όνειρό μου ήταν έφιάλης.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

Όμιλεί ή Γκρέτα Γκάρμπο

Ξέρω ότι όλος ο κόσμος με θεωρεί ως την πιο μυστηριώδη γυναίκα. Χίλιες δυό φήμες, τερατώδεις κατά κανόνα, διαδίδονται γύρω από τó όνομά μου και τά πιο άπίθανα σχόλια λέγονται εις βάρος μου.

Έν τούτοις ή άλήθεια είναι ή έξης: Όλα αυτά φροντίζει νά τά διαδίδη τó άρμόδιο γραφείο διαφημίσεως της Μέτρο—Γκόλ—τουίν, της εταιρείας με την όποιαν εργάζομαι, για νά προκαλήται έτσι ή περιέργεια και τó ενδιαφέρον του κοινού για μένα. Κατά συνέπειαν τίποτα δέν άνταποκρίνεται πρός την πραγματικότητα.

Έγώ δέν είμαι παρά μιά πολύ φιλήσυχη γυναίκα, κάθε άλλο παρά «φάμ—φατάλ», όπως με παρουσιάζουν τά φίλμς, νοικοκυρά και πρδ παντός άμύλητη και αισθηματική.

Είναι ή άλήθεια ότι μερικά γεγονότα επηρέασαν την ζωή μου, τόσο πολύ, που νά κοιτεύω νύ γίνω πιά μισάνθρωπος. Και έν πρώτοις ο θάνατος του μεγάλου Σουηδου σκηνοθέτου και δασκάλου μου Μώριτζ Στίλλερ, μ' έκανε νά μη μπορώ, μέχρι σήμερα, νά συνέλθω. Έπειτα ο θάνατος στην Σουηδία της άγαπημένης μου άδελφής και ο πρόσφατος, σχεδόν θάνατος του Τζών Τζιλμπερτ, συνέτειναν στο ν' άποτραβηχθώ πιά όλότελα απ' τον κόσμο και νά μένω έρημνικά κλεισμένη μέσα στην βίλλα μου.

Διεδόθη τελευταίως ότι έχω έρωτικές σχέσεις με τον Αρμένιο σκηνοθέτη Ρουμπέν Μαμουλιάν και μάλιστα ότι πρόκειται νά τον παντρευθώ. Τίποτε πιο ψευδές απ' αυτό. Ο Ρουμπέν Μαμουλιάν είναι ένας πολύτιμος φίλος για μένα, είναι ο άριστοτέχνης στον όποιον χρεωστώ την άναμφισβήτητη επιτυχία μου της «Βασίλισσας Χριστίας» και τίποτε περισσότερο.

Δέν άρνούμαι ότι τον συμπαθώ πολύ, γιό τον θαυμάσιο χαρακτήρά του. Άλλά μεταξύ συμπαιθείας και έρωτος ύπάρχει, φαντάζομαι, ήλιγγιώδης διαφορά.

Κάποτε άνεφέρθη και τó όνομα του Ραμόν Νοβάρρο, ως έραστου μου. Άλήθεια, τί δέν κάνουν τά διαφημιστικά γραφεία των διαφόρων εταιρειών! Με τον Νοβάρρο δέν μās συνέδεσεν παρά μιά άπλή και έντονη φιλία, που άνεπτύχθη απ' τον καιρό που παίζαμε μαζί στην «Μάτα Χάρι». Ο Ραμόν Νοβάρρο, τύπος πολύ εύγενοῦς και διακριτικού νέου, έθεωρούσε καλό κάθε πρωί νά στέλνη στην βίλλα μου, μιά άνθοδέσμη με κόκκινα λουλούδια, ήαπωνική προσελεύσεως, που φρόντιζε με χίλιες δυό θυσίες νά τά προμηθεύεται, έπειδή ήξερε ότι μου άρεσαν ιδιαιτέρως.

Αυτό, λοιπόν, ήταν άρκετό για νά διαδοθή ότι είμαστε τρελλά έρωτευμένοι με τον Νοβάρο κι' ότι θα παντρευόμαστε σύντομα. Τόσο έγώ, όσο κι' ο Ραμόν άκούγαμε έκπληκτοι τίς διαδόσεις και φροντίσαμε φυσικά, νά τίς διαψεύδωμε. Άλλά οί διαψεύσεις μας έθεωρήθησαν ύποπτες και πονηρές και αντί νά σταματήσουν τά σχόλια, άπεναντίας έγιναν περισσότερα.

Ο θόρυβος είναι κάτι, πράγματι, που δέν μ' άρέσει. Προτιμώ νά είμαι μόνη στο σπίτι μου και νά διαβάζω ένα βιβλίο, παρά νά τρέχω έξω, περιστοιχισμένη από άπειρους θαυμαστές, στα γλέντια και στις διασκεδάσεις.

Και στην Σουηδία, όταν ακόμα ήμουν άσημη, τον περισσότερο και,

ρό τον περνούσα ή στο σπίτι μου, ή στο κουρείο στο όποιον εργάζομουν ως μανικιουρίστα. Η μακαρίτισσα, ή άδελφή μου τύπος επιπόλαιης γυναίκας, δέν μπορούσε ν' άνεχθή και νά δικαιολογήση την άγάπη μου αύτη πρός την μοναξιά, την όποιαν θεωρούσε ως άδικαιολόγητη υπερηφάνεια. Και μου έλεγε συχνά.

—Μ' αυτά τά μυαλά που έχεις θα πεθάνης, σίγουρα, μέσ' τó νεκροταφείο!

Την καυμένη την άδελφή μου. Πόσο μ' άγαπούσε, άλήθεια! Πόσο πόνησε μαζί μου, όταν γύρισα άπογοητευμένη ένα άπόγευμα στο σπίτι και της είπα τά δυσάρεστα νέα: «Η έπιτροπή έκρινε ότι είμαι πολύ ψυχρή και άνέκφραστη και δέν μπορεί νά με προσλάβη». Είχε προκηρυχθή δηλαδή, από την Δραματική Σχολή του Έθνικου Θεάτρου διαγωνισμός, για νά προσληφθούν νέοι μαθητάι, που θα είχαν τó δικαίωμα νά παίξουν στο Έθνικό Θέατρο. Άλλά ή κριτική έπιτροπή με άπέκλεισε. Κι' έκλαψα, θυμούμαι, μαζί με την άδελφή μου, τόσο, όσο ποτέ άλλοτε στην ζωή μου.

Ευτυχώς ο Μώριτζ Στίλλερ με πρόσεξε και με ελάνσαρε. Διαφορετικά θα ήμουν άκόμη υπάλληλος στο κουρείο και θα πέθαινα άσφαλώς, στο γηροκομείο.

Τά σπόρ, ο χορός, τó χαρτιά, ο έρωτας, ούτε μ' άρέσουν, ούτε με συγκινούν. Γι' αυτό, μάλιστα, τ' άποφεύγω συστηματικά. Έπίσης άποστρέφομαι και τους έπαίνους των συναδέλφων. Δέν ξέρω, αλλά όταν μου κάνουν κανείς κάποιο κομπλιμέντο, νομίζω ότι ύποκρίνεται, ότι είναι ψεύτης. Γιατί κανείς συνάδελφος, έδω στο Χόλλυγουντ, δέν παραδέχεται τον άλλο για καλλίτερό του. Όλοι τρέφουν έναν άδικαιολόγητο έγωισμό, πράγμα που δέν τους έπιτρέπει ποτέ νά προσδεύσουν.

Ένα πράγμα που μ' εύχαριστεί είναι τó ταξίδι. Ω! τρελάίνομαι για βαπόρι, για θάλασσα, για μακρινά κι' άγνωστα άκρο γιάλια με γλάρους... Άλλά, δυστυχώς, οί διαρκείς ασχολίες μου στο στούντιο δέν μου έπιτρέπουν νά πραγματοποιώ συχνά αύτην την ζωηρή επιθυμία μου.

Οί πιο εύτυχισμένες μέρες της ζωής μου, είναι οί μέρες που περνά στην Σουηδία, τίς θερινές διακοπές. Ζώ εκεί ξέννοιαστη, μακριά απ' τον κόσμο και τον θόρυβο μόνη με τίς νοσταλγικές επιθυμίες και τους πόνους μου.

Κι' αισθάνομαι μεγάλη χαρά όταν έρχονται νά μ' έπισκεφθούν άνθρωποι, που τους γνώριζα πριν γίνω άκόμη διάσημη. Κάθονται σάν χαμένοι μπροστά μου, σάν ξαφνιασμένοι και μένυτουν άχόρτα, γα, μ' όρθάνοιχα τά μάτια. Δέν μου μιλούν, άρχόμενοι μόνο νά με καμαρώνουν.

Ω! πόσο συμπαθώ τους ειλικρινείς αυτούς ανθρώπους! Τρέφουν για μένα άληθινό θαυμασμό και φροντίζουν μου τον έκδηλώσουν με λόγια, για μού πουλήσουν έκδηλώσεις.

Γι' αυτούς ή Γκρέτα Γκάρμπο είναι ο έθνικός ήρωας, ή πιο μεγάλη δόξα, ο πιο έπιφανής άνθρωπος! Για πόσον καιρό θα παίζω ακόμα στον κινηματογράφο, δέν ξέρω. Πάντως αισθάνομαι πραγματική λατρεία για τον έβδόμη τέχνη. Κι' έφ' όσον έχω την δύναμη, θα την ύπηρετώ, σάν την πιο πιστή ίερεία, σάν τον πιο φανατικό μύστη.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΥΠΟ ΛΩΡΟΥ ΦΑΝΤΑΖΗ

ΕΝΤΓΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μήπως κι' αν αγαπούσε τόν Τρομοκράτη, δεν μπορούσε να επιβληθῇ στὸν ἑαυτὸ της; "Οχι! "Οχι! Δὲν θ' αὐτοκτονούσε, παρὰ θὰ ἐπνιγε μέσα στὸν ὠκεανὸ τῆς ψυχῆς της τὸ αἰσθημὰ της καὶ δὲν θὰ τὸ ξέθαβε ποτὲ πιά ἀπ' ἐκεῖ.

"Αλλωστε δὲν ἔπρεπε νὰ ξεχνᾷ ὅτι ὁ ἀπαίσσιος κακούργος σὲ λίγον καιρὸ, μετὰ τὴν προδοσίᾳ της, θ' ἀντιμετώπιζε τὴν ἀγχόνῃ. Καὶ θὰ ἔβγαινε πιά γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν δρόμὸ τῆς ζωῆς της.

"Ὡστε, πολὺ καλὰ ἐρχόταν τὰ πράγματα. "Ἔτσι ἔπ' επε νὰ γίνῃ· Νὰ παραδόσῃ, δηλαδή, τὸν Τρομοκράτη στὴν δικαιοσύνη, γιὰ νὰ τιμωρηθῇ καὶ νὰ γλυτώσῃ κι' αὐτὴ μὴ γιὰ πάντα ἀπ' τὴν ὀλέθρια καὶ καταπληκτικὴ ἐπιρροή του.

Καὶ μ' αὐτὴν τὴν τελευταία σκέψῃ ἡ "Αννα, ἥσυχη πιά, ἀποκοιμήθηκε.

Τὴν ἄλλη μέρα ξύπνησε ἀνήσυχη πάλι. Ἡ σκέψις ὅτι ὁ Τρομοκράτης θὰ παραδίδετο ἀπ' αὐτὴν στὶς ἀρχές, τὴν ἐβασάνιζε. Τί κο' μα! Ἦρθαν ἔτσι τὰ πράγματα, ὥστε ἦταν ἀνίσχυρη νὰ ἐκδικηθῇ τὸν κακοποιὸ καὶ νὰ συντελέσῃ στὴν δίκαια ἐξόντωσί του. Τὸν ἀγαπούσε καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὸν βιάσῃ.

Κι' ἐνῶ ἄλλα εἶχε ἀπεφασίσει τὸ προηγούμενο βράδυ, τώρα ἄλλαξε ξαφνικὰ διάθεσιν. Χωρὶς νὰ σκεφθῇ περισσότερο, ἐκάλεσε τὸν Κινέζο πού τὴν ὑπηρετοῦσε καὶ τοῦ εἶπε:

—Σὰς παρακαλῶ εἰδοποιήστε τὸν ἰεγὰλό ἀφέντη ὅτι θέλω νὰ τοῦ πῶ κάτι πολὺ σοβαρὸ. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν ἰδῶ, ἀμέσως.

Ὁ Κινέζος ὑπεκλίθη κι' ἔφυγε, ἐνῶ αὐτὴ αἰσθανόταν τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται καὶ νὰ ἀσφυκτᾷ.

Μᾶλλον ἥσυχος ὁ Τρομοκράτης μῆκε σὲ λίγο μέσα στὸν κοιτῶνά της. Τὴν χαιρέτισε ψυχρὰ καὶ κάθισε μὲ νοχέλεια σ' ἕνα φωτεῖν.

Ἡ "Αννα, ἐξαιρετικὰ ταραγμένη, κάθισε κι' αὐτὴ κοντὰ του καὶ κάρφωσε τὰ βλέμματά της στὰ λαμπερὰ μάτια του.

Γι' ἀρκετὴ ὥρα δὲν εἰπαν οὔτε μιὰ λέξη, ἀλλὰ κυτοῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ περιέργεια καὶ συμπάθεια.

Μὲ βαρεῖα φωνὴ πρῶτος ὁ Τρομοκράτης ἔλυσε τὴ σιωπὴ κι' εἶπε:

—Τί με θέλετε, μίς; Τί σοβαρὸ πρᾶγμα σὰς συμβαίνει; Ἐνῶ τὸ στήθος της ἀνεβοκατέβαινε ἀπὸ τὴν ταραχὴ, ἡ "Αννα ἐμψέλισε στενοχωρημένη:

—Αὐτὸ πὺθ' ἀπὸ σὰς πῶ, μίστερ, εἶναι, πράγματι, πολὺ σοβαρὸ καὶ δὲν ἀφορᾷ ἐμένα, παρὰ ἐσὰς. Θέλω μόνο νὰ πιστέψετε ἀπόλυτα σ' ὅτι θὰ σὰς ἀπολογηθῶ, γιὰτὶ ὁ παραμικρὸς δισταγμὸς σὰς δὲν ξέρω τί μπορεῖ νὰ σὰς στοιχίσῃ.

Ὁ Τρομοκράτης στὰ λόγια αὐτὰ, ἀνατινάχθηκε στὸ κάθισμά του. Καὶ μὲ τὸν φωνὴν πού μαρτυροῦσε τὴν ταραχὴ του, ῥώτησε:

—Καὶ τί εἶναι αὐτὸ τὸ σοβαρὸ πὺθ' ἀφορᾷ ἐμένα, μίς Κόττον; Μήπως;

Χωρὶς νὰ διστάσῃ περισσότερο ἡ "Αννα τοῦ τὰ ἐξήγησε ὅλα. Τοῦ εἶπε, δηλαδή, ὅτι ἐπρόκειτο νάρθῃ ἡ ἀστυνομία στὸ καταφύγιό του καὶ νὰ τὸν συλλάβῃ καὶ τοῦ ἐξήγησε ὅτι ὁ ἀδελφός της θὰ ἀπεκάλυπτε τὴν κρύπτη, ἀντὶ ἀνταλλάγματος. Τοῦ εἶπε ποῖο ἦταν τὸ ἀντάλλαγμα καὶ πρόσθεσε ὅτι κι' αὐτὴ βρέθηκε σύμφωνη. Ἀλλὰ σήμερὰ τὸ πρῶτ' ἄλλαξε ἰδέα.

—Δὲν μπορούσα, συνέχισε, νὰ ἐπιτρέψω νὰ συλληφθῇ ὁ ἀνθρωπος, στὸν ὅποιον, παρ' ὅτι κι' ἀν εἴπαμε, χρωστῶ πάρα πολλὰ. "Οχι! Ἡ συνείδησίς μου θὰ μὲ βάραινε σ' ὅλη μου τὴν ζωὴ. Γι' αὐτὸ ἐφιστῶ τὴν προσοχή σας, μίστερ. Δάβετε ὅλα τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα, γιὰ νὰ μὴ βρεθῇτε πρὸ ἀπροόπτου.

Ὁ Τρομοκράτης κυριολεκτικῶς δὲν ἐπίστευε στ' αὐτιά του. Ἡ "Αννα τοῦ μίλουσε μ' αὐτὸν τὸν κατηγορηματικὸν τρόπο; Αὐτὴ ἡ σκληρὴ καὶ ἀμείλικτη διώκτριά του; "Ω! μὰ ἦταν δυνατόν; Μποροῦσε ποτὲ νὰ τὸ πιστέψῃ;

Ταραγμένος, συγκινημένος, ἔτεινε τὸ χέρι του, ἔπιασε τὸ δι-

μάτιό της περασμένα μεσάνυχτα, μῆκε, ἀγνωστὸν πῶς, ἕνας ἄνθρωπος πὺθ' φοροῦσε μαῦρο κοστούμι ἐφαρμοστὸ ἐπάνω του καὶ κουκούλα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν διεκρίνοντο μόνον τὰ λαμπερὰ μάτια του. Καὶ πρὶν προλάβῃ ἐκείνη νὰ φωνάξῃ ὁ Τρομοκράτης τὴν ἐκτόκωσε. Ὑπὸ τὰς ἰδίαις συνθήκας καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον μυστηριώδη ἄνθρωπον εἶχαν γίνῃ καὶ ἄλλοι φόνοι καὶ λίγο ἀργότερα, ἐσκοτώθη ὁ μεγαλοβιομηχανὸς Σόαπν, μόλις ἐγγύς ἀπὸ τὴν "Οπερα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ δραματικὴ πάλη μὲ τὸν μαῦρον κακοποιόν. Ἡ κοινὴ γνώμη ἀνεστασιώθη, γενικὴ κατακαυλὴ κατὰ τῆς ἀστυνομίας ἀκούγοντας, καὶ οἱ ντεντέκτιβς ἐτέθησαν εἰς κίνησιν καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ὁ Ρετμάν πὺθ' ὠδηγήθη ἀπὸ κάποιον Κινέζο, στὸ καταφύγιον τοῦ Τρομοκράτου ἐδολοφονήθη. Τότε ἡ μνηστὴ του "Αννα καὶ ὁ ἀδελφός της, μετὰ μεταμφιεσμένοι εἰς ἐργάτας τὸν ἀναζητοῦσαν καὶ τέλος τὸν εἶδαν νὰ μπαίνει στὸ σπίτι τοῦ "Αντόλφους, πὺθ' ἦταν κι' αὐτὸς σημαίνων μέλος τοῦ "Νάσιοναλ-Τρόστ, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ μέχοι τῆς στιγμῆς δολοφονηθέντες, τοῦ ἐπετέθησαν, ἐνῶ ἐκεῖ ἕνα ξαν κι' ἐκείνος μῆκε εἰς ἕνα χῶλ. Μῆκεν κι' αὐτὸς καὶ εὐρηκὰν ἐκεῖ ἕνα δωμάτιον τοῦ "Αντόλφους τὸν βρίσκουν δολοφονημένον! Μετὰ λίγες μέρες ὁ Τρομοκράτης τοὺς παρᾶσκει στὸ ἄντρο του, τοὺς αἰχμαλωτίζει καὶ ἐπιβάλλει τὴν "Αννα νὰ τὸν βοηθῇ στὴν δολοφονία τοῦ Φαίιν. "Ἐνας ἀστυφύλαξ πὺθ' τὴν βλέπει νὰ βγαίνει ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Φαίιν μετὰ τὴν δολοφονία του τὴν καταγγέλλει καὶ τὴν συλλαμβάνουν. Καταδικάζεται εἰς ἰοετὴ φυλάκισιν, ἀλλὰ ἕνα ὄργανον τοῦ Τρομοκράτου τὴν βοηθεῖ νὰ δραπέτευσθαι καὶ τὴν ὀδηγεῖ στὸ καταφύγιον τοῦ κακούργου, ὁ ὁποῖος ὑπόσχεται ὅτι θὰ τὴν βοηθῇ νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν "Αγγλία. Μὴ συμμοριτὶς ζήλευει τὴν "Αννα, νομίζοντας ὅτι ὁ Τρομοκράτης εἶναι ἐρωτευμένος μὲ τὴν νέα καὶ τὴν παρᾶσκει σὲ μι' κρύπτη, ὅπου καὶ τὴν φυλάκίζει. Ὁ Τρομοκράτης ὅμως τὴν σώζει καὶ τῆς ἐξομολογεῖται πῶς τὴν ἀγαπᾷ. Ἡ "Αννα τὸν ἀποκρούει καὶ τοῦ ζητεῖ νὰ τὴν διευκολύνῃ νὰ φύγῃ. Ὁ ἀδελφός της "Αννης Τζῆν τῆς προτείνει νὰ παραδόσῃ τὸν Τρομοκράτη στὴν "Αστυνομία κι' αὐτὴ δέχεται ἀλλὰ κατόπιν μετανοεῖ γιὰτὶ καταλαβαίνει πῶς τὸν ἀγαπᾷ.

κό της, καὶ τὸ ἔσφιξε μὲ θερμῇ. Κι' εἶπε μὲ σταθερὴ φωνή.

—Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, μίς Κόττον, γιὰ τὶς πληροφορίες πὺθ' μοῦ δόσατε καὶ δὲν σὰς ἀδίκω γιὰ τὴν ἀπόφασί σας νὰ μὲ καταδόσετε. Ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω γιὰτὶ ἀλλάξατε γνώμη.

—Ἰσως, τὸν διέκοψε ἡ "Αννα, θὰ μπορούσατε νὰ τὴν ἐξηγήσετε κι' αὐτὴν, ἀν ξέρατε κάτι, πὺθ' ποτὲ δὲν θὰ τὸ μάθαινε.

Ὁ Τρομοκράτης ἐγέλασε. Κατάλαβε ἴσως τὸν δαιμονισμό τῆς "Αννας; Κατάλαβε ὅτι ὅσο τὸν μισοῦσε, πρὶν τόσο τὸν ἀγαποῦσε τώρα; Πιθανόν. Πάντως ξαναπιάνοντας καὶ ξανασφίγγοντας τὸ χέρι της, εἶπε:

—Μὴ φοβάστε, μίς. Ἡ ζωὴ μου δὲν διατρέχει κίνδυνον. Κανεὶς δὲν εἶναι σὲ θέσιν νὰ μὲ πειράξῃ. Ἡ Σκώτλαντ Γυάρδ θὰ δεῖξῃ γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα τὴν ἀνικανότητά της.

Καὶ ἐπρόσθεσε πὺθ' ἐμφαντικὰ:

—Κ' ἀν ἀκόμη δὲν μοῦ ἀποκαλύπτει τί ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ, πιστέψτε με πῶς καὶ τότε ἀκόμα δὲν θὰ πάθαινα τίποτε. Ὁταν σὰς ἀποκαλύψω κάποτε—ἀν συμβῇ νὰ τὸ ἀποφασίσω—τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς μου, θὰ δῆτε, τότε, ὅτι δὲν εἶμαι ὁ ἄνθρωπος, πὺθ' μπορῇ νὰ σφαγῇ ἕνα βράδυ, ὅπως τὸ σκυλί. Πάντως ὅμως θὰ λάβω τὰ μέτρα μου. Ἀλλωστε δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀνάξιον σημασίᾳ τὸ πρᾶγμα.

Γιὰ λίγη ὥρα ἔμειναν ἀμίλητοι κι' οἱ δύο.

—Δὲν μοῦ λέτε, εἶπε πάλι ὁ Τρομοκράτης, ἔσεῖς τί σκέπτεσθε νὰ κάνετε; Ἐγὼ θὰ ἐγκαταλείψω ἀπὸψε, μαζί με τοὺς ἀνθρώπους μου τὸ κρησφύγετό μου. Ἔσεῖς; θ' ἀκολουθήσετε ἐμᾶς, ἢ θὰ μείνετε ἐδῶ καὶ νὰ περιμένετε νὰ ἐρθοῦν οἱ ἄνθρωποι τῆς Σκώτλαντ Γυάρδ, μαζί με τὸν ἀδελφὸ σας, γιὰ νὰ πᾶτε μαζί τους; Ἄν θέλετε νὰ προτιμῆτε τὸ τελευταῖον αὐτό, μπορῶ νὰ θυσιάσω μερικὸς ἀνθρώπους μου καὶ νὰ τοὺς ἀφήσω ἐδῶ μαζί σας, γιὰ νὰ μὴν ἀποκαλυφθῇ στὴν Σκώτλαντ Γυάρδ ἡ προδοσίᾳ σας. Κι' ἔτσι θὰ ζήσετε πάλι τὸ ἀντάλλαγμα τὴν ἐλευθερίᾳ σας. Ὡστε, τί θὰ κάνετε, μίς Κόττον; Θὰ ἤθελα νὰ ἤξερα, γιὰ νὰ ἐλάμβανα τὰ μέτρα μου ἀναλόγως.

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἔφερε σὲ πολὺ δύσκολη θέσιν τὴν "Αννα. Ἀλλ' ἔπειθαι τὴν ἔπρεπε νὰ κάνῃ; Ν' ἀφήσῃ νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ ἕνα ὀλέθριον αἰσθημὰ, ἢ νὰ ὑποταχθῇ στὶς ἐπιταγὰς τῆς λογικῆς;

Γιὰ πολλὴ ὥρα ἔμενε ἀκίνητη κι' ἀμίλητη. Ἀλλοίμονο! Ἐφθάσε σὲ τέτοιο σημεῖο ψυχικῆς καταπτώσεως, ὥστε ἀδυνατοῦσε νὰ δια-

λέξῃ μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν δρόμων. Τοῦ ἐνὸς πὺθ' ἔφερνε στὴν ἀπολύτωση καὶ τοῦ ἄλλου πὺθ' ὠδηγοῦσε στὴν καταφρόνια.

Ὁ τρομερὸς κακούργος ἦταν ἐκεῖ, κοντὰ της; καὶ τὸν ἐβλεπε πὺθ' τὴν κυτοῦσε πότε τρυφερά, πότε ἄγρια. Κ' ὅμως! Τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν τὸν ἀγαποῦσε! Na! Κι' ὑπόφερε τώρα γιὰ χάρι του, γιὰ χάρι αὐτοῦ πὺθ' ὠρίστηκε, ἄλλοτε, νὰ τὸν ἐξαφανίσῃ! Μὰ θὰ δέχονταν, λοιπόν, νὰ πᾶ μαζί με τὸν φονεὺ καὶ νὰ γίνῃ ἴσως καὶ συνένοχος στὰ στυγερά ἐγκλήματά του... Na! Na! "Ἔτσι τῆς φώναζε ὅτι ἔπρεπε νὰ κάνῃ ἡ καρδιά της καὶ δὲν μπορούσε ν' ἀντισταθῇ. Χωρὶς νὰ σκεφθῇ περισσότερο, μουρμούρησε συγκινημένη ἐνῶ ἔκανε μιὰ χειρονομία ἀποφασιστικότητος.

—Θὰ σὰς ἀκολουθήσω. Θὰ μείνω, ἀν θέλετε, γιὰ πάντα μαζί σας, καὶ ξέρω ὅλες τὶς συνέπειες αὐτῆς μου τῆς ἀποφάσεως.

Ὁ Τρομοκράτης ἐξεπλάγη γιὰτὶ δὲν ἐπερίμενε αὐτὴν τῆς τὴν ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ ἐξηγήσῃ πὺθ' ὦφείλετο.

—Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ τῆς ἀπήντησε χωρὶς νὰ δεῖξῃ ὅτι ἐκτάλαβε τίποτα. Φυσικὸ δέχομαι νάρθῃτε μαζί μου καὶ θὰ φροντίσω, μάλιστα, νὰ σὰς προστατεύω. Δὲν θὰ διακόψω ὅμως τὴν δρασὴ μου, γιὰτὶ τὸ ἔργον μου δὲν ἐτελείωσε. Θὰ ἀλλάξω μόνον κρησφύγετο, γιὰ νὰ μπορούμε νὰ δροῦμε πάλι ἀνενόχλητοι. Εἶναι πολλοὶ ἀκόμα πὺθ' δὲν μοῦ πληρώσαν με τὴν ζωὴ τους τὰ σφάλματα πὺθ' ἔκαναν εἰς βάρος μου. Καὶ πρέπει νὰ τὰ πληρώσουν! Ἀπόψε, μίς Κόττον, θὰ φύγωμε κι' ὅλας ἀπ' ἐδῶ.

Ἐκείνη τοῦ χαμογέλασε μὲ συμπάθεια. Ὁ Τρομοκράτης ἔπειτα ἄκουσε ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ τῆς καὶ μάντεψε ὅτι ἐκτυλισσόταν μέσα στὴν ψυχὴ της. Τὸ αἷμα κόχλαζε στὶς φλέβες του καὶ ἡ καρδιά του σκίρτησε δυνατὰ. Μιὰ ἐντονη ἀνατριχίλα διέτρεψε τὸ κορμί του κι' ἐνοιωσε τοὺς κροτάφους του νὰ κᾶινε.

Χωρὶς νὰ βῇ τίποτε, σηκώθηκε ἀπότομα, χαιρέτησε τὴν ἐκπληκτικὴ γυναῖκα μὲ εὐγένεια καὶ βγήκε γρήγορα ἔξω.

Ἡ "Αννα σκεπτόταν ὅτι ὁ Τρομοκράτης ἦταν ὁ ἄνθρωπος πὺθ' κρατοῦσε στὰ χέρια του τὴν τύχη καὶ τὸ μέλλον της.

**

Ἦταν μιὰ βροχερὴ νύκτα. Οἱ βροντὲς καὶ οἱ κερανοὶ δονοῦσαν τὸν αἰθέρα, ἐνῶ ξαφνικὰ τὸν φωτίζε τὸ φεγγαλέον κύλισμα ἀστραπῆς. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες βαρεῖες νύκτες τοῦ Λονδίνου, τὶς παγερὲς καὶ πένθιμες. Μέσα στοὺς δρόμους, πρὸ παντὸς ἔξω στὰ προάστεια, δὲν διεκρίνετο κανεὶς ἄνθρωπος. Ὁλοι εἶχαν χωθῇ στὸ σπίτι τους καὶ ἀπολαμβάνανε τὴν θερμὴ τοῦ τῆκετός τους.

Ὡστόσο, αὐτὴν τὴν φοβερὴ νύκτα, ὁ Τζῆν, ὁ Ρίσσαντ Νάγ-

κελ καὶ περὶ τοὺς τριάντα ἀστυνομικοὺς τῆς Σκώτλαντ Γυάρδ, ἐβάδιζαν μὲ σα στὸ δάσος τῶν Νυμφῶν, στὸ προάστιον Σόμπερ καὶ πήγαιναν, ὅπως εἶχαν συμφωνήσει, στὴν κρύπτη τοῦ Τρομοκράτου. Ἡ "Αννα θὰ ἦταν κι' αὐτὴ ἐκεῖ καὶ θὰ τῆς ἔδιναν γιὰ πάντα τὴν ἐλευθερίαν.

Ὅταν ἐπλησίασαν στὸ καταφύγιον τοῦ τρομεροῦ κακούργου, ἐσταμάτησαν καὶ χωρίσθησαν σὲ ὁμάδες καὶ ἐξαφανίσθησαν ἕκαστος ἐκ μέσας στὸ δάσος, πηγαινόντας πάντα πρὸς τὸ μέρος τῆς σπηλιάς. Στὴν πρώτη ὁμάδα πὺθ' ἐπορεύετο ἦταν κι' ὁ Τζῆν.

Γλυστοῦσαν ἐπάνω στὸ λασπῶδες χῶμα, πὺθ' τὸ ἀνέσκαψε, σχεδόν, ἡ βροχή. Ὁ βούρκος τοὺς εἶχε πασπαλίσει ὅλο τὸ κορμί καὶ πιτοῖσιζε καὶ τὸ πρόσωπό τους. Μὰ αὐτοὶ δὲν λογαριάζανε τίποτε. Προχωροῦσαν ἀκάθεκτοι, ἐνθουσιώδεις, ὁρμητικοί.

Ἡ βροχὴ ἐμαίνετο. Οἱ βροντὲς, οἱ ἀστραπὲς, οἱ κερανοὶ, αὖξαναν τὸ δέος, καὶ δὲν σταματοῦσαν. Κι' αὐτοὶ ὁμως προχωροῦσαν...

Ἡ εἰσοδὸς τῆς σπηλιάς ἔχαινε ἀπειλητικὰ μπροστά τους. Μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια μῆκεν μέσα. Καὶ ἀκουμπώντας στὸν τοίχον, προχωροῦσαν ἀγὰ καὶ μὲ προφύλαξη.

Ὁ Τζῆν ἤξερε ὅτι θὰ συναντοῦσαν κάπου ἐδῶ, τὸν νυκτοφρουρὸ καὶ πρῶσεχαν νὰ μὴν τοὺς ἀντιληφθῇ, γιὰ νὰ

προλάβουν νὰ τὸν ἀναισθητήσουν μ' ἕνα κτύπημά, πρὶν νὰ προλάβῃ νὰ φωνάξῃ.

Μὲ πολλὲς προφυλάξεις διέσχισαν ὁ Τζῆν καὶ οἱ σύντροφοί του τὴν εἰσοδὸ τῆς σπηλιάς κι' ἐφθασαν, ἐπὶ τέλους, μέσα στὸ καταφύγιον.

Μὰ, περίεργον! Τὸν νυκτοφρουρὸ δὲν τὸν συνήντησαν πούθεν. Ὡστόσο, μὲ τὶς ἰδίαις πάντα προφυλάξεις, συνέχισαν τὸν δρόμον τους.

Βρέθηκαν μπροστὰ σὲ μιὰ κλειστὴ πόρτα κι' ἕνας ντετέκτιβ τὴν παραβίασε μὲ τὰ ἐργαλεία του. Βγήκαν μέσα σ' ἕνα διάδρομον κι' ὅταν προχώρησαν ἀρκετὰ, ὁ Τζῆν κατατοπίσθηκε.

—Προσέξτε, παιδιά, ἐδῶ βρίσκεται τὸ διαμέρισμα τοῦ Τρομοκράτου!

Κι' ἔδειξε μιὰ πόρτα, ἐνῶ, τὴν ἴδια στιγμὴ, ἀκούστηκε κάποιος πυροβολισμὸς κ' ἕνας ἀπ' τοὺς ντετέκτιβς, ξαπλώθηκε χάμω νεκρός.

Οἱ ἄλλοι ξαφνιάστηκαν, ἀλλὰ δὲν ἔχασαν τὴν ψυχραιμίαν τους. Ἐσπευσαν νὰ κρυφθοῦν πίσω ἀπὸ μερικὰ ἐπιπλα κι' ὅταν ἦλθαν σ' ἐπικουρία κι' οἱ ἄλλες ὁμάδες—ἐκτὸς τῆς τελευταίας, πὺθ' φύλασσε τὸ στόμιον τῆς σπηλιάς—ὤρμησαν πρὸς τὶς διάφορες πόρτες καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὶς ἀνοίσουν.

Τέσσαρις ἄλλοι ντετέκτιβς, μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Τζῆν καὶ τὸν Ρίσσαντ Νάγκελ, ἔτρεξαν πρὸς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ Τρομοκράτου καὶ ἐπροσπάθησαν νὰ τὴν σπάσουν μὲ τοὺς ὄμους. Ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλην ὅλες οἱ πόρτες ὑπεχώρησαν κι' οἱ ντετέκτιβς ὤρμησαν μέσα στὰ δωμάτια.

Ἀλλεπάλληλοι πυροβολισμοὶ ἀκούονταν ἀνάμικτα μὲ κραυγὰς πόνου καὶ φρίκης. Στὸ πρῶτον δωματίον, μεταξὺ τῶν ντετέκτιβς καὶ τριῶν συμμοριτῶν, ἔγινε πραγματικὴ μάχη. Φρόντισαν οἱ κακοποιοὶ νὰ ὀχυρωθοῦν πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο ντουλάπι καὶ πυροβολοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ τοὺς ἀστυνομικούς.

Ἡ μάχη συνεχίστηκε λυσσαλέα, ὥς ὅτου οἱ ντετέκτιβς ὤρμησαν πρὸς τὸ ντουλάπι κι' ἀψηφώντας τὸν κίνδυνον ἐπίασαν καὶ τοὺς τρεῖς κακοποιούς.

Στ' ἄλλα δωμάτια βρισκόνταν κι' ἐκεῖ συμμοριτὲς, πὺθ' κατάρθωναν, σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, νὰ ὀχυρωθοῦν. Στὸ τέλος ὅμως συνελήφθησαν ὅλοι, ἀπὸ ἐκτόκωσαν ἄλλους τρεῖς ντετέκτιβς.

Ὁ Τζῆν κι' οἱ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ, κατάρθωναν νὰ σπάσουν μὲ τοὺς ὄμους τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ Τρομοκράτου.

Ὁρμησαν μέσα, ἐνῶ μιὰ σφαῖρα ξάπλωνε κάποιον ἀπ' αὐτοὺς νεκρό.

Ἀμέσως καὶ χωρὶς νὰ χάσουν τὴν ψυχραιμίαν τους πῆραν πίσω ἀπὸ μερικὰ ἐπιπλα κατάλληλες θέσεις καὶ κυτοῦσαν ἀλύπητα τοὺς συμμοριτὲς.

Ὁ Τρομοκράτης, μὲ τὰ χαρὰ κτηριστικὰ του ντόμινο, μαζί με ἄλλους δύο συμμοριτὲς, ἦταν ἐκεῖ, κρυμμένοι πίσω ἀπὸ μιὰ μα-

σὺλα. Οἱ πυροβολισμοὶ ἐξακολουθοῦσαν πυκνοί, χωρὶς νὰ φέρουν κανένα ἀποτελεσματὸς ὅτου ἐφθασαν καὶ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ κι' ἐτοποθετήθησαν στὰ παράθυρα ἀπὸ ὅπου πυροβολοῦσαν ἀδιακόπως τὸν Τρομοκράτη καὶ τοὺς συμμοριτὲς.

Ἡ πραγματικὴ αὐτὴ μάχη διήρκεσε γιὰ λίγο ἀκόμα, ὅταν τέλος, ἕνας ἀστυνομικός ἀπ' αὐτοὺς πὺθ' βρισκόταν μέσα στὴν κοφτάλα κτύπησε κατὰ στήθεα τὸν Τρομοκράτη καὶ τοὺς συμμοριτὲς.

Οἱ ἄλλοι δύο συμμοριτὲς, κατατρομαγμένοι κι' ἐμμηδενισμένοι ἀπ' τὸν τρόμον, σήκωσαν, τότε, τὰ χέρια καὶ φώναξαν ἀπεγνωσμένα:

—Σταματήστε νὰ μᾶς κτυπᾶτε! Παραδινόμαστε!

Κι' ἔτσι ἡ μάχη ἐτελείωσε. Συνέλαβαν ἀμέσως τοὺς δύο συμμοριτὲς, ἐνῶ ὁ Τζῆν ἐσκυβε ἐπάνω στὸν Τρομοκράτη, πὺθ' κοιτότανε ὑπείως καὶ καταματωμένος. Ἐπλησίασαν καὶ ἄλλοι. Κάποιος ἀνεσήκωσε τὴν κουκούλα του κι' ἀπεκάλυψε τὸ πρόσωπό του.

Φάνηκε ἕνα πρόσωπο ἡλικιωμέ-

Ὁ Τρομοκράτης σηκώθηκε καὶ χαιρέτησε εὐγενεῖα τὴν ἐκπληκτικὴν γυναῖκα.

νου όπωσδήποτε, ανθρώπου, με τὰ χαρακτηριστικά συσπαρμένα από τόν πόνο.

Κι' ένώ οι ντέτεκτιβς είχαν έπιδοθή στην εξέταση των πτωμάτων και προσπαθούσαν να βοηθήσουν τούς δικούς τους τραυματίας, ό Τζίν έτρεξε όλόχαρος στο δωμάτιο της Άννας, αλλά βρήκε την πόρτα κλειστή!

Όσο κι' άν κτύπησε, δέν ήρθε εκείνη να τού άνοίξει.

Δέν ήξερε τί να υποθέσει. Άνήσυχος ξανακτύπησε την πόρτα κι' άφου δέν πήρε καμμία απάντηση, την έσπασε με τούς γερούς του ώμων.

Όταν μπήκε μέσα στο δωμάτιο, έμεινε έκπληκτος. Η Άννα δέν ήταν εκεί κι' ή άκαταστασία τού δωμάτιου έδειχνε τή βιαστική φυγή της. Έψαξε παντού αλλά δέν την βρήκε. Περισσότερο άνήσυχος έτρεξε και ρώτησε όλους τούς συμμορίτες, πού είχαν συλλάβει. Έντρομοι έκείνοι τού άπάντησαν ότι δέν ήξεραν τίποτε.

Περίεργο! Τί ν' άπέγινε, λοιπόν, ή Άννα; Πού πήγε; Γιατί να μην συμμορφωθή με ό,τι είχαν συμφωνήσει.

Ό Τζίν ήταν πολύ στενοχωρημένος κι' άποτελούσε παραφωνία μέσα στην γενική χαρά. Οι ντέτεκτιβς κι' ίδιος ό Ρίσαρντ Νάγκελ, ήταν όλοι κατενθουσιασμένοι. Ό άθλος πού έπέτυχαν ήταν πολύ σοβαρός, πολύ μεγάλος. Η ιδέα ότι έξόντωσαν τόν περίφημο Τρομοκράτη, τούς έκανε τρελλούς από χαρά, κι' υπερηφάνια.

Έν τώ μεταξύ συνεχίζανε τίσ έρευνές τους στον κρυφώνα προσταφώντας να συλλέξουν όσο μπορούσαν περισσότερα στοιχεία.

Δέν κατώρθωσαν όμως να βρουν τίποτε πού να φωτίσει τόν μυστήριο τού Τρομοκράτου. Φαίνεται ότι ό κακούργος ήξερε καλά τή δουλειά του και δέν άφηνε πουθενά κανένα έγγραφο ντοκουμέντο, ή όποιοδήποτε άλλο πειστήριο.

Οι συμμορίτες δέν ήξεραν να πουν τίποτε για τόν άρχηγό τους κι' άπορούσαν μονάχα για τόν αϊφνιδισμό της Σκότλαντ Γυάρδ.

Η βροχή είχε πιά σταματήσει. Και οι άστυνομικοί έφυγαν, παίρνοντας μαζί τους σιδηροδέσιμους τούς συμμορίτες.

Στην άνάκριση οι συμμορίτες δέν κατέθεσαν τίποτε διαφωτιστικό για τόν Τρομοκράτη. Αυτοί ήσαν άπλά μέλη της συμμορίας και δέν έγνώριζαν καμμία λεπτομέρεια γι'αυτήν τήν άρχηγό της ούτε για τήν σύνθεσή της γενικά.

Οι έφημερίδες άνέγραψαν με μεγάλα στοιχεία τήν είδηση της έκτελέσεως τού περιονύμου κακοποιού και έπλεκαν τόν έγκώμιο της Σκότλαντ Γυάρδ.

Ό Τζίν όμως ήταν άπαρηγόρητος. Η έξοφάνισή της άδελφής του τού γεννούσε χίλιες δυό υποψίες, χωρίς όστόσο να μπορεί να δώσει μι' άπιθανοφανή εξήγηση. Στην ίδια άμηχανία βρισκόταν κι' ό Ρίσαρντ Νάγκελ, στον όποιον ό νέος κατέφυγε για να ζητήσει τήν βοήθειά του.

—Πολλές υποθέσεις θα μπορούσαμε να παραδεχθούμε, τού είπε. Άλλά πώς να ξέρουμε πιά είναι ή σωστή; Τό πράγμα είναι, άληθινά μυστηριώδες. Τήν άδελφή σας τήν εξαφάνισαν άραγε οι κακούργοι ή έφυγε μήπως, μόνη της; Δέν μπορούμε δυστυχώς να τού ξέρουμε!

—Σας παρακαλώ, ψιθύρισε συγκινημένος ό Τζίν, δέν μπορείτε ν' αναλάβετε αυτή τήν υπόθεση;Νά μάθαινα έπί τέλους κάτι θινά μυστηριώδες. Τήν άδελφή σας τήν εξαφάνισαν άραγε οι κακούργοι ή έφυγε μήπως, μόνη της; Δέν μπορούμε δυστυχώς να τού ξέρουμε!

—Δέχομαι ευχαρίστως, μίστερ Τζίν, είπε ύστερα από λίγη σκέψη. Είμαι κι' εγώ περίεργος και θα καταβάλω κάθε προσπάθεια για να διαλευκάνω αυτό τόν μυστήριο.

—Κι' άσφαλώς θα τόν κατορθώσετε, παρατήρησε ό Τζίν.

—Ίσως ναι, ίσως όχι. Πάντως ή υπόθεση είναι πολύ σκοτεινή και θα χρειασθούν μεγάλες προσπάθειες για να εξιχνιασθή.

Ό Τζίν πήρε τόν χέρι τού άστυνομικού και τού είπε ίκετευ.

Οι άστυνομικοί με τὰ περιστροφή στα χέρια ώρμησαν πρὸς τίσ διάφορες πόρτες.

τικά. —Σας παρακαλώ να καταβάλετε όλη σας τήν έπιτηδειότητα, όλη σας τήν τέχνη. Προσπαθήστε τουλάχιστον να μάθετε άν ζή ή άν πέθανε.

Ό Ρίσαρντ Νάγκελ, άρχισε από τήν ίδια μέρα τίσ έρευνές του. Είχε καταστρώσει ένα σχέδιο, πού άσφαλώς θα είχε καλά άποτελέσματα, άν έπετύγγανε. Και τόν έβαλε σ' ένέργεια.

Ξαναπήγε στο κρησφύγετο τού Τρομοκράτου, μόνος και βάλθηκε να κάνει και νέα έρευνα, με μεγάλη προσοχή. Δέν παρέλειψε να εξέταση τίποτε. Μά, δυστυχώς, χωρίς άποτέλεσμα.

Άρχισε ν' άπογοητεύεται, όταν διέκρινε κοντά ένα παλιό κάδρο, κάποιο κουμπι. Τόν πίεσε και μι' άντουλάπα μετακινήθηκε άφήνοντας να φανή πίσω της μι' άσκοτεινή κατακόμβη.

Ό Ρίσαρντ έβγαλε τόν πιστόλι του κι' άναβοντας τόν κλεφτοφάναρό του, προχώρησε σιγά σιγά με προφύλαξη μέσα στην κατακόμβη.

Είχε μπή σ' ένα σκοτεινό διάδρομο, πού φαίνεται ότι τραβούσε σέ μακρός.

Φώτισε γύρω τούς τοίχους με τόν κλεφτοφάναρό του μά δέν έβλεπε τίποτα άλλο από τήν κιτρινάδα της ύγρασίας.

Προχώρησε άρκετά, ώπου έφθασε σέ μι' ά μεγάλη αίθουσα, και σχεδόν μουχλιασμένο.

Στους τοίχους κρεμόνταν δυό ανθρώπινοι σκελετοί, πού έφερον επάνω στα κρανία τους προσηρμοσμένα κρησφύγια.

Στό κέντρον βρισκόταν ένα μεγάλο τραπέζι με μερικές καρέκλες ένα γύρω του. Πίσω, στό βάθος, ύπρχε ένα ντουλάπι.

Ό ντέτεκτιβ πλησίασε εκεί και δοκίμασε ν' άνοίξει τήν πόρτα του. Τήν βρήκε κλειδωμένη και παρεβίασε με τὰ εργαλεία του, τήν κλειδαριά.

Μέσ' στό ντουλάπι κρεμόταν, από μερικές κρεμάστρες διάφορα ρούχα άνδρικά και λίγα γυναικεία.

Ό Ρίσαρντ πέταξε τόν ρούχα έξω κι' εξακολούθησε να ψάχνει. Σ' ένα μικρό συρτάρι τού ντουλαπιού, βρήκε κάτι πού τού κίνησε ιδιαιτέρως τήν περιέργεια.

Ήταν ένα μεγάλο κουτί, από καρδιά, με διάφορα σκαλίσματα γύρω—γύρω φιλοτεχνημένα, με άρκετά γούστο. Ό άστυνομικός παραβίασε τήν κλειδαριά και τ' άνοίξε.

Τό περιεχόμενο τόν άπεξημίωσε με τόν παραπάνω για τόν κόπο του. Βρήκε μέσα ένα σημειωματάριο, ένα μικρό περιστρεφόμενο μονόγραμμα και δυό δακτυλίδια, με πολύτιμα περάδια.

Πήρε τόν σημειωματάριο, πού ήταν δεμένο μ' ένα πολύτιμο χαρτόνι και τόν άνοίξε. Στην πρώτη σελίδα ήταν γραμμένες με λούσαν όλα γι'αυτή τήν γενναιότητα και τήν αυτοθυσία, πού μίειδε γραμμένα τὰ έξής: «Ό...—τ' όνομα ήταν οβρυσμένο—

Η έπιτυχία είναι βεβαία, άρκει να επιδείξωμε δραστηριότητα. Η άμοιβή μας θα είναι άρκετά σημαντική, τόσο, πού να δικαιολογή κάθε κόπο. Στην ίδια σελίδα, κάτω—κάτω, διάβασε: «ό τίσ ένεργείες μας. Όλοι πρέπει να τού είμαστε πιστοί». Στίς άλλευταία είδε κάτι πού τόν άφησε έμβρόντητο. «Ό Μεγάλος Άρχηγός είναι έρωτευμένος με τήν Άννα Κόττον. Αλλά τόν τρομερό πράγμα διαπίστωσα. Και τώρα τί πρέπει να κάνωμε;»

(Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΚΡΥΦΗ ΑΓΑΠΗ

ΥΠΟ Ε. ΓΚΡΑΤΣΙ

Η κυρία Άμαλία έπεσε στην πολυθρόνα, έκρυψε τόν πρόσωπό της στα χέρια της και ξαναόρισε τὰ κλάμματα. Όρθια κοντά της ή καμαριέρα προσπαθούσε να τήν ένθαρρύνει. Άλλ' αυτή δέν άκουγε τὰ λόγια της. Έσκεφτόταν μόνο τόν τρομερό, τόν άκατανόητο έκείνο πράγμα. Η λατρευτή της κόρη, ή Νούτσι—στην όποιαν είχε χαρίσει όλη τήν άγάπη της, άφ'ότου έμεινε χήρα, τρία χρόνια μετά τόν γάμο της—ή μικρή Ντούτσι πού χθές άκόμη έπαιξε κυνηγητό, είχε εξαφανισθή.

Μπαίνοντας τόν πρωτό, όπως συνήθως, στο δωμάτιό της, ή μητέρα έμεινε κατάπληκτη. Τόν κρεβάτι της ήταν άδειανό. Πώς είχε σηκωθεί έτσι νωρίς ή Νούτσι;

Χωρίς να σκεφθή καν να φορέσει κάτι επάνω από τήν έλαφρύ άρόμπα της, ή Άμαλία έτρεξε στον κήπο φωνάζοντάς την. Μά έπί τέλους ή ύπηρετής κι' ή κηπουρός πού ανέλαβαν να ψάξουν παντού και να ζητήσουν πληροφορίες σ' όλους τούς δρόμους της μικρής έπαρχίας πόλεως, έμαθαν από τόν σταθμάρχη τού σιδηροδρόμου ότι ή νέα είχε άνεβη στο τραίνο άφ'όυ πήρε εισιτήριο για τή Φλωρεντία.

—Θά πήγε στη γιαγιά της... Δέν ύπάρχει λόγος ν' άνησυχήτε... είπε στην Άμαλία ή πιστή καμαριέρα της.

—Μόνη, και χωρίς να μου πη τίποτε;

—Μά είναι πιά 18 χρονών... έτόλμισε να παρατηρήσει ή καμαριέρα.

Τόν μυστήριο εξηγήθηκε κάπως από ένα σημείωμα, πού είχε αφήσει ή Νούτσι επάνω στο κομοδίνο της:

«Άγαπητή μου μαμά. Είμαι πολύ δυστυχισμένη... Πηγαίνω για να με παρηγορήσει ή γιαγιά. Αυτή θα με καταλάβει.... Συγχώρησε με... Νούτσι»

Τώρα ή Άμαλία, καθισμένη μπροστά στο μικρό γραφείο της, άνοιγε τίσ έπιστολές πού είχαν φθάσει έκείνο τόν πρωτό. Άλλά τόν μυαλό της βρισκόταν άλλου. Μπρός από τὰ μάτια της περνούσε και ξαναπερνούσε τόν γράμμα της κόρης της. «Είμαι πολύ δυστυχισμένη...»

Ποιός ήταν λοιπόν ό πόνος πού έκανε τή Νούτσι να υποφέρει;... Και δέν μπορούσε να τήν παρηγορήσει αυτή, ή μητέρα της;... Έν τούτοις τήν αγαπούσε πάντα τόσο, ώστε, πρὸ πολλών έτών είχε άπαρηγή τόν έρωτα όταν ένας έλεγκτός και συμπαθητικός άνδρας ό δικηγόρος Τζώρτζι, τής έξήτησε να τήν παντρευτεί, προτεινοντάς της να κλείσει τήν Νούτσι εις ένα κολλέγιο όπως θά έκανε κι' έκείνος για τόν γιού πού είχε από τήν πρώτη του σύζυγο.

—Θά παντρευτούμε όταν τὰ παιδιά μας θα μεγαλώσουν και δέν θα μένουν πιά άνάγκη, τού άπήντησε ή Άμαλία.

Κι' ό δικηγόρος Τζώρτζι εξακολούθησε να τήν επισκέπτεται κάθε έβδομάδα, διακριτικά, όπως ένας πού ξέριε πώς μπορεί να διατηρούσε με κάποιο μαγικό φίλτρο τήν νεότητα και τήν δημοφιλία της, για να τήν κρατήσει άνεπαφη ως τήν ήμερα πού θα είχε τόν δικαίωμα να τήν προσφέρει σ' έναν άνδρα.

Έτσι πέρασαν τὰ χρόνια. Η Νούτσι δέν ήταν πιά παιδί. Άλλοια, χωρίς να είναι φιλάρεσκη, έμεινε πάντα τόν κέντρον του γυναικόκοσμου, με τήν κομψότητά της και με τὰ φυσικά της λυγμά γυναικάς, ένα λυγμό πού έσφιγγε τήν καρδιά της μητέρας της.

Δέν μπορούσε παρά να είναι έρωτικός ό πόνος πού έκανε τήν Νούτσι να υποφέρει;... Γιατί δέν καταλάβαινε ή Άμαλία ότι

ή κόρη της δέν ήταν πιά ένα μικρό κοριτσάκι;

Με μι' άκουρασμένη κίνηση, ή μητέρα πήρε ένα από τὰ γράμματα πού βρισκόταν μπροστά της. Έδίστασε κάπως να τόν άνοίξει. Γιατί τής έγραφε ό Τζώρτζι, άφ'όυ τόν είχε ιδη πρὸ τριών ήμερών;... Άνοίξε τόν φάκελλο και διάβασε:

«Φίλη μου. Έρχομαι να σάς ύπενθυμίσω τήν ύπόσχεση πού μου έδόσατε πρὸ δέκα χρόνων... Δέν νομίζετε ότι έφθασε ή στιγμή να τήν εκπληρώσετε, τώρα πού ή Άνδρέας μου έπηρε τόν δίπλωμά του και ή Νούτσι σας είναι τώρα πιά μι' ά δεσποινίς και δέν έχει τήν άνάγκη σας... Είμαι βέβαιος ότι αύριο, όταν θα έλθω στο σπίτι σας θα μου πητε έπί τέλους τήν ποθητή λέξη, πού τήν περιμένω από τόσον καιρό.... Με άφοσίωση Τζώρτζι».

Με τήν καρδιά άναστατωμένη σηκώθηκε για να τρέξει στο τηλέφωνο και να καλέσει τόν δικηγόρο στο σπίτι της. Περνώντας δίωκ μπροστά από ένα καθρέπτη είδε τόν χλωμό της πρόσωπο και τὰ κοκκινισμένα μάτια της και μετάνιωσε. Δέν ύπρχε λόγος να παρουσιασθή με τέτοια χάλια μπροστά του τώρα πού πλησίαζε ή στιγμή της πραγματοποίησεως της ύποσχεσεώς της.

Τό άλλο βαάδυ, όταν ή Άμαλία μπήκε στο σαλόνι, αντί τού δικηγόρου Τζώρτζι αντίκρυσε τόν γιού τού Άνδρέα. Ό νέος τήν έκαλησέρισε και τής έξήτησε πώς ό δικηγόρος τόν είχε στείλει να τής ζητήσει συγγνώμη για τή κάποια ξαφνική έργασία τόν είχε έμποδίσει να τήν επισκεφθή.

—Έκτός τούτου ήθελα και να σάς άποχαιρετήσω, πρόσθεσε ό Άνδρέας. Έλαβα χθές τόν διορισμό μου στην Πρεσβεία τού Βελιγραδίου. Σ' ένα μήνα τόν πολύ πρέπει να βρισκόμαι εκεί.

—Και τόν λές με τόση θλίψη; Όλοι οι νέοι θέλουν τήν ελεύθερη ζωή, μακριά από τήν ένοχλητική κηδεμονία των γονέων των.

—Εγώ, απεναντίας, θά ήθελα να δημιουργήσω ένα δεσμό, μι' άν οικογένεια.

—Εκατάλαβα! Είσαι έρωτευμένος.

—Μάλιστα... έψιθύρισε ό νέος δειλά. Και θά μαντέψατε ίσως με ποι'άν...

—Όχι, ή Άμαλία δέν είχε μαντέψει. Χρειάσθηκε να τής εξηγήσει ό Άνδρέας.

Άφιερωμένη στη δική της έλπιδα, δέν είχε αντίληφθή τόν έρωτα πού άνθούσε στην καρδιά της κόρης της. Είχε φανή τυφλή, έγωίστρια... Με τόν κεφάλι σκυμμένο, σάν ένοχος, ή Άμαλία κρατούσε με κόπο τὰ δάκρυα πού ήσαν έτοιμα να κυλίσουν.

Ό Άνδρέας τήν κύτταζε έκπληκτος. Ήταν συγκινημένη ή δυσχεστημένη;... Έπί τέλους, ή Άμαλία σηκώθηκε, διευθύνθηκε πρὸς τόν γραφείο κι' έγραψε λίγες λέξεις σ' ένα χαρτί.

—Διάβασέ το και πηγαίνε στο τήλεγραφείο τού είπε.

Είχε τόσο χλωμιάσει, ώστε τήν ρώτησε μήπως ήταν άδιάθετη.

—Όχι δέν έχω τίποτε...

Στό χαρτί ήταν γραμμένες δυό γραμμές:

«Γύρισε άμέσως. Σέ περιμένει ό Άνδρέας».

Η μητέρα σου πούσε συγχωρεί.

«Άγαπητέ φίλε. Κάνετε καλά πού δέν ήλθατε. Η ύπόσχεσίς μας, θα πραγματοποιηθή από τὰ παιδιά μας...» Τόν χέρι της έτρεψε. Τὰ γράμματα χοροπηδούσαν μπρός στα κουρασμένα μάτια της. Άλλά ήταν ήρεμη, γαλήνημένη. Θά έκανε εύτυχισμένη τήν κόρη της θυσιάζοντας άκόμη μι' ά φορά τή δική της καρδιά.

Στην επαύλη του Βαρώνου "Αστεν Μπόργκνορ, είχαν όλοι άναστατωθή. Τό πρώϊ έκείνο βρέθηκε σκοτωμένη στόν κοιτώνα της ή βαρώνη, μ' ένα τραύμα στό στήθος.

Τίποτε δέν άποκαλύφθηκε, πού νά μαρτυρήσει τόν δολοφόνο κι' αυτό έξε- νεύριζε περισσότερο τούς άνθρώπους της έπαύλεως Μπόργκνορ.

Τό πτώμα της βαρώνης έυενε άθικτο όπως βρισκόταν μέχρι ότου φθάσει ή άστυνομία πούχε έν τώ μεταξύ ειδοποιηθή.

Σέ λίγο πράγματι, δυό ντέτεκτιβς, άπ' τούς πιό όνομαστους της Σκώτλαντ Γυάρδ κι' κι' ένας ίατροδικαστής έφθασαν στην βίλλα.

Τούς ώδήγησαν άμέσως στόν κοιτώνα της νεκρής όπου έκαναν μιá προσεκτική αύτοψία. Πουθενά όμως δέν βρέθηκε κανένα δακτυλικό άποτύπωμα ή άλλο ίχνος ή τό μαχαίρι, με τό όποϊον έ- γινε τό έγκλημα.

Τό μόνον πού διεπιστώθη άπ' την αύτοψία ήταν ότι τό τραύ- μα ήταν πρόσφατο και θά είχε γίνει μόλις πρό πέντε ώρων. Φαίνεται ότι ό δολοφόνος έκτύπησε τό θύμα του καθώς έκοιμάτο, γιατί ή έκφρασις τού προσώπου της ήταν ήσυχη και γαλήνια.

Τό έγκλημα, θάχε γίνει άσφαλώς άπό άνθρωπο της έπαύλεως πού ήξερε καλά όλες τις συνήθειες της βαρώνης. 'Η άποψις αύ- τή έπεβεβαιωνόταν, άλλως τε κι' άπ' τό γεγονός ότι τό δωμάτιο της βαρώνης βρισκόταν στό κέντρον της βίλλας και θάταν άδύνατον νά φθάσει κανείς ως εκεί, άπ' έξω, χωρίς νά γίνει άντιληπτός.

Όταν οί πρώτες έρευνες έτελείωσαν οί άστυνομικοί ζήτησαν νά ξετεάσουν τούς ένοίχους και τό προσωπικό της έπαύλεως.

Πρώτη ξεετάσθηκε ή μητέρα της βαρώνης, ή όποία, με δάκρυα στα μάτια, είπε ότι ήξερε για τις συνήθειες της κόρης της και για την ζωή της.

Κατόπιν, ξεετάσθηκε ό βαρώνος, ό όποιος έξέφρασε την έκ- πληξή του για τό έγκλημα, τό όποϊον δέν ήξερε σε ποιá έλατήρια ν' άποδόσει.

'Ήταν πολύ ψυχραιμος και μιλούσε μ' ένα ψυχρό και κατηγο- ρηματικό τρόπο.

'Επειτα πέρασαν μπροστά άπ' τούς άστυνομικούς, χωρίς νά προσθέσουν τίποτε τό διαφωτιστικό, οί ύπηρέτες της έπαύλεως, δυό καμαριέρες, μιό οϊκονόμος, δυό ίπποκόμοι, ένας μάγειρος και τρεις άλλοι ύπηρέτες.

Τελευταίος ξεετάσθηκε ό κηπουρός. Αυτός έπρεσε, άπ' την άρ- χή, σε μερικές άντιφάσεις, πράγμα πού γέννησαν τις ύποψίες των άστυνομικών και τόν υπέβαλαν σε δεύτερη έξονυχιστική ξεέταση. 'Ο κηπουρός τρομοκρατημένος αναγκάστηκε νά πη ότι είχε τρυ- πώσει την νύκτα στόν δεύτερον όροφο, όπου βρισκόταν ό κοιτώ- νας της βαρώνης, αλλά ότι πήγε ως εκεί για μιá αίτία πού δέν ή- θελε νά όμολογήσει.

Μπροστά στην έπιμο- μονή, όμως, των άστυνομικών ξεήγησε ότι άνέβηκε ως εκεί, γιατί ήθελε νά πάη στό δωμά- τιο κάποιας καμαριέρας, — πού την ώνόμασε — την όποιαν ά- γαπούσε άπό καιρό. 'Αλλά με- τάνιωσε και γύρισε πίσω, χωρίς νά φαντασθή ποτέ ότι σκότωσαν στό δωμάτιό της τη βαρώνη.

Οί δικαιολογίες αυτές θεω- ρήθηκαν γελοίες κι' άστέρι- κτες κι' ό κηπουρός συνελή- φθη. 'Ήταν φανερό ότι ή- ταν ό δολοφόνος της βαρώνης. Για ποιό λόγο έκανε τό έγκλη- μα, δέν μπορούσε κανείς νά ξεέρη. Πάντως τό έλατήριο δέν ήταν ή κλοπή, αλλά μάλ- λον ή εκδίκησης, έπειδή ή βα- ρώνη τού φερόταν πάντα ά- πότομα.

Μετά άπό την πανηγυρική άποκάλυψη τού δολοφόνου, διελύθη, όπως είπαμε, ή άπό- σφαιρα τού έννευρισμού και της άδμονίας.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Ο ΦΟΝΟΣ ΤΗΣ

'Ο βαρώνος παρακάλεσε τούς άστυνομικούς νά χρησιμοποιήσουν για την μεταφορά τού δολοφόνου τό αυτοκίνητό του, άν αυτό τούς ήταν περισσότερο εύκολο.

—Είμαι κατευχαριστημένος, είπε στους άστυνομικούς, πού διελευκάνθη άμέσως ή ύπόθεσις. 'Η δυστυχισμένη γυναίκα μου έ- πεσε θύμα τού σαδισμού ενός έγκληματίου. Εύτυχώς όμως πού ό ένοχος θά τιμωρηθή.

'Ο κηπουρός άκολούθησε τρέμοντας τούς άστυνομικούς, χωρίς νά πού νά διαμαρτύρεται ότι είναι άθώος. 'Αλλά οί διωμαρτι- ρίες του γενοΰσαν μονάχα την άγανάκτηση.

'Ενα πρωϊ — τέσσαρες μέρες ύστερα άπό τόν φόνο της βαρώ- νης — ό βαρώνος Μπόργκνορ, δέχθηκε στό γραφείο του την έπίσκεψη ενός άγνώστου.

—Είμαι, τού ξεήγησε ό έπισκέπτης ό ντέτεκτιβ Μάιλ' Έσσολ και σάς παρακαλώ νά μου επιτρέψετε νά σάς άπασχολήσω για λί- γα λεπτά.

—'Αν και δέν βλέπω σε τί μπορώ νά σάς φανώ χρήσιμος, έν τούτοις σάς άκούω μ' εύχαρίστηση άπήντησε εύγενικά ό βαρώνος.

'Ο ντέτεκτιβ έσπευσε νά τόν εύχαρίστηση και τού είπε:

—'Ασφαλώς, σέο, θά σάς στοίχισε πολύ ή δολοφονία της συ- ζύγου σας και κατά συνέπειαν ή σύλληψις τού δολοφόνου της θά σας ίκανοποιήσει έξαιρετικά. Δυστυχώς όμως έκείνος πού συνελή- φθη δέν είναι ό δολοφόνος,

'Ο βαρώνος φάνηκε έκπληκτος.

—Δέν σάς καταλαβαίνω!.. ψιθύρισε τί θέλετε νά πητε;

'Απλούστατα ότι ό κηπουρός δέν είναι ό δολοφόνος της συζύ- γου σας, αλλά κάποιος άλλος, πού θ' άποκαλυφθή, φθάνει νά μη θε- λήσετε νύ μ' έμποδίσετε.

—Και ποιόν ύποπτεύετε ώστε νά φαντάζεσθε πώς θά σάς έμποδίσω στην σύλληψή του.

'Ο ντέτεκτιβ δέν φάνηκε νά κατάλαβε την ειρωνία.

—Θά σάς ξεηγήσω, άπήντησε, πού βασίζω τις ύποθέσεις μου.

'Εμελέτησα την ύπόθεσή σας, ξεέτασα σε προσοχή τόν κηπουρό και βεβαιώθηκα ότι πραγματικώς δέν θά είχε κανένα συμφέρον ό άνθρωπος αυτός νά σκοτώσει την βαρώνη. Δέν θά διεκινδύνευε νά κάνει ένα έγκλημα πού θά τού στοίχιζε την ζωή, χωρίς κανέ-

να σοβαρό έλατήριο. Τό ότι άνέβηκε έκείνη τη νύκτα στόν δεύτερο όροφο, δέν είναι έν- δεικτικό ένοχής. Είναι άπλη- σύμπτως. 'Εχω την πεποί- θηση ότι κάποιος άλλος σκό- τωσε τη βαρώνη, κάποιος άλλος πού θά είχε πολύ σοβαρούς λό- γους νά τό κάνει.

—Και ποιός φαντάζεσθε, πώς είναι αυτός;

—Δέν κατηγορώ κανένα. Είμαι βέβαιος, όμως, ότι οί άφορμές τού έγκλήματος δέν είναι ή άπότομη συμπεριφορά της κυρίας στόν ύπηρέτη της.

'Ο βαρώνος έφάνηκε νά θίγεται άπ' τά λόγια τού ά- στυνομικού.

—Δέν μπορώ νά καταλά- βω ποιός άλλος θά είχε λόγους νά σκοτώσει την γυναίκα μου. Αυτό πού λέτε κύριε, θίγει, την οικογενειακή μου τιμή.

—Σάς παρακαλώ! Δέν θέ- λω νά σάς θίξω. Θέλω άπλώς νά σάς παρακαλέσω νά με βοηθήσετε στην άνάκαλυσή του

Τρελλά έρωτευμένος την κύτταζε διαρκώς στα μάτια.

ΥΠΟ ΣΤΡΟΜ ΧΑΝΓΚΕΤ ΒΑΡΩΝΗΣ

δολοφόνο. Θά έχετε, λοιπόν αύτή την εύγενική καλωσύνη;

—Πολύ εύχαρίστως άπήντησε, ψυχρά ό βαρώνος.

Την άλλη μέρα ό ντέτεκτιβ ξανάρθε στη βίλλα.

Τό προσωπικό είχε ειδοποιηθή — έν τώ μεταξύ — κι' έφρόντιζε, όπως μπορούσε, νά τόν έξυπηρετήσει.

'Η μητέρα της βαρώνης έδειξε μεγάλη έκπληξη, άπό την ά- άποκάλυψη τού ντέτεκτιβ. Παρ' όλο πού εξακολουθούσε νά πιστεύη ότι ό κηπουρός ήταν ό δολοφόνος της κόρης της, ώστό- σο προθυμοποιήθηκε νά δώσει κάθε πληροφορία πού της ζήτησε ό άστυνομικός.

Μεταξύ των άλλων, πού τά νόμιζε ως έπουσιώδη, όμολόγη- σε ότι ό γαμπρός της, πριν παντρευθή, ήταν συνδεδεμένος με κάποια άλλη, μιá γυναίκα της κοινής καταγωγής. πράγμα ά- κριβές πού τόν άνάγκασε νά διακόψει κάθε σχέση μαζί της, άν και την άγαπούσε πολύ κι' είχε σπαταλήσει τεράστια ποσά για χάρη της.

'Από τις πληροφορίες πού τούδωσε ή μητέρα της βαρώνης και άπό όσες κατώρθωσε νά συγκεντρώσει ό ίδιος άπ' άλλες πη- γές, έμαθε ότι ή νέα αύτή Μαιτζ' Άύρες ήταν τόνόμα της ήταν άλλο- τε χορεύτρια σ' ένα καμπαρέ όπου και είχε γνωρισθή και συνδε- θή με τόν βαρώνο.

Οί αισθηματικές τους σχέσεις είχαν κρατήσει άρκετόν καιρό. 'Ο βαρώνος έμφανίζοταν διαρκώς μαζί της στα κέντρα χωρίς νά λαμβάνη ύπ' όψει του τό παρελθόν της, τό έντελώς άταίριαστο με την άριστοκρατική καταγωγή του και την κοινωνική του θέ- ση. 'Ήταν τρελλά έρωτευμένος μ' αύτήν και την κύτταζε διαρ- κώς στα μάτια.

'Εξαφνα μιá μέρα διέκοψε άπότομα κάθε σχέση μαζί της και σε δυό έβδομάδες άνηγγέλθησαν οί γάμοι του.

'Η Μαιτζ έμεινε τώρα σ' ένα μικρό διαμέρισμα σε κάποιο προά- στειο και περνούσε ζωή μάλλον ήσυχη.

'Ο ντέτεκτιβ έσπευσε νά την συναντήσει.

'Εκείνη τύπος εύθυμης και άνοιχτόκαρδης γυναίκας τόν δέ- χθηκε πρόθυμα στό σπίτι της. 'Ο άστυνομικός άπέφυγε νά της φανερώσει την πραγματική του ταυτότητα και της είπε ότι ήταν έμπιστος φίλος τού βαρώνου.

'Η Μαιτζ 'Αύρες έδειξε μεγάλη εύχαρίστηση και τόν ρώτη- σε λεπτομέρειες για την ζωή τού βαρώνου, ύστερα άπ' τόν φόνο της γυναίκας του.

'Ο ντέτεκτιβ της έδωσε πρόθυμα τις πληροφορίες πού ζητού- σε, κι' έκείνη τόν άκουγε με μεγάλο ένδιαφέρον.

'Αφού κατώρθωσε νά της γεννήσει την εύπιστοσύνη μιλών- τας άδιάκοπα για τόν φίλο της τόν βαρώνο της είπε, κάνοντας λιγάκι τόν στενωχωρη- μένον.

—'Ο βαρώνος μου άνέ- θεσε και κάτι πού δέν ή- θελα ν' αναλάβω. Σάς πα- ρακαλεί, δηλαδή, νά μου δώσετε τά γράμματά του, γιατί δέν θέλει νά βρι- σκωνται στα χέρια σας, ύ- στερα άπ' τόν φόνο της συζύγου του.

'Η Μαιτζ, πού δέν πε- ρίμενε νά τ' άκούσει τέτοιο πράγμα, ξεφρνίσθηκε.

—Περίεργο είπε! Για ποιό λόγο θέλει τώρα τά γράμματά του; 'Η δικαιο- λογία πού μου είπατε δέν είναι σοβαρή. 'Αρνούμαι κατηγορηματικά νά έκτε- λέσω την έπιθυμία του.

'Εκείνο πού ήθελε ό ντέτεκτιβ ήταν νά διαβά- σει τις έπιστολές αυτές. 'Αλλά, δυστυχώς, ή Μαιτζ δέν θά τόν έξυπηρετούσε,

Με τό περιστρεφο στό χέρι ώρμησε μέσα.

Κι' άμήχανος δέν ήξερε τί νά κάνει. 'Εξαφνα κύτπησε τό κουδούνι της πόρ- τας. 'Η Μαιτζ, κύτταξε άπό τό παράθυρο, και φώναξε δλόχαρη.

—'Ω! άπίστευτο! Είναι ό βαρώνος! 'Ηρθε νά με δει!

Χωρίς νά χάσει την ψυχραιμία του ό άστυνομικός, της είπε με προσποιητή ευ-

θυμία.

—'Εγώ θά κρυφθώ πίσω άπ' αυτές τις κουρτίνες για νά τού κάνω έκπληξη.

Γελώντας ή Μαιτζ τόν έσπρωξε προς τά εκεί κι' έτρεξε ν' άνοιξη.

'Η καρδιά τού ντέτεκτιβ κυπούσε δυνατά.

Σέ λίγο μπήκε ό βαρώνος με την Μαιτζ κι' άκουσε την φω- νή του νά λήν...

—Μόλις μου πέρασε ή στενωχώρα άπ' τόν θάνατο της γυναί- κας μου, ήρθα νά σε δω.

'Η Μαιτζ τόν εύχαρίστησε.

—Ξέρεις πόσω σ' αγαπώ, Μαιτζ, εξακολουθώ έκείνος με θερ- μή φωνή. Σε βεβαιώ ότι για σένα μπορώ νά κάνω ότιδήποτε. Γι' αυτό δέν φαντάζομαι ν' άρνηθής νά με παντρευτής, τώρα πού σκότωσαν την άτυχη βαρώνη. Εύτυχώς τώρα πιά είμαι πλούσιος. Δέν είμαι ό ξεπεσμένος, πού δέν είχε τίποτε άλλο άπ' τόν τίτλο του, πού τόν πούλησε σε μιá γυναίκα πού δέν την άγαπούσε. Δέν θέλω νά θίξω την μνήμη της βαρώνης. Πραγματικώς ύπήρξε μιá άγία γυναίκα.

—'Ωστε μου κάνεις, βαρώνε, πρόταση γάμου; ρώτησε μ' άνυπό- μονη φωνή ή Μαιτζ.

—Μάλιστα. Με την διαφορά πώς πρέπει νά περιμένουμε νά περάσει λίγος καιρός, γιατί είναι τόσο πρόσφατος, όπως βλέπεις ακόμα ό θάνατος της γυναίκας μου.

—Δέν έχω καμμιá άντίρρηση, είπε εύχαριστημένη ή Μαιτζ.

'Η συμφωνία τους έκλεισε μ' άλλεπάλληλα φιλιá και τρελλά άγκαλιάσματα.

'Ο ντέτεκτιβ δέν είχε πιά καμμιá άμφιβολία.

'Ήταν όλοφάνερο πώς ό δολοφόνος της βαρώνης ήταν ό ίδιος ό άνδρας της.

'Ο βαρώνος δέν είχε πάψει ούτε στιγμή ν' αγαπά την παλιά του έρωμένη. Την είχε έγκαταλείψει τότε, όχι για την ταπεινή της καταγωγή, ή όποία ούτε τόν ένδιέφερε καν, αλλά γιατί είχε καταστραφή κι' ήθελε ν' άνορθώσει τά οικονομικά του μ' ένα πλούσιο γάμο.

'Όταν τό επέτυχε αυτό, όταν κατώρθωσε νά ξαναγίνει πλού- σιος, ή γυναίκα του τού ήταν άχρηστη και ένοχλητική και φρόντιζε νά την ξεφορτωθή, για νά μπορέσει νά παντρευθή την παλιά του έρωμένη.

Δέν τού χρειαζόταν πιά άλλο τίποτε νά μάθη. Παραμέρισε την κουρτίνα και με τό περιστρεφο στό χέρι ώρμησε προς τό βα- ρώνο και τόν άπταξε άπ' τό λαϊμό.

—'Η κωμωδία έτελείωσε! τού φώναξε. Την βαρώνη έσύ- την σκότωσες.

'Ο βαρώνος, μουγκρίζον- τας άπ' την λύσσα, δέν έχασε τό θάρρος του. 'Εσπρωξε μα- κρυνά τόν ντέτεκτιβ κι' έτρεξε προς την πόρτα, κατεβαίνον- τας γρήγορα τις σκάλες.

'Ο ντέτεκτιβ ώρμησε πίσω του, άφήνοντας έμβρόντητη Μαιτζ.

Κατέβηκαν γρήγορα τις σκάλες και βγήκαν στό δρόμο. 'Ο βαρώνος έτρεχε άπε- γνωσμένα άδιαφορώντας για τούς διαβάτες πού τόν κύττα- ζαν ξαφνιασμένοι.

—Συλλάβτέ τον! φώναξε ό ντέτεκτιβ. Είναι φορηάς!

Τρεις διαβάτες ώρμησαν νά πιάσουν τόν βαρώνο. 'Αλ- λά έκείνος έκείνος έβγαλε τό πιστόλι του, τό στήριξε στόν κρόταφό του πίεσε την σκαν- δάλη και σωριάστηκε στό έ- δαφος. ΣΤΡΟΜ ΧΑΝΓΚΕΤ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Όταν ο Στήβεν Ντύνκαν έφθασε στη γέφυρα του Ουέστμινστερ, σταμάτησε κι' εκύτταξε γύρω του για να πεισθί πως δεν τον έβλεπε κανείς. Έβγαλε έπειτα από την τσέπη του, ένα ρεβόλβερ με πέντε σφαίρες κι' ένα κάλυκα άδειανό, έσκυψε προς τὸ ποτάμι κι' άφησε τὸ όπλο του να πέση. Για μιά στιγμή έμεινε ακίνητος, περιμένοντας ν' άκούση τὸν παφλασμό που θά έκανε τὸ περιστόφο, στην επιφάνεια του νερού. Άλλά την ίδια στιγμή, διέσχισε τὴ νυκτερινή σιωπή ή σειρήνα ενός βαποριού.

— Έννεά φορές, στις δέκα, τὸ όπλο είναι εκείνο που προδίδει... μονολογούσε ο Στήβεν, ενώ απομακρυνόταν από τὸ ποτάμι. Εύτυχώς τὸ δικό μου δεν θά βρεθί.

Λίγα λεπτά αργότερα, έμπαινε στην πολυκατοικία που έμενε. Δεν συνήνησε κανένα. Αντί να πάρη τὸ ασανσέρ, ανέβηκε τὴ σκάλα γρήγορα κι' άθόρυβα, έχώθηκε στο διαμέρισμά του κι' έκλειδωσε τὴ πόρτα.

Ήταν βέβαιος πιά πὸς δεν θά τὸν άνησυχούσε κανείς. Έξήτασε τὰ ρούχά του, για να πεισθί πως δεν είχαν τὸ παραμικρό ύποπτο ίχνος, άπ' αὐτά που προδίδουν κάποτε έναν ένοχο. Έκαθάρισε τὰ παπούτσια του από τὴ λάσπη και τὰ γυάλισε πρόσεκτικά. Άναψε έπειτα ένα τσιγάρο κι' εκάθισε στο γραφεϊό του, για ν' άποτελειώση ένα γράμμα.

Άποτελούσε και αὐτὸ μέρος τοῦ σχεδίου του. Τὸ γράμμα του, θά τὸ έστελνε σ' ένα συνεταίρο τῆς επιχειρήσεως, έγκυπτο στη Νότιο Άμερική κι' άρχιζε ὡς εξής.

«Άγαπητέ μου Κάνκ. Έδείπνησα πρόχειρα στο «Πικαντίλλυ». Τώρα, ή ώρα είναι 9. Σκοπεύω λοιπόν ν' άφιερῶσω όλη τὴ βραδυά μου, για να σου εκθέσω τὴν κατάσταση τοῦ εργοστασίου».

Έπακολουθούσαν μερικὲς λεπτομέρειες, αριθμοί, στατιστικὲς. Άλλά ο Στήβεν είχε ετοιμάσει τὸ γράμμα αὐτὸ πολύ πριν, γιατί στις 9, έχρησιμοποίησε τὸ ρεβόλβερ που επέταξε στο ποτάμι. Ο σκοπὸς του ήταν νά κάνη νά πιστευθί ότι όλο τὸ βράδυ έκείνο έγραφε στο σπίτι του. Η απόδειξις δεν ήταν βέβαια άναμφισβήτητη. Όπωςδήποτε όμως από 10 ανθρώπους οί 9 θά τὴν εὑρισκαν άρκετὰ πειστική.

Άφού έγραψε τὶς τελευταίες γραμμὲς χωρίς νά προδίδεται ή ταραχή του από τὸ παραμικρὸ τρεμουλιασμα, άφησε νά στεγνώση καλά τὸ μελάνι, για νά μὴ διακρίνεται ότι έτρόκειτο για μιά νέα προσθήκη στο έτοιμο γράμμα.

Έξαφνα, εκτύπησε τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου. Ο Στήβεν άπλωσε τὸ χέρι του προς τὸ άκουστικό. Άλλά τὸν συνεκράτησε μιά φρόνιμη σκέψις. Ίσως αὐτὸς που τὸν τηλεφωνούσε νά τὸν είχε ξαναζητήσει ενωρίτερα. Για νά δικαιολογηθί που δεν είχε άπαντήσει, ήμπορούσε μόνον νά πῇ ότι τὸ τηλεφώνό του ήταν χαλασμένο. Έν τοιαύτη περιπτώσει όμως, δεν έπρεπε νά δόση και τώρα καμμιά άπάντηση. Αὐτὸ κι' έκανε.

Επέρασε μιά ώρα κατὰ τὴν όποίαν ο νέος ανεπόλησε όλα τὰ περιστάτικά τῆς βραδυᾶς, για νά πεισθί ότι δεν είχε κανέ α λάθος. Είχε γλυτώσει από τὴ καταστροφή με τὸν μόνον τρόπο που τοῦ παρουσιαζόταν. Και δεν αισθανόταν τύψεις γι' αὐτό. Στο κάτω-κάτω έφταιγε ο Τζών Λέφτερ, ο πῶτος συνεταίρος τῆς επιχειρήσεως. Άν δεν έκανε εκείνον τὸν έλεγχο, δεν θά τὸν άνάγκασε νά τὸν σκοτώση.

— Τί έπρεπε νά κάνω ; έσυλλογίστηκε ο Ντύνκαν. Ν' αφήσω νά χαθούν για πάντα, ή ύπόληψίς μου, ή θέσις μου στην επιχείρηση, ή Μύρνα Λέφτερ ή κόρη του με τὴν προίκα τῆς ;. Όχι βέβαια ! Τὸ έστικτο τῆς άμύνης μ' έσπρωχνε νά λάβω τὰ μέτρα μου.....

Εκείνο τὸ πρωί, είχε καταλάβει ότι ο γέρος Τζών Λέφτερ, άνεκάλυψε τὶς καταχοήσεις και τὶς πλαστογραφίες του. Έπρεπε λοιπόν νά δράση, χωρίς νά χάση ούτε στιγμή.

Ήξερε ότι ο σέρ Τζών θά έμενε τὸ βράδυ ὡς αργά, στο εργοστάσιο, για νά τελειώση τὸν έλεγχο τῶν βιβλίων. Κατὰ τὶς όκτώ έδείπνησε στο «Πικαντίλλυ». Κι' έφρόντισε κατὰ τὴ συζήτησή του, με κάποιον γνωστό του, νά τονίση ότι ήταν άναγκασμένος νά γυρίση στο σπίτι του ενωρίς, γιατί είχε πολλή δουλειά.

Πράγματι, έπῃγε μ' ένα ταξί στη πολυκατοικία που έμενε κι'

ΥΠΟ Π. ΤΕΛΙΟ

ανέβηκε με τὸ ασανσέρ, ὡς τὸ διαμέρισμά του, δίδοντας ένα ποῦρο στον υπάλληλο. Μόλις όμως έμπήκε στη πόρτα του, ξαναβγήκε, κατέβηκε από τὴ σκάλα, χωρίς νά τὸν ιδῇ κανείς και πήγε στο εργοστάσιο.

Άνοιξε τὴν έξώπορτα με τὸ κλειδί του, ανέβηκε άθόρυβα κι' έφθασε έξω από τὸ γραφεϊό τοῦ σέρ Τζών. Από τὴ μισανοικτὴ πόρτα, είδε τὸν γέρο νά κάθεται μπρὸς στο τραπέζι, έχοντας γυρισμένη πρὸς αὐτὸν τὴν πλάτη. Τὸ ρεβόλβερ που έχρησιμοποίησε, ήταν σχεδόν άθόρυβο και ή σφαίρα μπήκε στο κεφάλι τοῦ θυματοῦ του, πίσω από τὸ αὐτί. Ο σέρ Τζών έπεσε λίγο πρὸς τὰ εμπρός, χωρίς τὸν παραμικρὸ στεναγμό κι' έμεινε ακίνητος.

Έπειτα ανεστάωσε τὸ γραφεϊό κι' έφυγε, παίρνοντας μαζί του όλα τὰ χρήματα που ὑπῆρχαν στα συρτάρια. Έτσι θά φαινόταν πὸς έπρόκειτο περί ληστείας.

Τέλος επέταξε στο ποτάμι τὸ όπλο του και γύρισε ήσυχος στο σπίτι του.

Είχε λάβει όλες τὶς προφυλάξεις για νά μὴν άποκαλυφθί. Κανείς δεν τὸν είχε ιδῇ ούτε τὰ μπαίνει, ούτε νά βγαίνει από τὸ εργοστάσιο. Ούτε και ο θυρωρὸς τῆς πολυκατοικίας, όπου κατοικοῦσε, τὸν είδε τὴ στιγμή που επέστρεψε. Ποιὸς ποτὲ θά τὸν ὑποπτευόταν ;

Τὸ άλλο πρωί, μόλις είχε σηκωθί από τὸ κρεβάτι του, άκουσε νά χτυποῦν τὴν πόρτα του. Κι' έμεινε κατάπληκτος, όταν είδε μπροστά του τὴ Μύρνα, τὴν κόρη τοῦ συνεταίρου του που εκόττωσε.

— Δεν είναι σωστὸ, βέβαια, νά σὰς άνησυχῶ τέτοιαν ὥρα, Βίβιαν, τοῦ είπε ή νέα, μπαίνοντας. Είχα όμως ατόλυτη άνάγκη νά σὰς μιλήσω. Χθες τὸ βράδυ σὰς έήτησα δυὸ ή τρεῖς φορές στο τηλεφώνω, χωρίς νά λάβω άπάντηση.

— Φαίνεται ότι θά χάλασε τὸ τη'έφωνο, άπήνησε ο Ντύνκαν. Γιατί ἐγὼ ήμουνα ἐδῶ από νωρίς. Έγραφα ένα τεράστιο γράμμα. Θέλετε νά σὰς τὸ δείξω ;

— Επῃγε νά τὸ φέρω, για νά τὴν άναγκάση νά πιστοποιήση άργότερα ότι τὸ είχε ιδῇ με τὰ μάτια τῆς, άν παρουσιαζόταν άνάγκη. Έκείνη τοῦ έρριξε μιά ματιά άδιαφορίας και τοῦτὸ επέστρεψε. Ήταν φανερό ότι δεν ήξερε ακόμα τὸν θάνατο τῆς.

— Τὸ ξέρω Βίβιαν, ότι είσθε πολύ εργατικός, τοῦ είπεν ή νέα. Τὸ ίδιο λέει πάντα κι' ο πατέρας μου. Πρέπει όμως νά σὰς έξηγήσω τὴν αἰτία τῆς επισκέψέως μου. Έρχομαι για τὸ ζήτημα τῶν άρραβόνων μας.

— Για τὸ ζήτημα τῶν άρραβόνων μας ; Δηλαδή ; Περί τίνος πρόκειται ;

— Πρέπει νά τὸς διάλύσωμε, Βίβιαν.

— Νό τὸυς διάλύσωμε ; Μὸ τί λέτε, άγαπητή μου Μύρνα ;.

— Άκούστε, Βίβιαν. Μοῦ φαίνεται ότι δεν σὰς... ότι δεν με τραβᾷ πρὸς εὐας καμμιά συμπάθεια. Και ένας τέτοιος γάμος δεν μπορεί νά μὰς χάριση τὴν ευτυχία.

Προτοῦ άπάντησις ο Ντύνκαν σκέφθηκε σοβαρά. Θά ήταν άπελπιστικό νά έχανε τὴ Μύρνα, τώρα που ο πατέρας τῆς είχε πεθάνει, αφήνοντάς τῆς όλη τὴν περιουσία του.

— Μά δεν καταλαβαίνετε λοιπόν, ότι σὰς άγαπῶ μ' όλην μου τὴ καρδιά ; είπε μ' ένα τέτοιο τόνο, ὡστε τὰ μάτια τῆς νέας έγέμισαν από δάκρυα τρυφερότητος.

Τὴν έπλησίασε κι' εκάθισε δίπλα τῆς. Η κατάσταση αἰπαιτούσε πολλὴν επιτηδειότητα.

— Βίβιαν, άπήνησε ή νέα. Και πάλι σὰς λέω ότι δεν αισθάνομαι για σὰς ότι πρέπει νά αισθάνεται ένα κορίτσι, για κείνον, που θά παντρευθί. Δόστε μου πίσω τὸν λόγο μου.

— Όπως θέλετε έπρόφερε ο Ντύνκαν.

Είχε σχεδιάσει τὴν τακτική που έπρεπε ν' ακολουθήση. Μ' ένα χαρακτηριστικό της Μύρνας, οί παρακλήσεις και ή έπιμονή θά έφερναν αντίθετο αποτέλεσμα από τὸ επιδιωκόμενο.

Τίποτε δεν θά μπορούσε νά τὴν μεταπειλήση. Άπεναντίας άν έπροσπαρῖετο ότι θυσιαζότανε θά άγγιζε ίσως τὴν ευαίσθητη χορδή τῆς καρδιάς τῆς και αισθανόταν τῆς προκαλοῦσε τὸν οίκτο.

— Η μόνη μου επιθυμία είναι νά γίνετε ευτυχισμένη, έπρόσθεσε. Σὰς δίνω πίσω τὸν λόγο σας, άφού τὸ θέλετε. Άπό σήμερα είσθε ελεύθερη.

Η νέα έδάγκασε τὰ χεῖλή τῆς, για νά βρῇ τὴ δύναμη νά συγκρατήση τὰ δάκρυά τῆς.

— Ξέρω ότι είναι σκληρὸ αὐτὸ ἐκ μέρους μου, ψιθύρισε σιγά. Και ὁ μπαμπὰς θά δυσανεστήθῃ, γιατί σὰς εκτιμᾷ πολύ. Τί τὰ θέλετε όμως... δεν μπορεί νά κυβερνήση κανείς τὴν καρδιά του.

— Δεν μοῦ λένε όλη τὴν αλήθεια, Μύρνα. Φαίνεται ότι συμπαθεῖτε κάποιον άλλον.

Η νέα έσκυψε τὸ κεφάλι τῆς, κοκκινίζοντας κι' έμεινε σιωπηλή.

— Έμπήκε μεταξύ μας ο νεαρὸς Ντρεῦκοτ. Δεν εἶν' έτσι ; πρόσθεσε ο Ντύνκαν.

— Σὲ τί μπορείτε νά τὸν κατηγορήσετε ; Έφάνηκε πάντα άσφωγος κι' ευγενικός.

— Ω ! βέβαια, βέβαια ! άναγνωρίζω μάλιστα ότι έχει περισσότερα προσόντα από μένα... Όπωςδήποτε άφού νομίζετε ότι θά ευχόσητε κοντά του, τοῦ παραχωρῶ τὴ θέσις μου.

— Ω ! Βίβιαν !.

— Θά σὰς ζητήσω μόνο μιά χάρη. Άφήστε μου μιά τελευταία έλπίδα. Άς παρατείνουμε ἑξή μήνες τοὺς άρραβῶνες μας, και άν ὡς τότε δεν έχετε άλλαξει γνώμη, θά συμμορφωθῶ με τὴν απόφασή σας, χωρίς, κα-
νένα παράπονο....

Δεν μπορῶ, νά σὰς χάσω άμέσως... απότομα !. Άλλωστε, έτσι θά έχετε τὸν καιρὸ νά μελετήσετε καλύτερα τὸν χαρακτήρα τοῦ Ντρεῦκοτ.

— Έστω ὡς περιμένωμε... ὄχι ἑξή μήνες, αλλά τρεῖς μόνο. Δέχομαι για νά σὰς ευχαριστήσω... Και τώρα είναι καιρός νά νά πηγαίνω.

Ο Ντύνκαν ήταν ευχαριστημένος. Στο μεταξύ θά είχε τὸν καιρὸ ν' άπαλλαγῇ από τὸν αντίπαλό του. Ο Μέλβιν Ντρεῦκοτ ήταν ένας άσημος γιατρός. Άν τοῦ προσέφεραν μιά θέση, καλή στο έξωτερικό θά τὴν δέχονταν μ' ένθουσιασμό.

Τὴ στιγμή εκείνη κτύπησε τὸ κουδούνι τῆς έξώπορτας.

Ο Ντύνκαν βγήκε

μιά στιγμή και ξαναγύρισε άμέσως.

— Είναι ο θυρωρὸς. Μὲ είδοποιεῖ ότι ο Ντρεῦκοτ βρίσκεται κάτω και ζητεῖ νά με ιδῇ... Τί νά με θέλῃ άρα γε, τέτοια ὥρα ;

— Δεν επιθυμῶ νά με ιδῇ ο Ντρεῦκοτ ἐδῶ, στο σπίτι σας, παρετήρησε ή νέα. Θά περάσω, στο άλλο δωμάτιο.

Υστερα από λίγες στιγμὲς ο Ντρεῦκοτ έμπαινε μέσα.

— Τόσο νωρίς κάνετε τὶς επισκέψεις σας, Ντρεῦκοτ ; είπε ο Βίβιαν με ξηρὸ τόνο.

— Έπρεπε νά ἴσας μιλήσω έπειγόντως, δικαιολογήθηκε ο γιατρός. Ἦλθα νά σὰς συμβουλευθῶ για ένα ζήτημα σοβαρότατο. Δεν θά όνομάσω πρόσωπα, αλλά νά μαντεύσετε για ποιὸς σὰς μιλῶ.. Έχω ένα γέρο φίλο, κυριώτερο συνεταίρο μιάς επιχειρήσεως. Ο φίλος μου λοιπόν αὐτὸς είναι τώρα νεκρός.

Ο Ντύνκαν τὸν εκύτταξε αστασιζόμενος κι' άνατείχιασε. Τοῦ μιλοῦσε για τὸν θάνατο τοῦ σέρ Τζών.

Τὴν ίδια στιγμή είδε νά παρουσιάζεται στην πόρτα τοῦ διπλανοῦ δωματίου ή Μύρνα. Η νέα ήταν κατάχλωμη.

— Ναί, πέθανε άπόψε τὴ νύχτα. Και τώρα βρίσκομαι σὲ δύσκολη θέση. Ο φίλος μου έχει μιά χαριτωμένη κόρη, που τὴν άγαπῶ.

Άλλά ή νέα αὐτὴ είναι άρραβωνιασμένη μ' έναν άρρεϊό ! Δεν ξέρω, τώρα άν πρέπει νά καναγγείλω τὸν μνηστήρά τῆς για κάποιον έγκλημά του, ή νά σωπάσω.

— Μήπως μιλάτε για τὸν σέρ Τζών και μένα ; ρώτησε ψυχρὰ ο Βίβιαν. Άπορῶ γιατί φαντάζεσθε ότι είναι νεκρὸς !. Άν

ΠΑΝΘΕΟΝ

Μύρνα ! εδῆλωσε ο Βίβιαν.

— Άφήστε με νά σελειώσω τὴν ιστορία μου άπήνησε ο γιατρός. Όταν έγύρισά στο νοσοκομεϊό, έμαθα ότι είχε συμβῇ ένα δυστύχημα. Κάποιος βαρκάρης, περνώντας κάτω από τὴ γέφυρα, τοῦ Ουέστμινστερ, δέχτηκε στο κεφάλι ένα ρεβόλβερ, που τὸ πέταξε κάποιος από ψηλά. Τὸ ρεβόλβερ είχε μιά σφαίρα χρησιμοποιομένη και τὰ άρχικά ψηφία Β. Ν. Συνεπέρανα λοιπόν ότι τὸ είχε πετάξει ο δολοφόνος τοῦ σέρ Τζών για νά τὸ ξεφορτωθί, χωρίς νά υποπτευθί ότι, τὴ στιγμή εκείνη, έπερνούσε από κάτω ο βαρκάρης. Δεν σὰς λένε τίποτε, Βίβιαν, τ' άρχικά Β. Ν. ;

— Τολμάτε νά ισχυρισθίτε ότι είμαι ἐγὼ ο δολοφόνος ; έτρεβίλλισε ο Βίβιαν.

— Όχι... Δεν έδολοφονήσατε σεις τὸν σέρ Τζών. Μπορῶ ν' άποδείξω τὴν αθωότητά σας. Ο σέρ Τζών Λέφτερ, ήταν ἤδη νεκρὸς, όταν τὸν έπυροβολήσατε. Είχε πεθάνει από τὴν καρδιά του, μισή ώρα μετὰ τὴν άπογευματινὴν επίσκεψή μου.

Η Μύρνα έσηκώθηκε απότομα. Δεν εκλαιγε πιά, αλλά τὸ ὠρατὸ πρόσωπό τῆς ήταν αλλοιωμένο από τὴ φρίκη. Τὰ δάκρυά τῆς τώρα έσφιγγαν σπασμωδικά, τὸ μπράτσο τοῦ Ντρεῦκοτ.

— Πάρτε με άπ' ἐδῶ... έψιθύρισε στον γιατρό. Δεν άντέχω πιά. Και βγήκε μαζί του από τὸ διαμέρισμα, χωρίς νά πῇ άλλή λέξη, αφήνοντας τὸν Ντύνκαν στη συντριβή του.

Π. ΤΕΛΙΚ

1951

είν' αλήθεια αὐτό, πρέπει νά τρέξω, νά...

— Μείνετε στη θέση σας ! διέταξε επιτακτικά ο γιατρός. Έγινε ὅτι ήταν δυνατόν νά γίνη... Θά άναγγείλω ἐγὼ τὴ θλιβερή είδηση στη κόρη του.

Μὲ τὸ χέρι σφιγμένο στο στήθος τῆς ή Μύρνα, περίμενε με άγωνία τὴ συνέχεια.

— Χθες τὸ άπόγευμα, εξακολούθησε ο γιατρός, ο σέρ Τζών έτηλεφώνησε στο νοσοκομεϊό μου, νά πάω νά τὸν ξετάσω γιατί αισθανόταν τὸν έαυτὸ του άδιάθετο. Πράγματι, τὸν βόηκα άσχημα. Η καρδιά του έλειτογοῦσε άκανόνιστα. Μοῦ έξωμολογήθηκε δὲ ότι είχε ταραχθί πολύ χθες, μαθαίνοντας ότι τὸν εκλεβε, ο συνεταίρος του, ένας νέος που τὸν άγαποῦσε σαν παιδί του.

— Νομίζω ότι ζητάτε νὸ με προσβάλετε, Ντρεῦκοτ ! άπήνησε ἡρεμα ο Ντύνκαν.

— Μοῦ έδειξε τὶς άποδείξεις. Κατὰ τὶς 11 τὴ νύχτα, έδέχτηκα στο νοσοκομεϊὸν τὴν επίσκεψη δυὸ άστυνομικῶν. Είχαν μπη στο γραφεϊό τοῦ σέρ Τζών, άνησυχώντας που έβλεπαν τὸ παραθυρὸ του φωτισμένο τέτοια ὥρα, και τὸν είχαν βρῇ νεκρὸ. Έτρεξαν λοιπόν νά με πάρουν μαζί τους για νά ξετάσω τὸ πτώμα.

Ο σέρ Τζών είχε δεχθί μιά σφαίρα στο κεφάλι.

— Πὼς ! τὸν έδολοφόνησαν λοιπόν ; εφώνασε ο Ντύνκαν με προσποιητὴ έκπληξη.

Η Μύρνα, μὴ μπορώντας πιά νά συγκρατηθί, άφησε μιά κραυγή ! Ο Ντρεῦκοτ έγύρισε άπότομα.

— Σεις ἐδῶ ; φώναξε με φρίκη. Ω ! Θεέ μου. Άν τὸ ήξερα, δεν θά μιλούσα.

Η νέα έπροχώρησε τρικλίζοντας έπεσε σ' ένα καθίσμα και ξεόπασε σὲ λυγμούς.

— Έξακολουθεῖστε, Ντρεῦκοτ ! Θέλω νά τὰ μάθω όλα και ν' άκούσω τί θά σὰς άπαντήση ο Βίβιαν.

— Ο Ντρεῦκοτ θέλει νά με ταπεινώση στα μάτια σας θέλει νά με ταπεινώση στα μάτια σας

— Ο Ντρεῦκοτ θέλει νά με ταπεινώση στα μάτια σας, Μύρνα !

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

(Συνέχεια)

— Γνωρίζετε; ἐφέλλισε ὁ δούξ. Αὐτὴ ξέρει ὅτι ἐγὼ ἔστειλα τὸν Μπρισκάττ καὶ γι' αὐτὸ, ἔχει ἐμπιστοσύνη ἐσκέφθη ὁ δούξ.

— Αὐτὸ τὸν βασιλέα λοιπόν, ὁ ὁποῖος τριγύρω του ἔχει μόνον αὐτοὺς τοὺς τρεῖς, τὸν ζωγράφον του καὶ ἑμένα γιὰ νὰ τοῦ διασκεδάξωμε τίς θλίψεις του, αὐτὸν τὸν ἀγαπῶ, ἐξοχώτατε. Ἡ καρδιά του εἶναι καλὴ καὶ ἡ τρέλλα του μοῦ φαίνεται λιγότερο ἐπικίνδυνη ἀπὸ τοὺς ὑψηλοὺς μεγιστάνους πού τὸν περιστοιχίζουν. — Οὐχί, δὲν θὰ βγῶ ἀπὸ δῶ.

— Δὲν θὰ με ἀκολουθήσετε; εἶπε ὁ δούξ με βιαστικότητα πού δύσκολα τὴν συγκρατοῦσε.

Καὶ τὸ πάθος ἐξεχύθη μέσα του. Ἀλλὰ ἀποφασισμένος αὐτὴ τὴν φορὰ νὰ θριαμβεύσῃ, ἐτήρησεν τὴν στάση τοῦ σεβασμοῦ, πού εἶχε πάρει ἀπὸ τὴν στιγμή πού μπήκε.

— Μάγε, διελογίζετο, τώρα θὰ ἰδῶ τὴν δύναμιν τῶν λόγων τοὺς ὁποῖους με ἐδίδασκε. Κυρία μου εἶπε με φωνὴ σταθερῇ, ἐπειδὴ ὁ κίνδυνός σας βρίσκεται τόσο κοντά, θὰ σὰς εἰπῶ ὅτι αὐτὸς ὁ κίνδυνος με ἐγγίζει ἕως τὸ βάθος τῆς καρδιάς μου...

— Μέχρι τῆς καρδιάς; — Θὰ με ἀκολουθήσετε! Ἐχὼ τὸ δικαίωμα νὰ σὰς τὸ διατάξω. Διότι ἀκούετε. Γνωρίζω πᾶν εἶσοθε.

Τὸ ἀποτέλεσμα πού ἐπροκάλεσαν τὰ λόγια αὐτὰ κατέπληξε καὶ κατετάρταξε τὸν Γιάννην Ἀτρόμητον. Ἡ Ὁδέττη ἔβγαλε μιὰ φωνή, ὠχρίασε, ὑπεχώρησε, ξαναῆλθε πρὸς τὸν δούκα καὶ ἐφέλλισε.

— Ξέρετε τί εἶμαι... γιὰ σὰς; Τὸ ξέρετε; — Τὸ ξέρω.

— Γνωρίζετε ὅτι εἶμαι κόρη του, εἶπε μέσα της ἡ Ὁδέττη. Καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἀκίνητος ἀπὸ τὴν κατάπληξιν ὁ δούξ παρακολουθοῦσε αὐτὴν τὴν παράξενη μεταμόρφωσιν τῆς νεανίδος.

Κόποτε—κόποτε ἐσθίωνε ἐπάνω του μιὰ φοβισμένη ματιὰ. Μερικὲς στιγμὲς ἔλεγε κανεὶς; ὅτι ἤθελε νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ Δούξ ἐσκέπτετο ἐνὸς φρικτοῦσε. Αὐτὴ με ἀγαπᾷ. Εἶναι δική μου...

Σιγὰ—σιγὰ ἡ Ὁδέττη ἠσύχασε. Κι' ἔπειτα μίλησε.

— Ἀφοῦ τὸ ξέρετε εἶμαι ὑποχρεωμένη τώρα νὰ σὰς ὑπακούω. Τὸ πᾶν με διατάσσει. Εἶναι τὸ καθήκον καὶ ἡ χαρὰ μου. Συγχά ἐξοχώτατε πρὶν σὰς γνωρίσω, ἐπιθυμοῦσα θερμῶς νὰ σὰς ἰδῶ.

Σὰς ἐπερίμενα. Ἦξερα ὅτι κάποια ἡμέρα θὰ παρουσιαζόσαστε γιὰ νὰ προστατεῖστέ με τὴν ζωὴ μου καὶ νὰ πάρετε ἐπάνω μου τὰ δίκαια πού σὰς ἀνήκουν. — Ω, σὰς ἐφοβήθηκα κατ' ἀρχάς καὶ πόσον μεταννοῶ γι' αὐτό. Συγχωρήστε με, βλέπετε τὴν χαρὰ μου, τὴν εὐτυχία μου.

— Τί λέει; Ἐσκέπτετο ὁ Δούξ μήπως τρελλάθηκε; Ὡστε

λοιπὸν συγκατατίθεσθε νὰ με ἀκολουθήσετε;

— Πρέπει, εἶπε ἐκείνη με ἕνα μειδίαμα, ἀφοῦ ξέρετε τώρα ὅτι ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ δώσετε διαταγὰς καὶ ἐγὼ ἔχω τὸ καθήκον νὰ ὑπακούω.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος ἐσκέφθη ὁ Δούξ, αὐτὸ εἶναι πραγματικῶς ἕνα θαῦμα τῆς μαγείας. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὦφαιλα νὰ βρεθῶ φάσμα με φάσμα με τὸν διάβολον καὶ τότε ἀκόμη δὲν θὰ ὑποχωροῦσα.

— Θὰ σὰς ἀκολουθῶ γιατί εἶναι τὸ καθήκον μου. Θὰ σὰς ἀκολουθῶ ἂν με διατάξετε... Ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς, ἐξοχώτατε, ὁ βασιλεὺς;...

— Ὁ βασιλεὺς! Δὲν πρόκειται νὰ σκεφθοῦμε τὸν βασιλέα ἀλλὰ γιὰ σὰς καὶ γιὰ μένα, παιδί μου.

Παῖδί μου! αὐτὴ ἡ λέξις τὸν τῶσον ἀληθινῇ, ἀνταποκρίθη τόσο καλὰ, στὰς ἐμπνεύσεις τῆς Ὁδέττης, ὥστε καὶ ἐκείνη ἔκανε ἕνα κίνημα ὅχι ὀλιγώτερον αὐτόρητον πρὸς τὸν Δούκα! Καὶ ἡ τρομερὴ παρανόησις ἐξακολουθῆσε τὴν ὁμαλὴν καὶ τραγικὴν ἐξελίξιν της.

Ὁ βασιλεὺς θὰ θεραπευθῇ ἂν σὺ τὸ θέλεις, εἶπε ὁ δούξ ἀλόφρων ἀπὸ τὸ πάθος. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα σὺ θὰ εἶσαι ἐκείνη πού θὰ δίνεις διαταγὰς. Ἀν θέλεις θὰ μείνῃ ὁ βασιλεὺς σεβαστὸς καὶ θὰ σκύβουν ὅλοι τὰ κεφάλια μπροστά του. Θὰ τοῦ ξαναδώσω τὴν δύναμιν του... Θὰ... ἀλλὰ ὅχι τώρα πρόκειται γιὰ μᾶς... γιὰ σένα... Αὐτὴ τὴ βασιλίσσα πού θέλει νὰ σὲ σκοτώσῃ, θὰ τὴν σκοτώσω ἐγὼ!... Αὐτὸν τὸν βσιληά, τὸν κακόμοιρον τὸν βασι-

ληά, ἀφοῦ καταδέχεται νὰ τὸν σῶσῃ, θὰ τὸν ἀφήσωμε νὰ ζήσῃ σὲ κάποιο μοναστήρι, ὅπου ἀσφαλῶς θὰ εἶναι περισσότερον εὐτυχὴς ἀπὸ ὅσον σ' αὐτὸ τὸ παλάτι. Θὰ ὑπάρχῃ ἕνας βασιλεὺς καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς θὰ εἶμαι ἐγὼ! Θὰ ὑπάρχῃ μιὰ βασιλίσσα καὶ αὐτὴ θὰ εἶσαι σὺ.

Ὁ τρόμος ξαφνικὰ, μπήκε σὲ μυαλὸ τῆς Ὁδέττης. Μιὰ ἀσθενικὴ ἀναφώνησις τῆς ἐξέφυγε.

— Βασιλίσσα! Ἐγὼ...

— Σὺ! ἐμοῦγκρισε ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος. Καὶ ποῖος θὰ τολμοῦσε νὰ ἀντισταθῇ ἂν ἐσεὶ ἀπεφάσιζα ἐγὼ; Εἶμαι ὁ κύριος τοῦ Παρισιῦ. Σὲ μιὰ ὥρα ἂν τὸ θελήσω, θὰ εἶμαι κύριος τοῦ ἀνακτόρου Σαιν Πώλ!... καὶ σὺ ἡ κυρία!...

— Μεγαλοδύναμι! ἐφώνασε μέσα στὴν ψυχὴ τῆς ἡ Ὁδέττη. Ὁ πατέρας μου ἐκτετῆθη ἀπὸ τὴν ἰδίαν τρέλλα ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκτετῆθη καὶ ὁ βασιλεὺς. Ἐξοχώτατε, τί λέτε; Ἐλάτε σὰς καλὰ σὰς! Ἄν σὰς ἀκούω...

— Ναί! Ναί! εἶπε ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος μεθυσμένος. Φοβᾶσαι γιὰ μένα! Ἐ, λοιπόν, σὲ ὑπακούω, δὲν μιλῶ πλέον γιὰ τὰ πράγματα αὐτά. Εἶμαι δικός σου, δικός σου μόνον. Καὶ ἂν θέλεις

παραιτοῦμαι καὶ ἀπ' αὐτὴ τῇ φιλοδοξίᾳ μου. Θὰ ἐγκαταλείψωμε τὸ Παρίσι, θὰ πάω νὰ κατοικήσωμε σὲν ἀνάκτορό μου στὴν Ντιζόν. Καὶ ἐκεῖ, ἀπλοῦς Δούξ τῆς Βουργώνης, θὰ λησμονήσω κυττάζοντάς σε, ὅτι μπόρεσα νὰ ἀξιώσω, νὰ δεσπάζω τοῦ κόσμου. Ἐλα, ἄς φύγωμε, ἡ εὐτυχία ἀνοίγεται γιὰ μᾶς ἀφοῦ σὲ ἀγαπῶ καὶ με ἀγαπᾶς.

Μὲ μιὰ φρενερὴ κίνησιν ἡ Ὁδέττη ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸ σφίξιμο. Μὲ ἕνα πῆδημα ἀπεμακρύνθη. Καὶ γεμάτῃ φρίκη, ἐκύτταξε τὸν δούκα με μιὰ τόση θλίψη ὥστε κατὰπληκτος ἐκείνος ὑπεχώρησε μουρμουρίζοντας.

— Μὴ φοβείσθε τίποτε. Σὰς ἐφόβισα; Αὐτὸ συνέβη παρὰ τὴν θέλησίν μου.

— Τί εἶπατε; ἐμοῦρκρισε ἡ Ὁδέττη με φωνὴ γεμάτῃ τρόμο. Ὅτι με ἀγαπᾶτε; Σεῖς; Ὡ, μαντέψω κατὰ τὴν τρυφερότητα. Πέστε μιλῆστε γρήγορα. Ποιὰ ἐννοία δίνετε στὴν λέξιν αὐτή;

— Ἀδὴ! ἐμοῦγκρισε ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος. Ποιαν ἐννοίαν θέλεις νὰ τῆς δώσω; Σὲ ἀγαπῶ, ὅπως ἐπίστευσα ὅτι ἀγαποῦσα τὴν βασιλίσσα. Ὅπως ἄλλοτε, ἐνόμισα ὅτι ἀγαποῦσα τὴν Λωρράν ντ' Ἀμπρέμ καὶ ἄλλες. Σὲ ἀγαπῶ. Αὐτὴ ἡ λέξις τὸ λέει ὅλα. Εἶσαι μέσα στὴν καρδιά μου. Κλαίω, ἐγὼ! Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος τὴν νύκτα, ὅταν μάταια σὲ καλεῖ, κλαίει μετὰ τὸ νὰ ξέρῃ ὅτι δὲν εἶσαι δική του! Ἀλλὰ τὰ κακὰ αὐτὰ ὄνειρα ἐτελείωσαν, ἀφοῦ με ἀγαπᾶς.

Ἡ Ὁδέττη με μιὰ κίνησιν ἀνέκφραστης ντροπῆς ἐσκέπασε τὸ πρόσωπό της με τὰ δύο της χέρια καὶ ἐμοῦρκρισε.

— Πηγαίνετε, ἐξοχώτατε. Ἀποσυρθεῖτε. Σὰς τὸ ζητῶ γιὰ χάριν! Κάντε νὰ μὴν σὰς ξαναῖδῶ πιά... Θὰ ἐπέθαινα ἀπὸ ντροπὴ καὶ ἀπελπισία.

— Τί; ἐφέλλισε ὁ Δούξ! Τί λέτε; Τί συμβαίνει μέσα σας! Μὲ τὸ πρόσωπο πάντα σκεπασμένο με τὰ χέρια της, ὄρθια, ὁμοῖα με μιὰ ὁπτασία ὄνειρου, ἐπανελάβε.

— Θὰ παρακαλέσω τὸν παντοδύναμον Θεὸν νὰ με ἀφήσῃ νὰ λησμονήσω τὰ σκληρὰ λόγια πού ἄκουσα! Ἀ! ἀποσυρθεῖτε, ἐξοχώτατε...

Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἔκανε ἕνα βῆμα καὶ ἐβρυχήθη. — Κατὰρα! Νομίζω πὼς ἡ νέα αὐτὴ με εἰρωνεύεται.

Ἐκείνη ὑπεχώρησε με μιὰ φωνή, χωρὶς νὰ ξεσκεπασθῇ τὸ πρόσωπόν της! Καὶ ἡ τρομερὴ αὐτὴ ἡ σταθερὴ θέλησίς της νὰ ἀρνηθῇ νὰ ἰδῇ τὸν ἄνδρα ὁ ὁποῖος θέλησε νὰ προφέρῃ τὰ σκληρὰ λόγια ἐλεγε.

— Ἀποσυρθεῖτε, ἡ ὀρκίζομαι στὸν Θεὸν πού μᾶς κρίνει, ὅτι θὰ καλέσω εἰς βοήθειαν. Καὶ σὲ ὅλους, στοὺς εὐγενεῖς, τοὺς ἐνόπλους καὶ τοὺς ὑπηρέτες, θὰ εἰπῶ τὴν φρικτὴν ἀτίμιαν. Θὰ εἰπῶ, με κίνδυνο νὰ πεθάνωμε καὶ οἱ δύο, θὰ εἰπῶ ποῖος εἴσοθε, ποῖα εἶμαι, καὶ τὴν ντροπὴ τῶν λόγων σας! Πηγαίνετε! Πηγαίνετε λοιπόν.

Μὲ ἕνα πῆδημα ὁ δούξ βρέθηκε κοντὰ στὴν κόρη, ἡ ὁποία ἔβγαλε μιὰ φωνὴ καὶ ἔπεσε στὰ γόνατα. Ἐσκυψε καὶ με φωνὴ σκληρῇ, με μάτια πού ἔσταξαν αἷμα ἐβρυχήθη.

— Μὲ διώχνεις, ἀφοῦ πρῶτα με ξετρελλάνεις με τὸν ψεύτικον καὶ κολασμένον ἔρωτά σου! Φεύγω. Ἀλλὰ ξέρε το, θὰ γίνης δική μου. Ἡ σειρά μου νὰ ὀρκισθῶ. Σὲ λίγο θὰ δῇς τὴν δύναμίν μου καὶ ὅτι κανεὶς δὲν ἀνθίσταται στὸν Γιάννην τὸν Ἀτρόμητον. Χαίρετε. Ἀλλὰ σὲ λίγο θὰ με ἰδῇς. Ὅ,τι κι' ἂν κάνης θὰ γίνης δική μου.

Καὶ ἔφυγε με μεγάλα βήματα, μεθυσμένος ἀπὸ ἔρωτα καὶ μανίαν. Ἐκείνη ἔπεσε κάτω λιποθυμισμένη.

ΧΥIII

Ὅταν ὁ δούξ ἔφυγε, ἕνα παραπέταγμα, τὸ ὁποῖον ἔκρυβε τὴν εἴσοδον μιᾶς μικρῆς γειτονικῆς σάλλας, ἀνασηκώθη, μιὰ γυναίκα μπήκε, ἔρριξε μιὰ ματιὰ οἴκτου στὴν Ὁδέττη, ἔπειτα, ἀφοῦ ἐβεβαιώθηκε ὅτι ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἦταν τώρα μακριὰ καὶ δὲν θὰ γύριζε, πῆγε ν' ἀνοίξῃ τίς πόρτες!

Ἦταν μιὰ ἀπὸ τίς ἀκολουθῶσας τῆς Ὁδέττης, νέα, ὁραία. Ἐκάλεσε. Οἱ γυναῖκες μπήκαν μέσα καὶ ἔτρεξαν γύρω ἀπὸ τὴν Ὁδέττη. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀκολουθίαν ἐκείνη βγήκε καὶ πῆγε σὲ ἀνίσκτορον τῆς βασιλίσσης καὶ με ἕνα σύνθημα πού ἔδοξε, εἰσήχθη ἄμεσως κοντὰ στὴν Ἰζαμπώ. Μισὴ ὥρα ἀργότερα ξανάφευγε. Καὶ ὅταν ἡ Ὁδέττη συνῆλθε τὴν εἶδε μεταξὺ ἐκείνων πού ἐπροθυμοποιοῦντο περισσότερον νὰ τὴν ἐξυπηρετήσουν.

Ἡ Ἰζαμπώ ἐπέρασε τὴν ἡμέρα της μόνη στὰ διαμερίσματά της. Ὅλες της οἱ σκέψεις συγκεντρώνοντο εἰς τοῦτο.

— Πρέπει νὰ σκοτώσω τὴν νέαν αὐτήν.

Κατὰ τὸ βραδάκι βόηκε τὴν συνειδησμένη της ἡσυχίαν! Κατὰ τὴν συνήθειάν της ἐδέχθη τοὺς αὐλικούς της καὶ παρουσιάσθη θελκτικώτερα ἀπὸ ἄλλοτε. Κατὰ τίς 10 ἡ ὥρα βρέθηκε μόνη καὶ σὲ λίγο ὅλα ἐφαίνοντο ὅτι ἐκοιμᾶντο σὲ ἀνάκτορον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Ἰζαμπώ ἐτυλίχθη σ' ἕνα μεγάλο ἐπα-

νοφῶρι καὶ κατέβη τὴν μεγάλη σκάλα. Διέσχισε τίς αὐλὲς καὶ τοὺς κήπους τοῦ Σαιν Πώλ καὶ ἐφθασε στὸν Πύργον τοῦ Χοῦντελόν! Ἐκάλεσε τὸν δεσμοφύλακα, μπήκε καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνει τὴν σκάλα τῶν ὑπογείων.

Ὁ δεσμοφύλαξ τὴν συνώδευε, κρατώντας μιὰ δάδα. — Πού βρίσκεται; ρώτησε ἡ Ἰζαμπώ ὅταν ἐφθασαν σὲ πρῶτο πάτωμα.

— Χαμηλότερα, Μεγαλειότητι, ἀπὴντης ὁ δεσμοφύλαξ. Δὲν τοῦ εἶπε οὔτε τί ἤρκετο νὰ κάνῃ, οὔτε τί ἤθελε νὰ ἰδῇ.

Ἀλλὰ ὁ δεσμοφύλαξ δὲν ἠπατάτο! Ἡ βασιλίσσα γιὰ κάποια ἀφορμή, πού τοῦ διέφευγε ἤθελε νὰ κατέβῃ σὲ μιὰ κρύπτη ἀπὸ ἐκείνες στίς ὁποῖες ἐφυλάσσοντο 5 ἢ 6 φυλακισμένοι τοῦ κράτους. Τὴν ὥρα πού ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν ἡ Ἰζαμπώ ἐφρικίασε καὶ εἶπε.

— Πῶς μποροῦν καὶ ζοῦν ἐκεῖ;

— Δὲν ζοῦν, Μεγαλειότητι, πεθαίνουν ἐδῶ, εἶναι ζήτημα ἡμερῶν μόνον. Κυττάχτε, Μεγαλειότητι μιὰ κρύπτη στὴν ὁποία κανένας δὲν μπόρεσε νὰ ζήσει περισσότερον ἀπὸ 4 μῆνες.

— Ποῖος εἶναι κλεισμένος στὸν τάφο αὐτόν;

— Ὁ ἱππότης Πασσαβάν, ἀπὴντης ὁ δεσμοφύλαξ, με ἡσυχὴ φωνή. Αὐτὴ ἡ κρύπτη ἐδιαιρέθη ἰδιαιτέρως ἀπὸ τοὺς Σκὰς καὶ Ὁκεντοβίλ. Ἀλλὰ ἀμφιβάλλω ἂν ὁ φτωχὸς αὐτὸς διάβολος; θὰ μπόρῃ νὰ μείνῃ ἐκεῖ 4 μῆνες.

Ὁ δεσμοφύλαξ ἐπρόφερε τίς λέξεις αὐτὲς τόσο παράξενα, ὥστε ἡ βασιλίσσα ἐφρικίασε.

— Καὶ γιατί; θὰ εἶναι λιγώτερο ἱκανὸς ἀπὸ ἄλλους νὰ ὑποφέρει τὴν φυλάκισιν αὐτήν;

— Δὲν θέλω νὰ εἰπῶ αὐτό, Μεγαλειότητι! Μόνον φαίνεται ὅτι ὁ φυλακισμένος θὰ δικασθῇ καὶ χωρὶς ἄλλο θὰ παραδοθῇ στὸν δήμιον πρὶν περάσουν 8 ἡμέρες, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ συντομεύσῃ τὴν ἀγωνία του. Μὰ τὴν πίστη μου, εἶμαι εὐχαριστήμενος γι' αὐτὴν τὴν...

— Ἀνοίξε τὴν πόρτα αὐτήν.

Ὁ δεσμοφύλαξ ὑπεκλίθη, βαθύτατα.

— Μεγαλειότητι, εἶπε ταπεινὰ, ἡ βασιλίσσα ἐξέρει, βέβαια, ὅτι χωρὶς διαταγὴν ὑπογεγραμμένην ἀπὸ τὸν βασιλέα...

— Νὰ ἡ διαταγή.

— Ἡ βασιλίσσα ἄς με συγχωρήσῃ! Αὐτὸ συμβαίνει γιατί δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξιν ἐγὼ νὰ κρεμασθῶ.

Καὶ ἔβαλε τὸ κλειδί στὴν κλειδαριὰ. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ βασιλίσσα τὸν ἀγγίζει σὲ μπράτσο καὶ με ἕνα παράξενο τόνον.

— Δὲν ἔχεις καμμιὰ διάθεσιν νὰ κρεμασθῇς;

— Ὅσο λίγη καὶ κακὴ κι' ἂν εἶναι ἡ ζωὴ μου, τὴν ἀγαπῶ.

— Τί ἐκάνες τὸ πῶμα τοῦ Μπουά Ρεντόν;

— Ὁ δεσμοφύλαξ.

Ἐφωσσε τὸ ἔσφρος του καὶ ὤρεμσε ἀνέστητος.

φύλαξ άνωρθώθηκε βίαια. Άλλά ξαναπαίρνοντας άμέσως την ψυ-
χραιμιάν του άπήτησε.

—Είχα την άδυναμιάν ν' αγαπώ αυτόν τόν δυστυχισμένο λοχα-
γό! Η βασίλισσα θά με συγχωρήση;

—Μάλιστα! Μίλησε χωρίς φόβον.

—Ε! λοιπόν, θέλησα νά άπομακρύνω από τόν Μπουά Ρεν-
τόν την δυσαρέσκεια πού επιφυλάσσουν στους χρεμασμένους.

—Ποιά δυσαρέσκεια;

—Τους κόρνακας.

—Α! έκανε η βασίλισσα φρικιώντας. Καί τότε;

—Τότε, τόν ξεκορέμα-
σα, άνοιξα μιά τρύπα στά
βάθη της Χουίντελόν και
τόν έθαψα εκεί. Έπειτα
άφου δέν είχα κάποιον σο-
φότερον από μένα νά τό
κάνη, είπα μόνος μου μιά
προσευχή γι' αυτόν.

Η βασίλισσα έμεινε
μερικά λεπτά σκεπτική.

Έπειτα με ένα παρθέ-
νο χαμόγελο είπε.

—Η ιστορία πού διη-
γείσαι, δέν μοιάζει καθό-
λου με εκείνην πού μου
διηγήθη ό Σαϊτάνο. Ξέεις
ότι άξίζεις τό σχοινί;
Άλλά μὴν τρέμεις! Σέ
συγχωρώ γιατί άπαιτεί-
σθης νά με άπατήσης και
γιατί παρέδοκες στόν μά-
γον τό σώμα τοῦ λοχαγοῦ
μου! Μόνον ύπολογίζω
στήν εύγνωμοσύνη σου!
Έμπρός, άνοιξε.

Ο δεσμοφύλαξ έπνευσε
ν' άνοιξη. Βοηθούμενος
από τό φώς της δάδας του.
Η βασίλισσα είδε τόν
Πασσαβάν όρθιο, στηριγ-
μένον ήσυχα σέ μιά γωνιά
της φυλακής του.

Ο ίππότης άνεγνώρισε
τήν βασίλισσα. Έπροχό-
ρησε γρήγορα, και έγονά-
τισε μπροστά στή βασι-
λισσα πούειχε καθίσει στήν
μοναδική καρέκλα, σάν γιά
νά κάνει τιμή στήν έπισκέ-
πτριά του.

Ευχαριστώ, κυρία μου, είπε, ευχαριστώ γιά την μεγάλην ευ-
νοϊαν, την οποίαν αυτήν την στιγμήν δέχομαι.

Με μιά κίνηση η Ίζαμπώ διάταξε τόν δεσμοφύλακα νά άπο-
συρθῇ. Ο άνθρωπος υπήκουσε και στάθηκε πίσω από την πόρτα
έτοιμος φαινομενικά νά επέμβῃ, άν ή άνάγκη τό καλούσε.

Η βασίλισσα όρθια τώρα κύτταζε τόν φυλακισμένον με έκ-
πληξιν.

Θαυμάζω τό θάρρος σας, είπε τέλος με πικρία. Έκει πού
υπελόγιζα νά βρω έναν φυλακισμένον, καταβεβλημένον έτοιμον
νó δεχθῇ όλα γιά νά άνακτήση την ζωήν, και την έλευθερία, βλέ-
πω έναν ό όποιος δέν με λογαριάζει. Μή διαμαρτήρεσθε. Δέν με
λογαριάζετε, δείχνετε όλην την ήσυχίαν σας, με βρίζετε με τό
μειδισμό σας. Καί αυτό ίσοδυναμεί με άναίδεια.

—Όχι! κυρία μου. Η πρώτη λέξις πού χρησιμοποιήσατε ήταν
περισσότερον άκριβής. Είναι άπλούστατα θάρρος. Όσον άφορά
τό νά μη λογαριάξη την βασίλισσα και αυτό ίσως θά ήταν έπι-
τετραμμένον σέ έναν άνθρωπον ό όποιος θά πεθάνη άσφαλώς και
ό όποιος συνεπώς δέν έχει νά φοβάται πλέον τίποτα από τούς με-
γάλους τοῦ κόσμου αυτού. Περιμένω, έν τούτοις, μετά σεβασμοῦ
τις προσφορές τις όποιες ή βασίλισσα ήλθε νά μου κάνει στήν
φυλακή μου.

—Καί ποίος σάς είπε ότι έχω νά σάς κάνω προσφορές;

—Α! συγγνώμη. Στήν περίπτωση αυτή ή βασίλισσα της
Γαλλίας κατέβηκε σά ύπόγεια της Χουίντελόν μόνον γιά νά πά-
ρη την ευχαρίστησιν νά ιδῇ την φυσιογνωμία ενός ανθρώπου κα-
τηγορουμένου επί βασιλοκτονία σχεδόν και καταδικασμένου έκ
τών προτέρων σέ βασανιστήρια. Έ, λοιπόν αυτό δέν είναι εύγε-
νικό, κυρία μου. Ξέρω ότι ζητούσατε νά έκδικηθῇτε γιά την άλα-
ζονεία πού έδειξα νά άρνηθῶ την τύχη πού μου προσφέρατε, άλ-

λά σάς έπίστευα ως ίκανήν νά διαλέξετε μιά έκδίκηση πιο εύγενι-
κή. Άπατήθηκα. Συγγνώμη, κυρία μου.

Η βασίλισσα άνωρθώθη και με ένα τόνο ύψίστης περιφρονή-
σεως άφησε νά πέσουν αυτά τά λόγια.

—Έχετε δίκιο. Ηλθ' νά σάς προσφέρω την ζωήν, αλλά μου
φαίνεται ότι δέν άντιλαμβάνεσθε την κατάστασή σας και την
χάρη πού σάς προσφέρω.

Ο ίππότης έσταύρωσε τά χέρια. Ο θυμός άρχισε νά τόν πα-
ραφέρη και ή στάσις του υπήρξεν έξ ίσου περιφρονητική όσον
και της βασιλίσσης.

—Και ποίος σάς είπε
ότι έπιθυμώ την γάμη σας.

Έπροχώρησε πρὸς την
βασίλισσα πού έτρεμε από
μανία. Εκείνη είχε έλθει
με την έλπίδα νά δαμάση
τόν Πασσαβάν και με την
πεποίθηση ότι ή ζωή και
ή έλευθερία θά τοῦ έφαί-
νοντο την προηγουμένην
ημέραν τοῦ μυστηρίου, τοῦ
έπιθυμητοῦ πράγμα. Καί εὔ-
ρισκε τώρα έναν λυσα-
σμένον, ό όποιος την άπι-
θοῦσε, την ύβριζε και την
άπέλπιζε με την ήρεμίαν
του.

—Φυλαχθῇτε! Είναι
άκρμη καιρός Γνωρίζετε..

—Γνωρίζω! Διέκοψε ό
Πασσαβάν. Κυρία μου, μου
προξενείτε οίκτο. Είστε
ή βασίλισσα. Η ισχυρά!
και γιά νά νικήσετε έναν
έχθρόν τόσον άδύνατον ό
σον εγώ, βρεθήκατε ύπο-
χρεωμένη νά καταφύγετε
στό ψέμμα. Μπορούσατε,
ώφειλατε νά με συντρίψα-
τε με μιά χειρονομία. Καί
γιά νά με έμηνεινέσατε
γίνεσθε συκοφάντρια, με
άφήνετε νά κοιτηγορεύμαι
γιά έναν φρόν, ό όποιος
διεπράχθη από τόν σύμ-
μαχόν σας Δούκα της
Βουργώνης! Έμπρός λοι-
πόν! Μοῦ περιέγραψαν
ένα πορτραίτο της Ίζαμ-
πώ τέτοιο, ώστε είχα κα-

ταλήξει νά την φοβούμαι.

—Ένώ, τώρα;

—Τήν οικτειρώ! Την κρίνω σάν μιά φτωχήν ύπαρξιν ή ό-
ποια δέν ξέρει ούτε τί θέλει, ούτε πού πηγαίνει και την οποίαν
τά πάθη σπρώχνουν με τό ορμητικό φύσημά τους! Θά σάς είπω
έγώ τί θέλετε από μένα, άφου δέν τολμάτε νά μου τό ειπῇτε σεις.
Ηλθατε κυρία μου νά μου προτείνετε νά δολοφονήσω την Όδετ-
τη τοῦ Σιαμπιέρ, γιατί δέν τολμάτε νά την σκοτώσετε σεις ή ή-
δια. Είς αντίλλαγμα τοῦ φόνου εκείνης στήν όποία έδοξα την
καρδιά μου, και στήν όποία όνειρεύομαι νά δώσω τό αίμα μου
θά μου δίνετε την ύπόσχεση νά με συναϊτερισθῇτε στήν δόξαν
σας και θά με έτυφλώνετε με τόν έρωτά σας. Κυττάχτε με κυρία
μου! Δέν είμαι παρά ένας φτωχός άνθρωπος έν συγκρίσει πρὸς
σας. Δέν έχω τίποτε στόν κόσμο, ούτε κόν τό σπίτι μου. Είμαι φυ-
λακισμένος έδω, από όπου δέν θά βγῶ παρά γιά νά άκούσω την
καταδίκην μου σά βασανιστήρια πού κάνουν στους βασιλοκτό-
νους! Έ, λοιπόν νά ή άπάντησίς μου. Προτιμῶ νά πεθάνω παρά
νά σάς άκολουθήσω. Άν γεννιώτανε μέσα μου μιά κακή σκέψις έ-
ναντιον εκείνης την οποίαν σεις μισείτε και την οποίαν εγώ αγα-
πῶ, θά ξεσπρίζωνα την καρδια μου. Προτιμῶ τό σφίξιμο τοῦ δι-
κού μου, παρά τό δικό σας. Είστε ευχαριστημένη; Άν όχι, μίληστε
και έχω άλλες άπαν ήσεις νά σάς δώσω. Άν ναι, πηγαίνετε και
άφήστε με νά πεθάνω ήσυχος.

Μεθυσμένη από λύσσα ίσως και έρωτα ή Ίζαμπώ, έβάδιζε
πρὸς αυτόν και ήρεμα έβαλλε τό χέρι της στόν ώμο του.

Ο Πασσαβάν έφριξίασε και χωρίς νά στραφῇ έβρυχῆθη.

—Τί θέλετε, άκόμη;

(Άκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΕΛΙΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

Θέλετε νά μάθετε τόν χαρακτήρα σας,
τά προτερήματά σας, τίς ψυχικές ιδιότη-
τές σας;

Γράψετε λίγες λέξεις μ' ένα ψευδώνυμον στήν
ΜΠΕΝΧΟΥΡ, γραφολόγον περιοδικού «Πάνθεον», Άθήνας έσσωκλείοντας
5 δραχμάς είς γραμματόσημα και τό κατωτέρω δελτίον.

Αί έπιστολάι σας πρέπει νά είναι γραμμέναι με τόν πραγματικόν
γραφικόν χαρακτήρα σας, χωρίς καλλιγραφίες και έπιτηδεύσεις.

Σ η μ.—Όσοι και όσαι επιθυμείτε νά μάθετε τόν χαρακτήρα φιλι-
κῶν σας προσώπων, έσσωκλείετε χειρόγραφόν τους και άνάλογα γραμμα-
τόσημα και δελτία.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΠΑΝΘΕΟΝ,"

ΔΕΛΤΙΟΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Έπειδή ό χώρος δέν έπαρκεί διό την κα-
ταχώρησιν όλων τῶν άπαντήσεων διά
τούτο άκολουθεῖται είς την δημοσίευ-
σιν αὐτῶν ή σειρά της άφίξεως τῶν
σχετικῶν έπιστολῶν.

Τζ ου τ ζ ου κ ο ς.—Δέν μπορεί νά βα-
σισηθῇ κανείς στό λόγο σας. Τά βλέπετε
όλα μέσα από ένα πρίσμα άτομικιστικό.
Δέν είστε καθόλου άλτρουϊστής. Πρώτα τό
έγώ σας και κατόπιν όλα τ' άλλα. Χάνετε
σέ συμπάθειες με τόν τρόπο σας. Προ-
σέξτε.

Ζί λ ν τ α.—Καλλιτεχνικό ταμπερα-
μέντο γεμάτο αίσθημα. Δώσατε όσο μπορεί-
τε από την ψυχῇ σας στήν τέχνη και θά
δρέψετε δάφνες. Μὴν βασίζεσθε σέ κολα-
κεῖες φίλων. Είστε λίγο άδύνατος χαρα-
κτήρ. Άνάγκη νά φανῇτε πιο δυ.ατή και
πιο σκληρά στίς συμπάθειές σας γιά νά
προχωρήσετε.

Μ ι κ ρ ή Φ ε λ λ ά χ α.—Θερμή
και συμπαθητική ψυχῇ σάν την χώρα σας.
Διαχυτική και ειλικρινή, πολύ άδολο πνεῦ-
μα και πολύ άπλό. Παιδιάστικη κηλοσύνη.
Προσέχετε τόν κόσμο. Είναι κακός.

Α σ τ ρ ο τ η ς Ά ν α τ ο λ η ς.—
Άφθονα χαρίσματα πού τά σκεπάζει λίγο
μιά όλιγογρία και γιά τούς άλλους και
γιά τόν εαυτόν σας. Πρέπει νά εἰμεθα
συμπνευστικοί στους φίλους μας και σεις
τό ξεχνάτε συνήθως αυτό. Όχι από κακία
έτσι από έλαφρότητα.

Ε ρ μ η ν.—Ταπεινοφροσύνη, εὔπει-
θεια και άνεξικακία πολλή. Αγαπάτε κάθε
εὐπρέπειαν και δέν σκέπτεσθε καθόλου νά
είστε οικονομός προκειμένου νά ίκανοποιή-
σετε τά γούστα σας. Χρυσή Καρδιά.

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ή.—Τύπος νοικο-
κυράς. Αγιολάτρε τά ώραία και κομψά, τά
εὐπρεπή. Είστε οικονομός και σέβεσθε τά
ξένα συμφέροντα, θά γίνετε μιά έκτακτος
σύζυγος μιά μέρα. Είστε πολύ καλή, λιγάκι
σιωπηλή και μελαγχολική.

Α. Μ. Π.—Μοιάζετε μ' ένα φτερό έλα-
φρό στήν πνοή τοῦ άνέμου. Σας παρασύρουν
τά γούστα σας και μετανοείτε πολλές φο-
ρές. Σας φεύγουν λόγια πού δέν πρέπει νά
πῇτε άν και δέν έχετε καμμία ύστεροβουλία.
Συγκεντρωθῇτε και θά γίνετε πολύ αγα-
πητός.

Ν τ α ί β η.—Περίεργη και λιγάκι φι-
λύποπη. Αγαπάτε την κολακεία και τό
θαυμασμό, περιμένετε πάντα κομπλιμέντα.
Πικραίνεσθε με τό παραμυθό. Πιστεύετε
σέ κάθε ύπόσχεση και άπογορευέσθε συ-
χνά. Είστε κοκέττα και φιλήδονη.

Μ ι κ ρ ο ν Μ α τ α ι ό δ ο ς ο ν.—
Τό θέατρο θέλει όρισμένα προσόντα. Εί-
σθε πολύ νέος και μπορείτε νά προσδέψα-
τε σ' αυτό άν βρῇτε καλούς δασκάλους
γύρω σας κι' άν δέν σάς άπογοητεύση ή
κακία τῶν ανθρώπων της σκηνῆς. Τρα-
γουδάτε καλά; Μιά φωτογραφία σας θά
μου έδινε φυσιογνωμικές παρατηρήσεις

ΠΑΝΘΕΟΝ

γιά τις σκηνικές σας αξιώσεις.

Ρ ε β ε κ α.—Γεμάτη αξιοπρέπεια
και σοβαρότητα. Σας εκτιμῶν πολύ. Κρα-
τήσατε πάντα την ήρεμία της ψυχῆς πού
σας χαρακτηρίζει. Βασίζεσθε μόνον στόν
εαυτόν σας. Μπράβο. Αυτό πρέπει νά κάνη
κάθενας.

Τ ό χ ε ι ρ ό γ ρ α φ ο.—Δείχνει
άνθρωπο άσθενικό και κουρασμένο, πού
κλονίζεται εύκολα ή πεποίθησίς του σέ
κάθε τί. Τυπικός και αὐστηρός χωρίς δια-
χυτικότητες και αισθηματολογίες. Καλός
γιά πατέρας.

Γ κ α ρ ν τ έ ν ι α τ η ς Μ ά -
ν η ς.—Είστε άρνάκι άσπρο και παχύ της
μάννας του καμάρι. Κάνετε ό,τι σάς άρέ-
σει και κατορθώνετε νά βγοίνετε λάδι. Λι-
γάκι μεγαλομανής και όχι τῶν τύπων.
Προσοχή στά αίσθηματά σας, θά έχετε
ένοχλήσεις άν δέν τά περιορίσετε.

Α π ο γ ο η τ ε υ μ έ γ ο ν.—Σας
τραβῶν ή μελέτη και ή εξονυχιστική
ζητήματος. Αγαπάτε την πειθαρχίαν και
τούς τύπους. Είστε άνθρωπος εύγενής και
δικαίος. Έχετε καλούς τρόπους και πολ-
λές έλπίδες νά προδεύσετε.

Α ί λ ι α ν Χ ά ρ β ε ὺ.—Τ' όνει-
ρό σας είναι νά γίνετε καλλιτέχνης, αλλά
χρειάζονται προσόντα πολλά πού σας λεί-
πουν. Όνειροπόλος και έκδικητική πολλές
φορές χωρίς λόγο και χωρίς κακία. Συγ-
κεντρώνετε τόν εαυτόν σας σέ άνθρωπι-
στικές παρατηρήσεις και θά γίνεται έκ-
λεκτή κόρη.

Α γ γ ε λ ο ὁ δ ι Π ο ν ε μ έ ν ο.—
Ο πόνος σας είναι αισθηματικός πράγμα
πού δέν χρειάζεται σ' ένα άγγελούδι. Έ-
ρωτοτροπείτε πολύ, όνειρεύεσθε μαρκασιούς
και ίππότες, αγαπάτε τά έκτακτα της ζωῆς
και περιμένετε ένα πρίγκιπα. Πρὸς Θεοῦ
προσγειώθηκε έγκαίρως.

Γ. Δ ο υ κ ά κ η ν.—Έλλειψις καλ-
λιτεχνικοῦ γούστου. Μιμείσθε κάθε έκδή-
λωση όσο άσχημη κι' άν είναι. Προσοχή
στήν έκλογή. Μὴ βασίζεσθε στά δικά σας
γούστα. Συμβουλευέσθε πάντα τούς πιο
μεγάλους. Είστε καλή φύσις πού μιά κα-
κή ροπή μπορεί νά χαλάση.

Ν ί ν α ν.—Λησμονήσατε τούς όρους
της γραφολογίας. Δυστυχώς δέν δέχομαι
κανένα ή ίδια.

Μ π έ τ υ.—Σας έλκυει ή τέχνη και
κάθε ώρατο. Μελετάτε άρεκέτα, καταγί-
νεσθε σέ ώραία πράγματα και περιμένετε
πάντα μιά καλλιτέρα αύριο. Είστε καλή,
καταδεκτική και εύγενής. Πολύ οικονομός
έπίσης.

Ο ν ε ι ρ ο π ο ὺ σ β ὺ ν ε ι.—
Υπερβολική στήν αγάπη σας. Δέν λογα-
ριάζετε κανένα έμπόδιο σέ κάτι πού θέ-
λετε νά επιτύχετε. Αγαπάτε τόν κόσμο αλλά
δέν έχετε την ευκαιρία νά πολυσυνάξετε.
Τά λοῦσα και τά κοσμήματα σας άρέ-
σουν.

Α π ε λ π ι σ μ έ ν ο ν Ν έ ο ν

Ρ ί ο ν.—Μιά χαρακτηριστική φλυαρία
σας κάνει πολλές φορές ευχάριστο. Κατά
βάθος είσθε άπαισιόδοξος αλλά δέν τό
δείχνετε. Κάνετε τό σκληρό και τό δυνατό
χωρίς νά είσθε ούτε τό ένα ούτε τ' άλλο,
άλλά ένα καλό παιδί.

Ξ ε ν η τ ε μ μ έ ν ο Π ο υ λ ί.—
Πολλή αγαθότης καρδιάς, άφέλεια και
ειλικρινεία άπειρη. Παρασύρεσθε από τά
πάθη σας, δέν έχετε θέληση άρεκετή νά έ-
πιβληθῇτε στόν εαυτόν σας. Προσπαθή-
στε νά μὴ υποχωρήτε στόν πειρασμό και
σιγά—σιγά θά προοδέψετε. Έχετε πολλά
προσόντα. Στείλατε μιά φωτογραφία νά
σας μιλήσω γιά τό ζήτημα της φυσιο-
γνωμικής.

Μ ι κ ρ ή γ ό η σ σ α.—Σχολαστι-
κότης πολλή, ύπομονή, μικρολογία και τυ-
πικότης. Καμμία πρωτοτυπία, καμμία
πρωτοβουλία. Πείσμα άρεκετό και άποφυ-
γή κάθε διασκέδασως.

Υ ά κ ι ν θ ο ς.—Πόζα άρεκετή. Α-
γαπάτε κάθε τί πού έχει σχέση με την
ποίηση. Δέν είστε της εποχής μας. Ζητε-
σ' ένα κόσμο όνειρων. Άν θέλετε νά εί-
σθε ευχαριστημένος αγαλήσετε τό περι-
βάλλον και την εποχήν.

Δ. Ε. Π.—Λιγάκι άνόητος και φλύα-
ρος. Καμμία σοβαρότης δέν σας έλκυει.
Γλεντζές, γελάτε μ' όλα και δέν στενοχω-
ρεῖσθε με τις έναιτιότητες της ζωῆς. Δέν
φροντίζετε σοβαρά γιά την βελτίωση τῶν
ζητημάτων σας. Ευπνήσετε. Είναι καιρός
άκόμα.

Χ ρ υ σ ῆ Π ε τ α λ λ ο ὁ ὺ δ α.—
Σωστή πεταλούδα ποτέ δέν έννοείτε νά
νά καθίσετε σ' ένα μέρος. Περνάτε πε-
τώντας από λουλούδι σέ λουλούδι. Σήμερα
πού έχετε νειάτα, όνειρα, μέλλον είναι κα-
λό αυτό, προσπαθήσατε όμως νά σοβαρευ-
θῇτε γιαι τό γήρας δέν άργεί νάρθῇ.

Τ ρ ε λ λ ο κ ό ρ ι τ σ ο.—Καθώς
πρέπει διαγαγῇ σέ όλα. Τύπος και όπο-
γραμμός καλῶ κοριτσιού με πολλά χαρί-
σματα. Αγαπάτε την καλαισθησία και
θυσιάζετε πολλόν καιρό γ' αυτήν. Αυτό
όμως είναι προτέρημα γιά την ήλικία
σας. Σας συμπαθοῦν όλοι γιά την έκφρα-
στικότητα σας.

Κ. Γ. Μ.—Έργατικός, πολυμήχανος
και πρακτικός άνθρωπος. Ακολουθεῖτε έ-
να σκοπόν και τόν τελειώνετε με την έπι-
μονήν και ύπομονήν πού έχετε. Ευχαριστη-
μένος από τόν εαυτόν σας δέν παραπο-
νεῖσθε ποτέ.

Σ. Κ. Μ.—Τύπος συμπαθητικός, οικο-
γενειακή μόρφωσις και καλή άνατροφή.
Καρδιά άπλή, γλώσσα γλυκεία και πολύ
νοικοκυραϊκή.

Ε ν ι π ε ὺ ς.—Προαλείψατε γιά νά
παρουσιάζεσθε ως καλλιτέχνης και όμως
είστε ό τύπος τοῦ έμπορικοῦ πνεύματος.
Λίγη φιλαργυρία, πολλή αισθηματικότητα
και έν μέρος άρεκετό θάρρος γιά τή ζωή.
Σας αγαποῦν πολύ.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Κατασκευάζεται ο γίγας του άερος.

Είς ένα μεγάλο εργοστάσιον του Λός "Αντζελες ήρχισε ή κατασκευή ενός γιγαντιαίου αεροπλάνου τὸ ὅποιον θὰ ἔχη ἰδιαιτέρους θαλαμίσκους διὰ 40 ἐπιβάτας.

Ἡ χορηγικότης τοῦ τέρατος αὐτοῦ τῆς αεροναυπηγικῆς θὰ εἶναι πενήντα τόννοι καὶ τὰ διαμερίσματα του μεγαλείτερα κατὰ πολὺ ἀπὸ τὰ διαμερίσματα τῶν πολυτελεστέρων σιδηροδρομικῶν βαγονιῶν.

Τὸ νέον αὐτὸ αεροπλάνον ὑπολογίζεται ὅτι θὰ εἶναι ἐτοιμον τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1938 καὶ θὰ ἡμπορῇ ν' ἀναπτύξη ταχύτητα 350 χιλιομέτρων χωρὶς νὰ χρησιμοποιῇ παρά μόνον 6000 τῆς δυναμικότητός του. Ἡ ταχύτης αὐτὴ θὰ διατηρῇται πάντοτε ἡ ἴδια τοῦ ὑπολοίπου τῆς δυναμικότητος χρησιμοποιουμένου μόνον εἰς ἐκτάκτους περιπτώσεις, ὅπως, π. χ., ἐναντιότητος τοῦ ἀνέμου, θυέλλης μερικῆς βλάβης κλπ.

Τὸ σύνολον τῆς δαπάνης διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἀνωτέρω αεροπλάνου θὰ ἀνέλθῃ εἰς 300 περίπου ἐκτομύρια δραχμῶν.

Νοσοκομεῖον διὰ 10.000 ἀσθενεῖς.

Εἰς τὴν Οὐάσιγκτων εὐρίσκεται ὑπὸ ἀποπεράτωσιν ἡ ἀνοικοδόμησις τοῦ μεγαλύτερου νοσοκομείου τοῦ κόσμου τοῦ ὁποίου ἡ κατασκευὴ ἐστοίχισε μέχρι τῆς ὥρας τεσσεράμισυ ἐκατομύρια δολάρια.

Τὸ νέον νοσοκομεῖον ἔχει κτισθῇ σύμφωνα με ὅλους τοὺς παραδεδομένους κανόνας τῆς υγιεινῆς καὶ δὲν πρόκειται νὰ τοῦ λείψῃ καμμία ἀπὸ τὰς τελειοποιήσεις τὰς ὁποίας ἡ σύγχρονος ἱατρικὴ ἐπιστὴμη θεωρεῖ ἀναγκαίαν διὰ τὴν ἀνετον ἐξάσκησιν τοῦ ἔργου τῆς.

Τὸ διαμέρισμα τῆς χειρουργικῆς ἔχει δώδεκα μεγάλας αἰθούσας ἐγγειρήσεων καὶ τὸ διαμέρισμα τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐξωτερικῶν ἀσθενῶν ὀγδόνητα πέντε.

Τὸ νοσοκομεῖον θὰ ἡμπορῇ νὰ νοσηλεύσῃ ἀνέτως δέκα χιλιάδας ἀσθενεῖς εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ὁποίων θὰ ὑπάρχῃ βιβλιοθήκη με πέντε χιλιάδας τόμους, αἰθουσα κινηματογράφου καὶ συναυλιῶν καὶ ἰδιαιτέρα ταχυδρομικὴ καὶ τηλεγραφικὴ ὑπηρεσία.

Ἐνα πρωτότυπον γραμμόφωνον.

Ἐνας Παρισινὸς μηχανικὸς ἔλαβε διπλωμα εὐρεσιτεχνίας, διὰ μίαν ἐφεύρεσιν, ἡ ὁποία θὰ σημειώσῃ ἀνταμιβόλως μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ἀγορικῆς ἰδίως οἰκονομίας, ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκιακῆς ζωῆς γενικῶς.

Ὁ Γάλλος μηχανικὸς κατασκεύασεν ἕνα γραμμόφωνον, τὸ ὁποῖον παίζει δίσκους, ἀναπαράγοντας τὸ γαυγίσμα σκύλων. Τὸ γραμμόφωνον τίθεται εἰς κίνησιν μ' ἕνα αὐτόματον μηχανισμόν καὶ ἡμπορεῖ νὰ κανονισθῇ εἰς τρόπον ὥστε νὰ... γαυγίσῃ κάθε ὥραν ἢ κάθε ἡμίωρον.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ μηχανικοῦ, ἡ ἐφεύρεσις του θ' ἀποβῇ ὀφελιμωτάτη, ἰδίως εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου τὰ ἐξαφνικὰ γαυγίσματα τοῦ ἀνυπάρχοντος σκύλου, θὰ εἶναι κατ' αὐτὸν ἀρκετὰ διὰ νὰ ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὰς μεμονωμένους οἰκίας τοὺς περιφερομένους συνήθως εἰς τὴν ὑπαίθρου χώζαν κακοποιούς.

Πρωτότυπος τρόπος κωλυσιεργίας.

Ὁ Ἀμερικανὸς γερουσιαστὴς Ρουὸς Χόλτ θέλων νὰ κωλυσιεργήσῃ κατὰ τὴν ψήφισιν τῶν νέων νόμων περὶ τῆς ἐργασίας εἰς τὰ ἀνθρακωρυχεῖα κατέφυγε εἰς μίαν μέθοδον ἀποτελεσματικωτάτην καὶ πολὺ ὀλίγον ὀδυνηράν.

Ὅταν ἤρχισεν ἡ συζήτησις ἐπὶ τῶν νόμων αὐτῶν ἐζήτησε τὸν λόγον καὶ ἀνελθὼν εἰς τὸ βῆμα ἤνοιξε ἕνα βιβλίον με τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου. Ἐπὶ δύο ὥρας τὸ ἀκροατήριόν του, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν κανονισμόν δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ τὸν διακόψῃ ἤκουε ὑπομονητικὰ με τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ ρήτωρ θὰ ἐκουράζετο ἐπὶ τέλους καὶ θὰ ἄφηνε τὸ βῆμα ἐλεύθερον. Ὁ γερουσιαστὴς ὅμως μολονότι αἱ ὥραι παρήρχοντο δὲν ἔδειχνεν κανένα σημεῖον κοπώσεως ἐνῶ ἀντιθέτως οἱ ἀκροαταὶ του ἤρχισαν νὰ κουράζονται καὶ ἐπειδὴ ἡ νύκτα εἶχε ἀρκετὰ προχωρήσει ἤρχισαν νὰ ἀναχωροῦν διὰ τὰ σπύτια τῶν.

Ὅταν ἡ αἰθουσα εἶχε πλέον σχεδὸν ἐρημωθῇ καὶ ἡ ψήφισις τοῦ νόμου ἦτο οὕτω ἀδύνατος, ἐλλείψει ἀπαρτίας, τότε μόνον ὁ πρωτότυπος ρήτωρ κατὰκόπος, φυσικὰ καὶ αὐτός, ἀπεφάσισε νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ βῆμα ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τῆς πτέρυγος εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκε.

Αἱ γυναῖκες ἐφάνησαν αὐστηρότεραι.

Τὸ κακουρδιοδικεῖον τοῦ Σέμπουρν τῆς Ἀγγλίας κατεδίκασεν εἰς θάνατον κάποιον Χιλ, ἡλικίας 18 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἐφόνευσεν μίαν νέαν κατὰ δύο ἔτη μικροτέρην, τὴν ὁποίαν εἶχε μνηστευθῇ καὶ ἡ ὁποία καθὼς ὁμολόγησεν ὁ Χιλ κατὰ τὴν δίκην του ὑπῆρξε ὁ πρῶτος τοῦ ἔρους!

Μεταξὺ τῶν ἐνόρκων ἦταν τρεῖς γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ὄχι μόνον ἔδοξαν καταδικαστικὴν ψήφον, ἀλλὰ καὶ ἠρνήθησαν νὰ ὑπογράψουν τὴν σύστασιν τοῦ δικαστηρίου ὅπως δοθῇ χάρις εἰς τὸν Χιλ, λόγῳ τῆς νεαρᾶς τοῦ ἡλικίας.

Ὁ Χιλ ἤκουσε τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν ἐντελῶς ἀτάραχος καὶ παρατηρῶν τὸ δακτυλίδι τοῦ ἀρραβῶνος, τὸ ὁποῖον εἶχε ἐπιστρέψει ἡ μνηστὴ του καὶ τὸ ὁποῖον ἐφῆρε εἰς τὸν δάκτυλον τοῦ ἀριστεροῦ του χεριοῦ.

Ἐνα νέον εἶδος ζώου.

Ὁ Οὐίλλιαμ Πήρσον καθηγητὴς τῆς ζωολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ἐδιμβούργου κατόπιν πολυετῶν πειραμάτων καὶ προσπαθειῶν ἀνήγγειλε τελευταίως ὅτι ἐπέτυχεν τὴν παραγωγὴν ἑνὸς νέου τύπου ζώου, τελείως ἀνεξαρτήτου ἀπὸ τὰ εἶδη ἐκ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁποίων παρήχθη.

Τὸ ζῶον τοῦ ὁποίου ἐπέτυχεν τὴν δημιουργίαν ὁ καθηγητὴς Πήρσον ἐγεννήθη ἐκ τῆς διασταυρώσεως ἀρουραίου καὶ ἰνδικοῦ τῶν εἰδῶν.

Τὸ περίεργον εἰς τὸν παραχθέντα τύπον εἶναι ὅτι οὗτος δὲν εἶναι γεννητικῶς ἀνίκανος, ὅπως συμβαίνει εἰς ὅλους τοὺς ἐκ διασταυρώσεως δύο διαφορετικῶν ζώων γόνους, ἀλλὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀναπαραγάγῃ μόνος του τὸ εἶδος του.

Κεραυνὸς φονεύει εἴκοσι δύο ἀγελάδες.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὅταν ὁ κεραυνὸς πέσῃ μέσα εἰς ζῶα καὶ ἀνθρώπους φονεύει τὰ ζῶα καὶ σπανιώτατα τὸν ἄνθρωπον. Μία ἀκόμη ἀπόδειξις τοῦ παραδόξου αὐτοῦ καὶ ἀνεξηγήτου φαινομένου εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συνέβη τελευταίως παρὰ τὴν Μπέρκαμο τῆς Ἰταλίας. Κατὰ τὴν τρομερὰν θύελλαν, πού ἐνέσκηψε τὴν παρελθούσαν ἑβδομαδα εἰς τὸ ὄρος Τόρκαλο, πού ἕνας κεραυνὸς

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ἔπεσεν εἰς τὸ μέσον μιᾶς ἀγέλης ἀγελάδων. Ὁ κεραυνὸς ἀφοῦ ἐρριξε κάτω δύο φύλακας τῆς ἀγέλης ἔπεσε καὶ κατὰ τῶν ἀγελάδων. Ὅλαι αἱ ἀγελάδες ἐκυλίσθησαν μυκώμεναι εἰς τὸ ἔδαφος. Εἴκοσι δύο ἐξ αὐτῶν δὲν ἠγέρθησαν πλέον. Ὁ κεραυνὸς τὰς εἶχε φονεύσει.

Ὁ πρωτοτυπότερος ζωόφιλος.

Ὁ πρωτοτυπότερος ζωόφιλος τοῦ κόσμου εἶναι ἀσφαλῶς ὁ μίστερ Μίς Νίκολσον ἀπὸ τὸ Μάντσεστερ τῆς Ἀγγλίας τοῦ ὁποῖου ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ ζῶα φθάνει τὰ ὅρια τῆς μανίας.

Ὁ μίστερ Νίκολσον εἶναι πλουσιώτατος καὶ ἔχει κτίσει ὀλίγον ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, μιά τεραστίαν ἔπαυλιν τῆς ὁποίας ἡ διαρρύθμισις εἶναι τέτοια ὥστε νὰ παρουσιάσῃ περισσοτέρας ἀνέσεις διὰ τὰ ζῶα του παρὰ διὰ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν του.

Ὁ κήπος τῆς ἐπαύλεως, ἀπέραντος εἰς ἑκτασιν, εἶναι ἕνα εἶδος ζωολογικοῦ κήπου εἰς τὸ ὁποῖον κυκλοφοροῦν ἀπολύτως ἐλεύθερα ζῶα κάθε εἶδους καὶ κατηγορίας, σαρκοβόρα καὶ φυτοφάγα, τόσον ὅμως ἐξημερωμένα ὅλα—χάρις εἰς τὰς φροντίδας τοῦ κυρίου τῶν ὥστε συζοῦν ἀρμονικῶτα χωρίς νὰ πειράξῃ τὸ ἕνα τὸ ἄλλο...

Οἱ γάτες, οἱ σκύλοι, οἱ πῖθηκοι καὶ ὅλα γενικῶς τὰ μικρόσωμα ζῶα πού εὐρίσκονται εἰς τὸν πρωτότυπον αὐτὸν ζωολογικὸν κήπον ἔχουν τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρως εἰσόδου καὶ κυκλοφορίας ἐντὸς τῆς ἐπαύλεως, εἰς τῆς δωμάτια τὰ ὁποῖα περνοῦν κατὰ τὸ πλεῖστον τὰς περισσοτέρας ὥρας τῶν.

Ὁ Νίκολσον ὁ ὁποῖος, ὡς εὐνόητον, εἶναι πλουσιώτατος δὲν ἔχει ἄλλη ἀσχολίαν ἀπὸ τὴν περιποίησιν τῶν ζώων του εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι ἀφοσιωμένος ἀπὸ τὴν στιγμὴν πού θὰ ἐξυπνήσῃ μέχρι τῆς ὥρας πού θὰ κοιμηθῇ.

Ἡ ἀπόδραξις ἐνὸς λέοντος.

Εἰς τὴν Αἰλλὴν τῆς Γαλλίας ἀπέδρασεν ἀπὸ τὸν μικρὸν δημό, τικὸν ζωολογικὸν κήπον, εἰς λέων, ὁ ὁποῖος ἐπροξένησεν ἀφάνταστον πανικὸν εἰς τοὺς κατοίκους.

Ἐμφανισθεὶς ἀπτόμῳ εἰς τὸ πάρκον τῆς πόλεως κατέλαβε ἔξ ἀπροόπτου τοὺς περιπατητάς, οἱ ὁποῖοι ἐτραπήσαν ἔξω ἀπὸ τὸν κήπον. Ἐξ αὐτῶν μίαν μικρὰν κόρην τὴν κατεσπάραξεν, ἰσχυρότερον δέ, συνεχίσας τὸν δρόμον του, ἐπετέθη καὶ κατεξέσχε καὶ κάποιον πλανόδιον πωλητήν.

Τέλος τὸ ἄγριον ζῶον ἔφυγε, κίσθη ὑπὸ ἀστυνομικῶν, ἐνῶ ἡ τοιμάζετο νὰ εἰσδύσῃ εἰς ἕνα παρὰ θυρον.

Ὁ καθηγητὴς Ὀλιβερ

Εἰς μίαν κωμόπολιν, πλησίον τοῦ Σίδνεϋ, εἰς τὴν Αὐστραλίαν, εἰς ἡλικίαν 110 ἐτῶν, Ὁ Σ. Ὀλιβερ, καθηγητὴς τῆς φιλολογίας, εὐσυνειδήτου καθηγητοῦ, ἤρχισεν νὰ διδάσκῃ εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς κωμοπόλεως ἀπὸ ἡλικίας 25 ἐτῶν. Καθ' ὅλον τὸ μακρὸν διάστημα τῆς ὑπηρεσίας του, ἐδίδασκε 85,000 μαθητὰς καὶ 25,000 μαθητρίδας!

Ὁ δῆμαρχος τῆς κωμοπόλεως, καταθέτων στέφανον εἰς τὸν

ΠΑΝΘΕΟΝ

Μιά παρτίδα σκάκι.

Οἱ διάσημοι σκακισταὶ Ἀρλοντ Στάρς καὶ ὁ περίφημος Ἀρλγέχιν, Ἰσπανὸς ὁ πρῶτος Γερμανὸς ὁ δεύτερος, συνηνήθησαν πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸ Λονδίνον εἰς ἀγῶνα ζατρικίου, ὁ ὁποῖος συνεκέντρωσε, παγκόσμιον ἐνδιαφέρον.

Ὁ ἀγὼν διήρκεσε 22 ὥρας, ἀνεδείχθη δὲ τέλος νικητὴς ὁ ἀήττητος Ἀρλγέχιν, λαβὼν τὸ ἀθλοθετηθὲν ὑπὸ τοῦ Λουκᾶ τῆς Ὑόρκης ἐπαθλόν.

Τὸ ἐπαθλὸν ἦτο ἕνα θαυμάσιον κομποτένημα, ἀνυπολόγιστον ἀξίας καὶ παρίστανε δύο σκακιστὰς παίζοντας ζατρικίον.

Ὁ Ἀρλγέχιν, θὰ συναντηθῇ μετ' ὀλίγον καὶ μετὰ τοῦ ἀητῆτου ἐπίσης σκακιστοῦ Πολωνοῦ Οὐλάδ. Ἀς σημειωθῇ ὅτι ὁ Οὐλάδ διὰ νὰ κινήσῃ ἕνα πιόνι, σκέπτεται προηγουμένως ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας!

Τὰ παλάτια ἐνὸς πλουσίου Ἰνδοῦ.

Τὸ μέγαρον εἰς τὸ ὁποῖον κατέλυσε ὁ Χαϊλέ Σελασιέ κατὰ τὴν διαμονὴν του στὸ Λονδίνον ἀνήκει εἰς ἕνα ἀγγλοῖνδον ἀριστοκράτην τοῦ Σέξ Ἑλλυ Κάντουρ τοῦ ὁποίου τὰ πλούτη τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ διάγῃ ζωὴν μυθώδους κυριολεκτικῆς πολυτελείας.

Ἐκτὸς τοῦ μεγάρου τοῦ Λονδίνου ὁ σέξ Κάντουρ ἔχει ἕνα ἀνάκτορον εἰς τὴν Βαγδάτην τὸ ὁποῖον ἐνθυμίζει τὰ παλάτια τῶν παραμυθιῶν τῆς Χαλιμάς καὶ ἕνα ἄλλο εἰς τὴν Σαγκάην τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται «Ἀνάκτορον τοῦ μαρμάρου». Τὸ τελευταῖον εἶναι κτισμένον δολοκλήρον ἀπὸ λευκόν, κυανοῦν καὶ ῥοδόχρουν μάρμαρα καὶ ἀποτελεῖ ἀσύγκριτον θαῦμα ὁμορφίας.

Ὁ ἐλέφας Μόνκς

Τοῦ τοῖρκου τοῦ Γκούτμαν, τὸ ὁποῖον παίζει τώρα εἰς τὴν ἀγγλικὴν πόλιν Ἐντιμπουργκ, τὸ καλλίτερον νοῦμερο εἶναι, ἀσφαλῶς, ὁ ἐλέφας Μόνκς, ὁ ὁποῖος κάνει τὰ πλέον παρὰδόξα καὶ ἀπίθανα γυμνάσματα.

Ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς χορεύει τρεῖς διαφορετικοὺς χορούς, κινεῖ ῥυθμικῶς τοὺς πόδας καὶ τὴν προβοσκίδα του. Ἐπίσης παίρνει τίς πιὸ ἐξαιρετικὰς πόζες, παριστάνων πότε τὴν γιγάντιαν, πότε τὸν παπποῦ, πότε τὸν αὐστηρὸν διδάσκαλον. Τέλος περπατᾷ καὶ κἀμνει, χωρὶς κανένα παράγγελμα, κάθε τέσσερα βήματα καὶ ἀπὸ ἕνα ἄλμα.

Ὁ ἐλέφας Μόνκς ἔχει γίνει τόσον συμπαθὴς εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Ἐντιμπουργκ, ὥστε ὅλοι συναγωνίζονται ποῖος νὰ τοῦ προσφέρῃ περισσώτερες σοκολάτες.

Οἱ καλλίτεροί του φίλοι εἶναι, ἐννοεῖται, οἱ μικροὶ ἐπισκέπται τοῦ τοῖρκου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὁ ἐξυπνότερος Μόνκς ἔχει ἀντιληφθῇ πολὺ καλὰ καὶ μόλις ἰδῇ κανένα ἐξ αὐτῶν νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸ μέρος του σπεύδει νὰ τὸν ὑποδεχθῇ με ἐκδηλώσεις ἐξαιρετικῆς χαρᾶς.

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Κάθε κομμάτι πεζό ή έμμετρο, που μάς αποστέλλεται, πρέπει να είναι σύντομα γραμμένο και να μην υπερβαίνει στο μέγεθος, τη μιά στήλη αυτής της σελίδας.

Κάθε αποστέλλόμενο κομμάτι πρέπει να συνοδεύεται απαραίτητα με δικαίωμα κρίσεως δηλ. πέντε σε ελληνικά γραμματόσημα.

Α ρ γ Δ ι α μ α ν τ η. 'Απ' τα τρία πεζογράφοι σας στο ένα βάζετε χωρίς λόγο, τον τίτλο «Εικόνα της ζωής» μόνο το δημοσιεύμενο είναι συνέχεια της προσπάθειας που κάνετε τελευταίως. Γιατί αυτό; 'Α γ ν ο σ τ ο υ Α. Χ. Τα τραγούδια σας πολύ καλά. Θα δημοσιευθούν και τα δυο το ένα στο σημερινό φύλλο και το δεύτερο στο άλλο. Δ. Π. Μου φαίνεται πολύ περιέργο αυτό που γράφετε για τους στίχους σας. 'Ο,τι κρίνεται δημοσιεύσιμο δημοσιεύεται άμέσως ή σε δυο τρεις εβδομάδες το πολύ. 'Όσο για την έλλειψη απαντήσεως θα συνέπεσε να μη δημοσιευθούν απαντήσεις τις ημέρες εκείνες. Μήπως όμως συμβαίνει τίποτε άλλο; Μήπως δεν ακολουθήσατε και τότε—όπως και σήμερα—τους όρους της σελίδας αυτής; 'Ισως γι' αυτό να μην ελήφθησαν καθόλου υπ' όψιν. Κ. Σ ι ω κ ο υ. Προτιμάτε το πεζό. Δεν παύει κανείς να μιλά λογοτεχνικά με το να μην γράφει στίχους. Το θέμα που διαλέξατε για τους στίχους σας, ίσως να γινόταν ένα αξιοσημείωτο αν το αποδίδετε σε πεζό.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΟΤΑΝ ΠΕΤΑ Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελ. 1922)

και σηκώνοντας το βλέμμα, θέλησε να δει την εντύπωση που έκανε επί της φίλης του. Μά εκείνη, που τόδε προσδοκώτο νέο την κτύπησε σαν κεραυνός· είχε λιποθυμήσει στην καρέκλα της.

Ο Μισέλ ήταν ολόχαρος. Με μιά ασυνήθιστη όρεξη καταβρόχθισε ένα παγωτό και γύριζε εύθυμος στο ξενοδοχείο τους. 'Όλα είχαν τελειώσει πιά. 'Ο Τζέιμς Χάμιλτον βγήκε απ' τη μέση κι' η Ροζαλί του άνηκε όριστικά.

Ανέβηκε τραγουδώντας τις σκάλες και τραβήξε κατ' ευθείαν στο διαμέρισμά τους. Το δωμάτιο της Ροζελίς ήταν άδειανό. Την φώναξε, την ζήτησε, του κάκου. 'Ενα γράμμα της άφημένο στο τραπέζι του έλυσε σκληρά την άπορία.

«Αγαπητέ Μισέλ, Αγαπώ τόσο τον Τζέιμς Χάμιλτον, που δεν μπορώ να ζήσω μακριά του. Γι' αυτό κατώρθωσα να τον πείσω να μη με προσλάβει καμαριέρα της γυναίκας του. Με συγχωρήσ' για τον πόνο που θα σου προξενήσω».

Το γράμμα ξέφυγε απ' τα χέρια του Μισέλ και κύλισε στο πάτωμα.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΕΣΒΥΣΕ

Με είχα κλεισμένη στη θερμή μέσα την (αγκαλιά σου κι' είχαν τα χέρια σου πλεχτή τριγύρω απ' (το κορμί μου, με είχαν μεθύσει τα γλυκά κι' ατέλειωτα (φιλιάρ σου κι' είχε πετάξει μακριά—δεν ξέρω πού!— (ή ψυχή μου.

Τα λόγια σου τα μυστικά γλυκά με συνεπή- (ραν κι' ερχόντουσαν ανάλαφρα ψιθυριστά στ' (αυτιά μου, γιατρεύοντας τους πόνους μου τους άμε- (τρους κρύφους κι' αγγίζοντας παθητικά την τρυφερή καρ- (διά μου.

Τρελλοί κι' οί δυο ριχτήκαμε με πόθο και (λαχτάρα μέσ' στης κρυφής αγάπης μας τ' ολόχαρο (μεθύσι και σαν σε κύταξα γλυκά κι' ευνυχισμένη (τόσο τα μάτια σου τα πράσινα κι' αλλόκοτα εί- (χαν κλείσει.

Μά ύστερα πιά με ξέχασες, αλλοίμονο! δ- (πως όλοι και κάποιο γράμμα μυστέλλες, φιωχό, (τσαλακωμένο, τό πήρα και τό διάβασα με σπαραγμό κι' (δύνη κι' άς ήταν, ίσως, άσχημα και ποταπά (γραμμένο.

Μουγγραφες πώς με σκέφτεσαι πολύ συχνά (κι' άκόμα, πώς θα ήθελες να μάθαινες τί τάχα νάχω (γίνει Μετάνοιες γιατί έφυγες, έτσι χωρίς αι- (τία και σίγουρα θα σ' έλυανε τώρα και σε ή (δύνη

Κι' έμαθα πώς παντού για μέ μιλάς όλο (με θερμή και λές έμε περίπαθα πώς αγαπάς μονάχα! (Μά, πρέπει άφου τό θέλησες κι' έφυγες (μακριά μου κοντά σου, καθώς άλλοτε, να ξαναέρθω (τάχα;

«Οχι! πολύ καλλίτερα να τα ξεχάσουμε όλα (—κι' άς είναι τόσο δύσκολο κανείς να λη- (σμονήσει— κι' οί δυο θε να υποφέρουμε και πάντα (θα πονούμε μα όμως πρέπει ν' αφήσουμε τον έρωτα να (σβύση.

ΜΑΝΥΑ

ΤΟΣΟ ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΑ

ΘΑ ΕΙΝΑΙ

«Αδικά θα ζητάς από δω και μπρός να μου κρύβεσαι.

Τώρα πιά ξέρω. 'Ενα σου βλέμμα, που χαϊδεψε, λές, το πρόσωπό μου, σε μιά στιγμή που τα μάτια μου ήταν άλλου γυρισμένα μου τότε όλα. Ναι, όλα... 'Η μορφή σου που πάντα σαν μ' αντίκρυζε σκεπαζόταν με μιά ψεύτικη μάσκα σαν για άσπίδο της τρελλής μου αγάπης, για σένα, δεν υπήρχε. Είδα καλά. Κι' ήσουν, σαν τότε που σε πρωτογνώρισα, γλυκιά και άπροσποίητη, μα τώρα είχα και κάτι παραπάνω για σένα.

Στα χείλη σου επάνω, τα μισανοιγμένα σ' ένα μελαγχολικό χαμόγελο, ο πόθος είχε αφήσει την σφραγίδα του. Κι' ό,τι κι' αν σου ζητούσα εκείνη τη στιγμή ήμουνα βέβαιος... δεν θα χες τη δύναμη να τ' άρνηθής. Μά δεν τό θέλησα. Τόσο πιό όμορφα θάναί τώρα να σε περιμένω.

Τώρα πιά ξέρω πώς σαν χλωμιάξης δεν θάναί από αγανάκτηση, και πώς όταν θα τρέμεις δεν θάναί από θυμό.

Και θα μου χαρίσεις τώρα τη μυστική χαρά να παρακολουθώ, χωρίς καν να το φαντάζεσαι, την αγωνία σου. Και θάναί κάτι άνεκφραστο, κάτι πιό όμορφο απ' όνειρο. Και θα καρτερώ την ώρα την ευτυχισμένη που θαρθής μονάχη σου, νικημένη από την αγάπη μου, σαν ένας έχθρος που υποτάχθηκε σε μιά πολύ ανώτερη δύναμη από τη δική του.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΠΟΤΕ ;

Πότε και πάλι, αγάπη μου, σιμά σου ζητώντας απ' τα χείλη σου πνοή θε νάρθω και στο πλάνο φίλημά σου την πρώτη μου να ξαναυρώ ζωή;

Πότε θε νάρθω, αγάπη και πάλι, σαν πρώτα, με λαχτάρα μιά στιγμή να ξανασφίξω στη θερμή μου αγάλη γλυκά—γλυκά τό λάγνο σου κορμί;

Πότε, μικρούλα μου, ξανά μπροστά σου με αγάπη άπέραντη, γονατιστός, σκλάβος θα σέρνωμαι στον έρωτά σου, λάρης της όμορφιάς σου ό πιό πιστός;

«Αχ! οί λυγμοί μου σκόρπιοι στον άγέρα μακριά σου, αγάπη μου, άνηχοῦν πικρά! Πότε σιμά σου, άχ! πότε θα ρθη ήμερα να ξαναβρω την πρώτη μου χαρά;

ΙΩΣΗΦ ΧΡ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ Η ΗΛΙΑΣΙΣ Β'

«Η άναπνοή γίνεται δύσκολος και ταχεία. Το πρόσωπον είναι όχρότατον, έπέρχονται δε και λιποθυμίες.

Είς άλλας περιπτώσεις το πρόσωπον είναι ερυθρόν (συμφορητικόν), καλύπτεται από ιδρώτα, τα δε άγγεία, του δέρματος γίνονται καταφανή και ό άσθενής φαίνεται ότι θα πάθη άσφυξίαν.

Μιά άλλη μορφή παρατηρείται έπίσης συχνά. Κατ' αυτήν ό παθών κλονίζεται, επί μίαν στιγμήν ως άνθρωπος μέθυσος και πίπτει. Δυνατόν δε να πέση ενώ συνομιλεί, χωρίς να έχη έκδηλώσει συμπτώματα άδιαθεσίας. 'Εάν μετά την πτώσιν του δεν δύναται ν' ανακληθής εις τάς αισθήσεις του, περιπίπτει εις κώμα, εις ένα είδος δηλ. ληθαργικού ύπνου, κατά την διάρκειαν του οποίου ούτε αντίληψις, ούτε αισθημα, ούτε αισθήσεις, ούτε κινήσεις υπάρχουν και ό όποιος καταλήγει εις θάνατον, έντός λίγων ώρων χωρίς ό πάσχων να συνέλθη.

Είς τινες δε περιπτώσεις πρό του θανάτου ό παθών παραληρεί ενώ συνταράσσεται υπό σπασμών.

Ο πυρετός υπάρχει ύψωμένος και σταθερός. 'Η πορεία της ήλιάσεως, διαφέρει κατά τάς περιπτώσεις. Είς τάς έλαφράς μορφάς διαρκεί 2—3 ήμέρας. Είς τάς βαρείας περιπτώσεις, (κατά τάς όποιάς σπανιότατα έπέρχεται ίασις) ή νόσος διαρκεί 8—15 ήμέρας. 'Η έπικείμενη ίασις προαναγγέλλεται διά πτώσεως της θερμοκρασίας, άφθόνων ιδρώτων, τακτοποιήσεως του σφυγμού και έπανόδου της αντίληψεως.

Μετά την πάροδον της ήλιάσεως δυνατόν να παραμείνη έπίμονος έξασθένισις μετά άνικανότητος προς εργασίαν και κεφαλαλγίας. 'Ο χαρακτηρ γίνεται ευερέθιστος ή δε όξύτης της άκοής και της όρασεως έλαττοῦται.

Θ ε ρ α π ε ι α. 'Ο πάσχων μεταφέρεται εις μέρος δροσερόν και εύαερον όπου και εξαπλούται. Πρέπει να ληφθής φροντίς να μην συναθροίζεται πλήθος περιέργων, γύρω από τον παθόντα—όπως συμβαίνει συνήθως—διότι έμποδίζεται ό άερισμός

αυτού. 'Αφαιρούνται όλα τα ένδύματα τα όποια διατηρούν την θερμοκρασίαν και έμποδίζουν τον άερισμόν του σώματος. Βρέχονται με ύδωρ ψυχρόν τό πρόσωπον, ό τράχηλος και τό στήθος, γίνονται δε ζωηρά έντριβαί εις τα άκρα και εις την καρδιακήν χώραν.

Δίδονται προς εισπνοήν ξύδι, αϊθήρ και άμμωνία. 'Εάν ό πάσχων είμπορής να πίνη του δίδονται διά του κοχλιαρίου τσαϊ, ή έλαφρός καφές. 'Επίσης του γίνονται ένέσεις καφεΐνης και αϊθέρος. Την δεύτεραν ήμέραν της άσθενείας χορηγείται άλατού χον καθαρτικόν.

'Εάν ύπάρχη άπώλεια της συνειδήσεως, ό πάσχων τίθεται έντός λουτρού θερμοκρασίας 100 επί δέκα λεπτά, ενώ βαθμηδόν άνυψούται ή θερμοκρασία μέχρι 400. Κατά την διάρκειαν του λουτρού επί της κεφαλής του πάσχοντος τίθενται ψυχρά έπιθέματα. 'Επίσης του γίνονται θερμά κλύσματα προς κένωσιν του έντέρου.

Είς τάς άσφυκτικές μορφάς (συμφορητικές), εφαρμόζεται τεχνητή άναπνοή, γίνεται άφάιμαξις και κατόπιν εκτελείται ένεις φυσιολογικού όρου.

Π ρ ο φ ύ λ α ξ ι ς. Η ήλιάσις όπως φαίνεται εκ των άνω τέρω δύναται να άποβή επικίνδυνος ή και θανατηφόρος. Διά τουτο οί ύποκείμενοι εις τον κίνδυνον της ήλιάσεως πρέπει να λαμβάνουν σχετικές προφυλάξεις. Τα πυκνά μαλλιά δυσκολεύουν τον άερισμόν της κεφαλής. Τα ένδύματα των εργαζομένων υπό τον ήλιον πρέπει να είναι ευρύχωρα και έλαφρά.

Ποτά άφθονα διευκολύνουν την έξιδρωσιν όπως τσαϊ και καφές έλαφρά αλλά, με πολύ έλαφρά, διότι αυτή είναι ουσία κατ' έξοχήν τονωτική. Τελεία άποφυγή των οίονπνευματωδών ποτών. Προσοχή προς άποφυγήν της δυσκοιλιότητος, ή όποια προκαλεί συμφορήσιν και παρατηρείται συχνότατα κατά την ήλιάσιν βαρείας μορφής.

ΙΑΤΡΟΣ Π.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

«Όσες άναγνώστριες ζητούν συμβουλάς από τον Δερματολόγον, πρέπει ν' αναφέρουν την ηλικίαν των, εάν είναι έγγαμοί ή άγαμοί, τό είδος της ζωής των και να περιγράφουν σαφώς και λεπτομερώς την πάθησιν των. 'Επίσης να καθορίζουν εάν τό δέρμα των είναι ξηρόν ή λιπαρόν. 'Ο.ταν αϊ έρωτήσεις υπερβαίνουν τάς 2 πρέπει να έσωκλείεται πεντάδραχμον γραμμάτισμον, όταν δε ζητηται ιδιαιτέρως άπάντησις να έσωκλείονται γραμματόσημα πηνύτα δραχμών.

ΜΙΚΡΗΝ ΡΑΦΤΡΟΥΛΑΝ. 'Ενταῦθα. Κάθε βράδυ δύο ώρας πριν κοιμηθήςτε θα βάζετε στο πρόσωπό σας την κατωτέρω αλοιφήν.

Camphre	0,20 gr.
Acide salicylique	0,20 >
Oxyde de zinc	2 >
Lanoline	8 >
Cold Cream	8 >
Eau de roses	5 >

Όταν πλένετε τό πρόσωπό σας θα άποφεύγετε τό σαποῦνι.

ΣΑΡΛΟΓΤΑΝ, Φλώριναν.— Τό γράμμα σας τό άπευθύνετε κατά λάθος εις άλλον διακεκριμένον συνάδελφον ό όποιος είχε την ευγενή καλωσύνην να μου τό άποστείλῃ και προς τον όποιον εκφράζω και από της παρούσης στήλης θερμούς ευχαριστίας. Κρέμα θα μεταχειρισθήςτε την

ΠΑΝΘΕΟΝ

έξης :

Carbonatē de Bismathe	4 gr.
Lanoline	6 >
Cold Cream	30 >
Eau de roses	6 >

Μ. Μ. Κ. 'Ενταῦθα.— 'Η λευκοδερμία της άδελφής σας δεν όφείλεται εις την άσθενείαν που μου αναφέρετε στην έπιστολήν σας, αλλά εις άλλην τοιαύτην του αίματος πολύ σοβαρωτέραν. Διά τουτο πρέπει να υποβληθής άμέσως εις την κατάλληλον θεραπείαν από ειδικόν ιατρόν.

ΑΝΑΙΝΩΣΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ.— Θα κάνετε πρώτον άποτριχώσιν και κατόπιν πλύσεις με τό κατωθί.

Bichlorure de mercure	0,25 cent.
Ess de Térébenthine	30 gr.
Glycerine	40 >
Alcool camphré	175 >

Σ' αυτό που μου γράφετε δεν πρέπει να προβήτε γιατί άργότερα θα έχετε σοβαρώτατας συνετέας.

ΝΙΝΟΝ Καλάμας.— Θα παραγγείλετε την κατωτέρω κρέμα με την όποιαν θα κάμετε μασάζ του προσώπου επί 5 λεπτά της ώρας, κάθε βράδυ επί δύο μήνας συνεχώς.

Acetate de Thallium	0,40 cent.
Oxyde de zinc	2,0 gr.

Vaseline	20 gr.
Lanoline	5 >
Eau de roses	5 >

Όταν έλθετε στάς 'Αθήνας θα σάς δεχθώ εύχαρίστως. Προς τό παρόν πλην της ανωτέρω κρέμας μην προβήτε εις ουδεμίαν άλλην ένεργειαν, γιατί κινδυνεύετε να πάθετε ίσως σοβαρόν δερματικόν νόσημα.

Ν. Μ. Πατρας.— Παραγγείλετε στην άποθήκη καλλυντικών της όδου Κάνιγγος 12 τις έξης κρέμες.

1) Mastie Sic No 12
2) Raglan Ast και
3) Fanill 33.

Όταν έλθετε στάς 'Αθήνας περάστε να σάς εξετάσω και προσωπικώς.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

«Ο Δερματολόγος του «Πανθέου» θα δέχεται τάς άναγνώστριάς του περιοδικού δωρεάν (επί τη προσαγωγή δύο εκ των κατωτέρω δελτίων), μόνον εκάστην Πέμπτην 6—7 1/2 μ. μ. Τό Σάββατον δε την ίδίαν ώραν θα δέχεται επ' άμοιβή. Αι εξετάσεις θα γίνονται εις τό Κατάστημα Καλλυντικών, όδός Κάνιγγος 12.

Περιοδικόν «Πάνθεον»

Δελτίον Δερματολόγου

Δελτίον Φύλλου 141

Ο Γάλλος Άντουάν Βεσιάλ, είναι ο πιο πολυφάγος άνθρωπος του κόσμου. τρώει πέντε ψωμιά την ημέρα, πίνει 15 δεκάδες γάλα και μπορεί να φάει ένα ολόκληρο αρνί. Αυτές τις ικανότητές του τις εκμεταλλεύεται προσληφθείς σ' ένα τσίρκο. Εκεί μπροστά στους εκπλήκτους θεατές, τρώει ό,τι του προσφέρουν επί μια ώρα.

Το πιο όγκωδες βιβλίο του κόσμου, βρίσκεται στην Βασιλική βιβλιοθήκη του Λονδίνου. Έχει 125.000 σελίδες.

Ο Ιταλός σοφός Ερνέστο Μπιονκόνι έκανε μέχρι σήμερα 18000 διαλέξεις, σ' όλα

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

τα μέρη της γης!

Η κινεζική εφημερίς «Ανόρ-Άν-Τσίν» κάνει 12 εκδόσεις την ημέρα! Τα περιοδικά εκδίδονται στην Κίνα 4 φορές την εβδομάδα.

Ο Γάλλος Άντολφ Ρονσάν μπορεί να μείνει κάτω από το νερό επί 5' της ώρας! Το ρεκόρ είναι μοναδικό στον κόσμο.

Ο Ινδός φακίρης Σιφ Άβόρ, που βρί-

σκέται τώρα στο Λονδίνο, κατόρθωσε μπροστά σε πολυαριθμούς θεατές να περάσει άθικτος μέσα από μια φωτιά. Ακολούθως έπηρε ένα δαυλό, και τον περιέφερε στο στήμα του για πολύ ώρα, χωρίς να πάθει κανένα εγκαύμα.

Το Άστεροσκοπείο του Γκρήνουιτς αποκτά ένα ρολόι, που θα είναι το πιο μεγάλο του κόσμου. Θα έχει ύψος 30 μέτρα και βάρος 20. Θα έχει δε παραλληλόγραμμο σχήμα. Το ρολόι αυτό στοίχισε 35.000 λίρες, εργαζόνταν δε για την κατασκευή του 150 ειδικοί επί δύο δόκληρα χρόνια.

Το ρολόι αυτό θα είναι έτοιμο μετά πέντε μήνες.

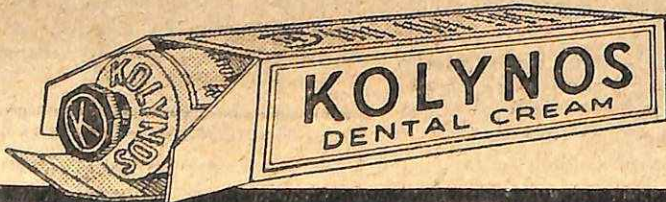
**ΚΑΤΑΣΤΗΣΑΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΩΡΑΙΑ
ΚΑΙ ΣΤΙΛΠΝΑ**

Μια αντισηπτική Όδοντοκρέμα ή όποια αφαιρεί τας κηλίδας και αποδίδει στα δόντια την φυσικην των λευκότητα είναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

εις την οποίαν απενεμήθη υπό της Χ Διεθνούς Έκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβείον «έκτός συναγωνισμού». Εις την κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ απενεμήθη επίσης υπό της αΐτης Έκθέσεως το χρυσούν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΠΡΑΚΤΟΡΙΟΝ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ - ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Άγιου Κωνταντίνου 9

Έκτελει καθ' έκαστην Κυριακήν και εορτός εκδρομάς εις Κινέταν μετ' επιστροφής δρχ. 50.

Εις Κόρινθον και Παιλαιάν Κόρινθον μετ' επιστροφής δρχ. 60.

Διά συλλόγους και όμίλους ιδιαίτερα συμφωνίαι.

Τηλέφωνον 81-751

Αγοράζετε και τροχίζετε εν γένει όλα τα κοπτικά σας είδη εις το Ηλεκτροτροχείον

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΗ

όδός Δώρου 10 (πλατ. Όμονοίας) διότι είναι το μόνον κατάστημα εν Έλλάδι που θα εύρητε ξυράφια, ψαλίδια, ψαλιδάκια μανικιούρ κ λ π. εις άρίστην ποιότητα άιταλιού όλων των κάλλιτέρων εργοστασίων του

SOLINGEN

Διαρκής παρακαταθήκη όλων των ειδών Κουρείου

Στο Κεντρικό Φρενοκομείο του Λονδίνου, βρίσκονται κλεισμένοι 15.000 τρελλοί. Για την επίβλεψή τους υπάρχουν 1500 νοσοκόμοι και 500 γιατροί.

Ο Άντερ Λάνσεν. Άγγλος χορευτής, έχόρεψε, χωρίς διακοπή επί 17 ώρες. Ο τον έσταμάτησε ήταν ακόμη πολύ άκμαϊος.

Στην Κορσική ο Μάξουελ Σοντόκ, κατεδικάσθη τρεις φορές ως τώρα εις θάνατον για διά διάφορα κακουργήματά του. Τώρα κατεδικάσθη διά τετάρτην φοράν, αλλά φαίνεται πως δεν θα την γλυτώση.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Το πρώτο αυτοκίνητο που κατασκευάσθη στον κόσμο, το όποιον βρισκόταν στο μουσείον του Φόρτ, κατεστράφη λόγω πυρκαϊάς.

Στην Νέα Υόρκη γίνονται 160—200 περίπου συγκρούσεις αυτοκινήτων την ημέρα. Αυτοκινητικά δυστυχήματα σημειώνονται περίπου 400—500, με θύματα γυναίκες, ως επί το πλείστον.

Ο Αρμένιος Έξετιάν, που ζή στο Πα-

ρίσι, έχει την πιο ισχυρή άκοή. Άκούει ήχους, τούς οποίους το δικό μας αυτί δεν μπορεί να συλλάβη, όπως το βάδισμα πολλών έντόμων.

Ο Ρώσος Ίγνάτιος Κύρωφ έχει 60 παιδιά. Γι' αυτό του απένειμε ο Στάλιν τρεις φορές παράσημα ιδιοχείρως.

Η τελευταία ταινία του Τσάρλι Τσάπλιν, οι «Μοντέρνοι καιροί» έπωλήθη σε μία Ιαπωνική εταιρία άντι 13.000 λιρών, σε μία ρωσική άντι 165000 και σε μία ευρωπαϊκή άντι 560000.

Κυρίες μου.
Με 60 δραχμές ή πιο θανμασία PERMANENTE με χονδρές μπούκλες και φαρδείες σκάλες μόνον στον ασύγκριτο σπεσιαλίστ

της PERMANENTE ΔΑΝΙΗΛ
ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 18
Προσοχή!!!

Χάριν διαφημίσσεως και μόνον δι' ένα μήνα από σήμεραν 22 Ιουλίου έως 22 Αυγούστου, ή κομίστρια της διαφημίσσεως αυτής θα έχη έκπτωσην 20 δραχμών.

ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤΕ ΤΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

Λίγο μαρμας με την νεαν Κρέμα MATITE Βανίλινγκ και ένα πουδράκι με την Πούδρα MATITE διατηρεί εις το υπαίδρον το πρόσωπόν σας MAT και βελούδινο.

MATITE L.T. PIVER
PARIS

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΠΑΛΤΑ - ΤΑΓΙΕΡ
ΤΟΥΛΑΣ Σ. ΚΟΝΤΟΦΡΥΔΟΥ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 11 - ΑΘΗΝΑΙ

ILON

Είναι τὸ μοναδικὸν Γερμανικὸν φάρμακον ποὺ θεραπεύει ριζικῶς, ἄνευ τομῆς, ἀνωδύνως : Ἀποστήματα, Ἀνθρακας, Καλογέρονες, Ἐκζέματα, Κιρσώδη ἔλκη, Σταφυλοκοκκιάσεις, Συρίγγια καὶ γενικῶς κάθε ἐξωτερικὴν πληγὴν.

Τὴν θεραπευτικὴν δύναμιν τοῦ IΛΟΝ πιστοποιοῦσι Καθηγηταί, Ἰνστιτοῦτα, Νοσοκομεῖα, Κλινικαὶ Ἱατροὶ καὶ χιλιάδες ἰαθέντων ἐκ χρονίων, ἰδίως, παθήσεων.

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΘΗΤΕ ΤΟ, ΘΑ ΣΩΘΗΤΕ, ΘΑ ΕΥΓΝΟΜΟΝΗΤΕ, ΣΑΣ ΤΟ ΕΓΓΥΩΜΕΘΑ.

Οἰκογενειακῶς λίαν ἀπαραίτητον ὄρα βιβλιογραφίαν του.

Πωλεῖται στὰ φαρμακεία, με ὁδηγίαν χρήσεως ἐντός.

Γεν. Ἀντιπρόσ. IΛΟΝ : Ἀθῆναι, Αἰόλου 73α.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25 532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκάστον ἀσθενῆ.

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Τέως Βοηθὸς ἱατρὸς ἐν τῷ Νοσοκομείῳ «Εὐαγγελισμὸς»

Ἐπίσκεψις ἐν τῷ Ἱατρείῳ καθ' ἑκάστην 4-6 μ.μ.

Ὁδὸς Σωζοῦπόλεως ἀριθ. 27
Τηλέφωνον 81-014

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΡΙΘ. 140
Ιουλίου 22 1936

6

ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ ΔΡΑΧ.

ΣΤΟ ΦΩΤΟ ΡΑΔΙΟ

40

ΓΕΩΡΓΑΛΑ

ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΝ ΑΙΟΛΟΥ 63

INSTITUT RADIO-PHYSIO

Κ. Ἀναγνωστίδης, ἱατρός, διευθυντὴς τῆς CLINIQUE ST CLOUD, ἰδρυτὴς καὶ διευθυντὴς τοῦ αἰσθητικοῦ κέντρου ELISEE τῶν Παρισίων.

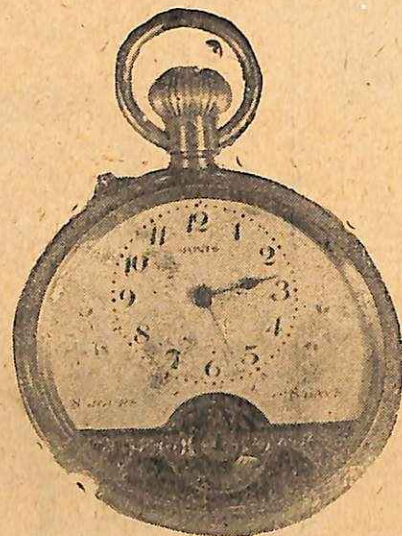
Θεραπεύει ὅλας τὰς δυσμορφίας, ἔγκαύματα, οὐλὰς, στίγματα, ἀγγειώματα, στίγματα εὐλογίας κλπ.

ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ

ἄνευ ἡλεκτρολύσεως ἄνευ διαθερμίας, ἄνευ πόνου, ἄνευ στίγματος, διὰ μοναδικῆς μεθόδου.

ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΣ
ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Βερανζέρου 12α Τηλ. 31-434

ΕΛΒΕΤΙΚΑ

ΑΡΓΥΡΑ

ΩΡΟΛΟΓΙΑ

MENTIUM ΕΛΕΝΗ ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥ

Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν,
Δέχεται καθ' ἑκάστην Ὀμήρου
46. Τηλέφ. 28.129

ΜΕ 100 ΔΡΑΧΜΑΣ

καλλιτεχνικαὶ περμανάντ στὸ κομμωτήριον

“ΖΑΝΝΩ,,

Καποδιστρίου 26. Τηλέφ. 29 582

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ

ΝΙΚ. ΜΠΡΑΧΟΥ

Ἡ πλουσιωτέρη συλλογὴ καλτῶν. Ποιότητες ἐξαιρετικαί.

Γυναικεῖαι, ἀνδρικαί.
καὶ παιδικαί.

Κυλότες καὶ γάντια
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ - ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ
(ΓΩΝΙΑ)

ΟΚΤΑΗΜΕΡΑ ΑΠΟΛΥΤΩΣ

ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ

Σπεύσατε νὰ ἐπωφεληθῆτε τῆς νέας

παραλαβῆς.

Τιμαὶ κατὰ 30 ο)ο εὐθηνότεραι
τῆς Ἀγορᾶς Ἀθηνῶν

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Μ. ΤΖΙΒΟΓΛΟΥ

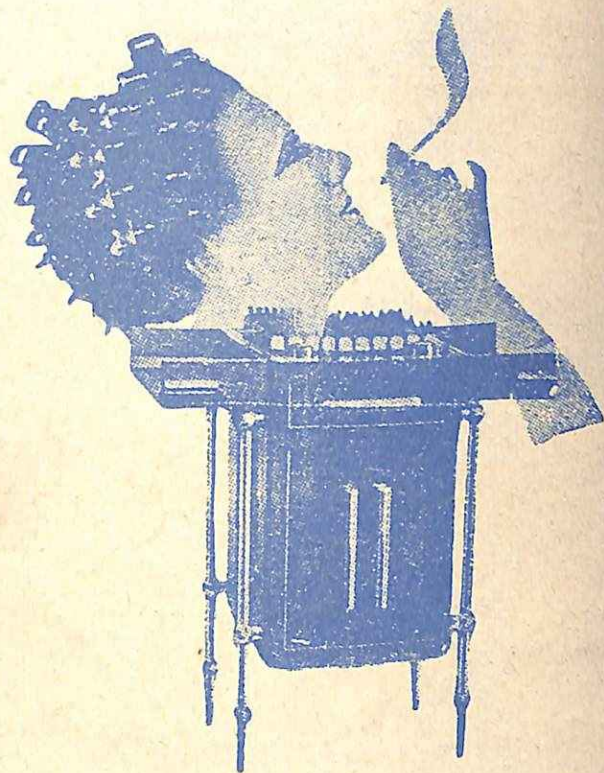
ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 12 - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΗΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ 1936

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Τὸ Κομμωτήριον Βεργοπούλου εἶναι εἰς τὴν εὐχαριστον θέσιν νὰ σᾶς παρουσιάσῃ τὸ Νεώτερον διὰ τὴν ΕΛΛΑΔΑ Μηχάνημα τῆς ὄντουλασιὸν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ (RADIO-RITA). Τὸ Ράδιον Rita εἶναι τελευταίου τύπου διὰ τὴν ὄντουλασιὸν Περμανάντ, δὲν ἀφαιρεῖ τὴν στιλπνότητα τῶν μαλλιῶν ἔχει μεγάλην διάρκειαν καὶ εἰς τὰ βαμμένα ὀξυζεναρισμένα καὶ εἰς ὅτι δῆποτε ποιότητα ἂν εἶναι. Τὸ RADIO-ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ δὲν ἐκτελεῖται μὲ ἤλεκτρισμὸν καὶ σύρματα οὐδὲ μὲ Φάρμακα ὕγρᾳ, ἐκτελεῖται μὲ θερμότητα

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΤΗΣ RADIO-ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΡΑΔΙΟΥ ποῦ εἶναι πλέον ἀκίνδυνον διὰ τὰ μαλλιά σας. Ταχύτης ἐντὸς μιᾶς ὥρας. Παρέχομεν τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὰς Κυρίας νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ ἐργαστήριά μας πρὸς παροχὴν συμβουλῆς ἐν σχέσει μὲ τὴν RADIO-Περμανάντ δωρεάν.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟ

Χαλκοκονδύλη 13

Τηλέφ. 24-961.

ΜΟΝΤΕΛΛΟ ΤΗΣ
RADIO-ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ